NATIONAL SOCIALISM
SELECTED WRITINGS

Machine Translated by Google

Nacionālsociālisms
Izvēlētie raksti

NATIONALSOCIALIST TĪKLU DARBS
PUBLIKACIJA
2020. gadā

Machine Translated by Google

SATURA RĀDĪTĀJS

Nacionālsociālisms — filozofisks vērtējums.....2 Baltā vara — XV nodaļa
Nacionālsociālisms.....8 In Hoc Signo
Vinces.....26 Maniem leģionāriem — VIII nodaļa
Demokrātija pret nāciju .....44 Politiskais karavīrs — II un III daļa.....75

Nacionālsociālisms – bioloģiskais pasaules uzskats.....89
Nacionālsociālisms – kreiso spēku kustība.....114

Machine Translated by Google

NACIĀLSOCIĀLISMS

FILOZOFISKS VĒRTĒJUMS

Kolins Džordans

Machine Translated by Google

Vairākas desmitgades pēc nacionālsociālistiskās Vācijas fiziskās sakāves tās varonīgajā cīņā pret milzīgo vīru un materiālu spēku masīvu, ko pret to sapulcināja boļševistu un demokrātu alianse, šīs pārvērtēšanas parādīšanās atspoguļo nacionālsociālisma atdzimšanu, kas ir tā laika iezīme.

Tas, ka šī ticība turpina dzīvot un izpaužas tā, kā tā to dara tagad, pēc tam, kad tā gadu desmitiem bija pakļauta vislielākajai apmelošanas kampaņai, kādu pasaule jebkad ir pieredzējusi, ir pierādījums tās nepārtrauktajai derīgumam, pievilcībai un tās vērtībai nākotnē. Tā ir pārdzīvojusi kara liesmas un nomelnošanas vētru, jo, kad karš ir paveicis savu ļaunāko un nomelnošana aptver visu savu gammu, nacionālsociālisms galu galā paliek sinonīms augstāka cilvēka gribai izdzīvot, viņa veselības un spēka instinktam un viņa vēlmei pēc skaistuma dzīvē; un kamēr vien šis instinkts un šī vēlme paliks uz šīs zemes, nacionālsociālisma ticība paliks neiznīcināma.

Aiz visām politiskās īstenošanas detaļām un laika un vietas īpatnībām nacionālsociālisms, pareizi izprasts, nav nekas cits kā prāta orientācija, kuras dominējošais impulss ir dzīvot pilnvērtīgi, attīstot savu potenciālu un apmierinot savas vajadzības dabiskas konkurences un atlases apstākļos, kas saskaņoti ar sadarbību, organizētā tautas kopienā.

Tās saknes meklējamas Platona Grieķijā un viņa dabiskās dzīves koncepcijā, kas sastāv no cilvēka patiesās dabas pilnīgas realizācijas, izmantojot valdības labvēlīgo varu viņa dzimtajā kopienā.

Tas atspoguļo romiešu priekšstatu par pienākuma pilnu pilsonību: priekšstats ka laba un cēla dzīve sastāv no stoiskas kalpošanas valstij.

Tas atdzīvina agrīnās Eiropas ziemeļvalstu cilšu asinsradniecības jūtas un kopības sajūtu: sajūtu, ka cilvēks būtībā ir tautas loceklis un ka visi tautas locekļi ir cieši saistīti ar savstarpējiem pienākumiem un saistībām.

Tādā veidā nacionālsociālisms atgriežas pie vecajām, veselīgajām, organiskajām dzīves vērtībām, saceldamies pret visu liberālisma un demokrātijas domāšanas struktūru ar tās naudas saikni; pārmērīgo individuālismu; uzskatu par cilvēku kā beztautu,

Machine Translated by Google

savstarpēji aizvietojama pasaules iedzīvotāju vienība; tās garīgais attaisnojums degradētā kristietībā, kas pieņem slimīgu "humānismu", kas vienmēr pieļaus lielāku ļaunumu, lai izvairītos no mazāka ļaunuma; un tās krāpnieciskais apgalvojums, ka mākslīgi izraisītās un skaitliski noteiktās masas vēlmes ir vissvarīgākie kritēriji.

Vēsture ir sociālās sabrukšanas un atjaunotnes sāga. Nacionālsociālisms ir divdesmitā gadsimta atjaunotnes līdzeklis pret lielo mūsdienu deģenerāciju dezintegrējošās, pazemojošās un emaskulējošās domāšanas un prakses ietekmē, kas radās līdz ar vecās viduslaiku stabilitātes kārtības sagraušanu kapitālisma un rūpnieciskās revolūcijas attīstības spēku ietekmē; uzplauka astoņpadsmitā un deviņpadsmitā gadsimta laissez-faire liberālisma laikā; sasniedza kulmināciju deviņpadsmitā un divdesmitā gadsimta demokrātijas laikā; un līdz šī divdesmitā gadsimta beigām novedīs pie komunisma triumfa pasaulē, ja vien nacionālsociālisms laikus nenāks pie varas pietiekamā zemeslodes platībā.

Tāpēc nacionālsociālisms ir daudz vairāk nekā tikai pārejoša politiska shēma. Tā ir vēsturiska atdzimšanas tendence: mūsu laikmeta renesanses kustība, revolucionāra kustība pēc apjoma un gara, kas nemeklē kompromisu ar pašreizējo kārtību, tās kaitīgajām praksēm un viltus vērtībām, bet gan to pilnīgu aizstāšanu.

Kā tāda tā ir vispasaules mēroga un dzīves mēroga. Tā ir vispasaules mēroga tādā ziņā, ka savā būtībā tā ir universāli derīga un vitāla, ko raksturo tikai tas, ka tā ir āriska savā izstarojumā un tradīcijā, un uztur un ir atkarīga no īpašībām, kas vislabāk atrodamas āriešu tautā.

Tas ir visaptverošs dzīves aspekts, jo tas nav dzīves aspekts, bet gan visa dzīve, skatīta no viena skatpunkta. Tā ir prāta attieksme, ko var izteikt praktiski attiecībā uz jebko un visu. Nacionālsociālisms nepielūdzami iebilst pret jebkādām sliktas veselības, neglītuma un deģenerācijas izpausmēm kultūras un garīgajā, kā arī politiskajā un ekonomiskajā sfērā. Patiesībā tas veido dzīvesveidu. Cilvēks nesauc sevi par nacionālsociālistu tikai tāpēc, lai iegūtu intelektuālu atbalstu. Viņš piedzimst ar tieksmi uz nacionālsociālismu, viņa prāts estētiski alkst pēc veselīga dzīvesveida izpratnes un piepildījuma, un viņš ne...

Machine Translated by Google

tikai domā un jūt, bet rīkojas kā nacionālsociālists, ja viņš tāds ir patiesi un pilnībā.

Nacionālsociālisms, kas ir pilnīgs savā darbības jomā un domāšanā, pielīdzināms filozofijai un ticībai. Tas vērtē labo un slikto, pareizo un nepareizo kā to, kas nāk par labu vai kaitē tautai; un demokrātiskā prāta sentimentālā vājuma vietā pieņem, ka mērķis attaisno līdzekļus, ja vien līdzekļi nav pretrunā ar mērķi.

Tas piešķir dzīvei kosmiskas dimensijas jēgu un mērķi kā personisku piepildījumu tautas nepārtrauktības un attīstības ietvaros, starp dīgšanu mātes miesās no tautas asinslīnijas un kapa metamorfozi ar tās fizisko pārdali Visumā.

Nacionālsociālisma pamatkritērijs un galvenā vērtība, no kuras izriet viss pārējais, kā to savā darbā "Mana cīņa" skaidri norāda Ādolfs Hitlers, ir tā tautas koncepcija, kas tiek uzskatīta par cilvēka būtisko vidi un patiesībā par viņa personības pagarinājumu.

Tautas nozīme galvenokārt ir rasu kopienas nozīme. Tā ir ģimenes etniskā paplašināšanās. Cilvēks nav pašpietiekama vienība un pašmērķis, kā apgalvo liberālisma un demokrātijas gudrie. Viņš pieder savai tautai. Viņa dzīve kā daļa ir savīta ar visa dzīvi, ne tikai tagadni, bet arī pagātni un nākotni, jo, kamēr cilvēki nāk un iet, tauta turpina dzīvot nepārtraukti, mūžīgi, ja vien tās locekļi pilda savu pienākumu pret to. Tādējādi, identificējoties ar savu tautu, cilvēks pagarina sevi caur savu senču un pēcnācēju daudzveidību un tādējādi sasniedz nemirstību.

Tauta pastāv mazākās un lielākās formās, sākot no ģimenes līdz klanam, ciltij vai reģionālai kopienai, no turienes līdz tautai un tālāk līdz rasei. Mūsdienās tautas jēdziens ir pārāk lielā mērā identificēts ar mūsdienu valstu tautām. Radniecības un kopienas sajūta, kas pamatoti paplašinājās no cilts un sīkās karaļvalsts līdz mūsdienu nacionālajai valstij, tomēr ir kļuvusi pārāk koncentrēta šajā līmenī. Zemākās un mazākās, bet tikpat svarīgās kopienas nacionālās valsts ietvaros ir tikušas izjauktas un tām ir atņemta vitalitāte, savukārt tautas apziņas paplašināšanās no nacionālās valsts līmeņa līdz visas rases līmenim ir apturēta. Tomēr, lai tautas sajūta būtu veselīgi spēcīga, tai ir jāizplūst no tās saknēm caur vietējo un provinciālo līmeni.

Machine Translated by Google

kopienas līdz rases robežām, jo daļu pilnīgu drošību un labklājību var atrast tikai veseluma drošību un labklājību.

Šodien un nākotnē nacionālsociālismam ir jāiemieso šī radniecības un kopības sajūtas būtiskā paplašināšana ārpus mūsdienu nacionālās valsts un tradicionālā nacionālisma robežām, lai nacionālā valsts kļūtu par starpvienību tautas struktūrā, un tās nacionālisms un rasisms kļūtu neatņemami pakārtoti visas rases nacionālismam.

Vienlaikus ir jāatdzīvina vietējās kopienas, jāatzīst un jārespektē provinces apakšnācijas, un tautām, kas pakļautas nevēlamai, svešai varai, jānodrošina etniskā brīvība, izmantojot separāciju.

Nacionālsociālisma ticība tautai kā pamatvērtībai un tās uzskatu kopumam, tēlaini izsakoties, noved pie domāšanas ar asinīm visos jautājumos.

Tas nekavējoties un neizbēgami noved pie pilsonības definīcijas kā rases jautājuma: tikai tie, kas ir tautas locekļi, ir nācijas locekļi, un tikai tie, kas ir nācijas locekļi, var būt valsts pilsoņi – pārfrāzējot ceturto no Ādolfa Hitlera NSDAP divdesmit pieciem punktiem.

Tas arī rada pārliecību, ka ir nepieciešams ne tikai saglabāt tautas rasu raksturu, bet arī, izmantojot eugēnikas pasākumus, uzlabot tautas kvalitāti. Nacionālsociālisma revolucionārais apgalvojums ir tāds, ka patiesa progresa ceļš ir labāku cilvēku radīšana.

Tā kā visi pilsoņi ir vienas rases pārstāvji, viņus vieno transcendentāla radniecības saite, kas viņus vieno kā asinsbrāļus pāri visām šķiru un šķiru atšķirībām un personīgajām atšķirībām. Nacionālā vienotība, t. i., saliedētība un korporatīvā dzīve kreiso un labējo šķiru cīņas vietā, ir viens no nacionālsociālisma lielākajiem sekundārajiem principiem. Visām nodarbēm un nodarbēm, visu veidu cilvēkiem un visām darbības jomām jābūt integrētām sabiedrības korporatīvajā dzīvē.

Sociālajai vienotības sajūtai ir jāatrod praktiska izpausme un savukārt jātiek stimulētai ar patiesu un dziļu rūpi par sociālo un ekonomisko taisnīgumu. Radniecības apziņa un rūpes par tautas kolektīvo labumu prasa, lai katram pilsonim būtu vienlīdzīgas iespējas attīstīt un īstenot savus talantus un

Machine Translated by Google

paaugstinās atbilstoši viņa nopelniem; un ka katram pilsonim ir jāsaņem taisnīga atlīdzība par saviem pakalpojumiem sabiedrībai, un pat vienkāršākajam strādniekam — dzīvei nepieciešamā nodrošinājums.

Tādējādi mēs nonākam pie sociālistiskā elementa nacionālsociālismā.

Šis nav marksistiskais sociālisms, kurā ražošanas un izplatīšanas līdzekļi pieder valstij un kas ir skudru kaudzes ekonomiskā pārpārvalde un ir tikpat nosodāms kā kapitālistiskās sistēmas plēsonīgais individuālisms, kas ir džungļu ekonomiskā nepietiekamā pārvaldība jeb anarhija. Tā vietā tas ir tautas sociālisms jeb privātā uzņēmuma regulēšana, lai taisnīgi sadalītu tā augļus saskaņā ar taisnīgiem nosacījumiem. Kapitālisma ekonomiskā netaisnība un sociālais ļaunums ir veicinājis marksismu ar tā kaitīgo publiskās kontroles formu pār ekonomiku, un alternatīva abiem ir nacionālsociālisms.

Tautas ideāls, kas ietver rases aizstāvēšanu, nācijas vienotību un tautas labklājību, rada nacionālsociālisma vadības principu un eliti, kas kalpo šiem mērķiem. Tā dabiskās kārtības izpratne ne tikai nosaka, ka cilvēki piedzimst tautas sastāvā dzīvei tautas ietvaros, bet arī to, ka viņiem piemīt iedzimtas atšķirības spējās kalpot sabiedrībai.

Attiecīgi, lai nodrošinātu maksimālu labumu visiem, augstākajam ir jāvada zemākais. Ir jāizvēlas dabiskie līderi, jāizveido hierarhiska elite augstākā vadītāja pakļautībā un jāpilnvaro pildīt savas funkcijas.

Atšķirībā no liberālisma, nacionālsociālisms neuzskata valsts direktīvo varu par kaut ko būtībā represīvu, bet gan par lielu, labvēlīgu vadības un arbitrāžas, iedrošinājuma un aizsardzības spēku. Tas atbalsta teicienu: "Viss tautas labā un tauta visu labā." Tas sankcionē visus nepieciešamos līdzekļus jebkurā jomā, lai nodrošinātu, ka viss un visi sabiedrībā ir saskaņā ar šo principu.

Tā uzskata nacionālsociālistiskās valdības pienākumu par tautas gribas pārstāvniecību, kas netiek uztverta kā pārejoša demokrātiska pūļa kaprīze, bet gan kā sabiedrības augstākas intereses, vēsturiskā perspektīvā aplūkojot to kā mērķa nepārtrauktību, aptverot ne tikai tagadnes vispārējo labumu, bet arī pagātnes mantojumu un nākotnes vajadzības.

Machine Translated by Google

BALTĀ SPĒKA

XV NODAĻA
NACIĀLSOCIĀLISMS

Džordžs Linkolns Rokvels

Machine Translated by Google

Līdz šim šī grāmata ir bijusi pārsvarā kritiski vērtēta.

Tagad ir pienācis laiks iepazīstināt ar konstruktīviem būvniecības un radīšanas plāniem.

Esmu ieguldījis gadu ilgos pētījumos un simtiem lappušu rakstu, lai palīdzētu lasītājam saskatīt un saprast, ka Rietumu civilizācija atrodas tikai dažu gadu attālumā no romiešu civilizācijas sasniegtā gala – aizmirstības – un ka viņš personīgi cietīs to miljonu likteni, kuri jau ir nonākuši Rietumu civilizācijas ebreju nāvīgo ienaidnieku rokās – verdzību vai, visticamāk, slepkavību –, ja vien mēs kaut kādā veidā nevarēsim atrast gribu un gudrību, lai pārtrauktu bēgt no ienaidnieka un uzbruktu viņam ar balto revolūciju!

Kā īsti radīt revolūciju?

Vai mums visiem jāaudzē bārdas, jāsteidzas ielās un jāsāk kliegt, vicināt rokas, mest bumbas un citādi tēlot stereotipiskus "revolucionārus"? NĒ! Protams, nē. Mūsu revolūcija jau ir iepriekš sagatavota.

Hitlers iedvesmoja, organizēja un īstenoja relatīvi miermīlīgu revolūciju, revolūciju, kas prasīja daudz mazāk dzīvību nekā Amerikas revolūcija un niecīgu dzīvību skaitu, salīdzinot ar jebkuru citu, ko jebkad ir īstenojuši ebreju boļševiki.

Turklāt Hitlera revolūcija, kā viņš solīja savā darbā "Mana cīņa", bija 100% "likumīga" – leģitīma – vācu tautas vairākuma formāli izteikta griba, ko apstiprināja gan Vācijas augstākā izpildpersona fon Hindenburga, gan vācu "kongress" – Reihstāgs. Hitleram bija daudz iespēju sagrābt varu ar spēku, un viņš to varēja viegli izdarīt 1931. gadā. Taču Hitlers uzskatīja, ka revolūcija pret tautas gribu, revolūcija, kas iegūst varu tikai ar spēku, ilgi nevar pastāvēt.

Hitlers, tāpat kā es, uzskatīja, ka vadītājs ir civilizācijas ienaidnieks. ja vien viņam nav savas tautas gribas aiz muguras.

Kā tad es varu aicināt uz "revolūciju"? Kā es varu rakstīt par "nogalināšanu un ticiet nogalināšanai"? Vai revolūcijas būtība nav vardarbība?

Ne obligāti

Jā, var būt vardarbības elements. Kad jūs uzbrūk slepkava un jūs saskaraties ar izvēli starp nāvi un izturēšanos pret...

Machine Translated by Google

ja pats nomirst, tad vienīgā iespēja ir vardarbība. Un Rietumi
Civilizāciju patiešām uzbrūk ienaidnieks, kurš regulāri, politikas nolūkos,
nogalina un slaktiņo nežēlīgāk nekā jebkura cita grupa vēsturē.

Tāpēc mums jābūt pietiekami vardarbīgiem, lai apturētu komunistu varu.
ienaidnieka nogalinošs un pietiekami nežēlīgs, lai sagrautu viņa varu.

1923. gadā, kad sarkanie draudēja sagrābt varu Bavārijā, nacionālisti,
konservatīvie un ģenerālis Ludendorfs lūdza Hitleru vadīt "puču" – sacelšanos –
Minhenē. Tad vājie
Pēdējā brīdī līderi viņu pievīla. "Pučs" tika sagrauts, un Hitlers tika nosūtīts uz
cietumu. Taču šī nebija revolūcija pret tautas gribu, kā vēlāk pierādīja notikumi.
Taču īstas revolūcijas būtība nekad nav TIKAI asinsizliešana un nemieri. Patiesā
un ilgstošā revolūcijā vardarbība un nogalināšana ir tikai viens no lietderīgajiem
līdzekļiem, lai panāktu radikālas pārmaiņas.

vispārējs garīgs skatījums – cilvēka augstākās gribas ārēja izpausme izveidot
jaunu fizisko lietu kārtību, kas atbilstu iekšējam ideālam.

Vara, ko īsteno lielākā daļa no tiem, kas mūsdienās ir pie varas, ir tīra tirānija,
lai gan tā ir liekulīgi maskēta kā "demokrātija". Tā nav labvēlīga, inteliģenta vara,
kas uztur kārtību un taisnīgumu, ko Dibinātāji nodibināja balto cilvēku labā.

Mūsu revolūcijai ir stingri jābalstās uz ideālu iznīcināt tirānu nelikumīgo varu
un atjaunot taisnīgu sabiedrisko kārtību, kas balstās uz stingru autoritāti, kas
nāk tieši no mūsu tautas,
un tiek brīvi piešķirta vadītājam.

Ticiet vai nē, tieši to Ādolfs Hitlers paveica Vācijas labā, un tas mums ir jādara
Amerikas labā.

Īsāk sakot, mūsu revolūcijas virzītājspēkam un mērķim jābūt ne tikai
ienaidnieka naidam un iznīcināšanai, bet tai jābūt piepildītai ar absolūtu
apņēmību nodibināt taisnīgu sociālo kārtību, kurā katrs cilvēks var sasniegt savu
maksimālo potenciālu kā veiksmīga, laimīga un produktīva mūsu lielās Baltās
rases daļa.

Kas ir šāda taisnīga sabiedrības kārtība?

Šī zinātniskā izpratne nav nepieciešama
veiksmīgas grupas dzīves principi starp cilvēkiem veselīgā vidē

Machine Translated by Google

sabiedrības, kurās dabiskie instinkti nav traucēti. Piemēram, dzīvniekiem ir sakārtotas, veiksmīgas "sabiedrības", jo daba katrai sabiedriskai būtnei dod visus instinktus, kas tai nepieciešami veiksmīgai dzīvošanai grupā.

Piemēram, vilkiem, skudrām, bitēm un pērtiķiem ir ļoti liela organizētas un pilnīgi veselīgas, sakārtotas sabiedrības.

Agrīnajiem cilvēkiem bija veselīgas sabiedrības. Pēc tam cilvēka pieaugošā kontrole pār dabu ļāva viņam izrauties no savas dabiskās vides, ieskaut sevi ar mākslīgumu un greznību, līdz viņš kļuva dekadents un pilns augstprātīgas iedomības – iedomības, ko mūsdienās sauc par "liberālismu".

Tikai atgriežoties pie vienkāršākas un primitīvākas dzīves situācijas nedomājošajā un necivilizētajā dzīvnieku pasaulē un novērojot Radītāja doto instinktu darbību,
vai mēs varam uz mirkli ieraudzīt brīnumus par to, kas mums arī ir dots – un ko esam izmetuši.

Daba ir radījusi "šķirnes", ar kurām tā var eksperimentēt un meklēt arvien labākas šķirnes, tāpat kā to dara labs zemnieks. Radītājs, būdams bezgalīgi gudrāks zemnieks par jebkuru cilvēku, absolūti uzstāj uz katras grupas tīrību, svētumu – BIOLOĢISKO INTEGRITĀTI.

Bet daba, tāpat kā zemnieks, kas audzē govis, var uzlabot šķirni, tikai veicinot labākā tipa audzēšanu un likvidējot sliktākā tipa govis. Daba šo uzdevumu paveic ar vislielāko
spēcīgi instinkti, kas mums ir doti: MĪLESTĪBA pret sevi un NAIDS pret tiem, kas ielaužas – jeb "svešiniekiem".

Šie divi instinkti ir vienlīdz svarīgi: mīlestība nav “laba”, bet naids ir “ļauns” — kas ir tā pļāpāšana, ko tik ļoti mīl ebreji, liberāļi, hipiji, kvīri un pusprātīgie.

Mīlestība patiesi ir neticami spēcīga un laba, kad tā ir DABISKA. MĪLESTĪBA, dabiskā, veselīgā veidā, patiesi ir tā, kas liek pasaulei griezties, un tas ir visskaistākais, svētākais brīnums, ko mēs jebkad esam redzējuši šeit, uz šīs zemes.

BET BEZ NĀVĪGA NAIDA PRET TO, KAS
APDRAUD TO, KO MĪLAM, MĪLESTĪBA IR TUKŠUMS
VĀRDS, HIPIJU, KVIRU UN GĻĒVĒĻU LOCEKĻA SAITE.

Machine Translated by Google

Es vēlētos daudz vairāk uzrakstīt par šo konkrēto sociālās dzīves likumu, jo, kā redzēsim, BIOLOĢISKĀ INTEGRITĀTE ir nacionālsociālisma būtība, galvenais mērķis un mērķis, attiecinot to uz āriešu sabiedrību – un patiesībā uz ikvienu veselīgu cilvēku sabiedrību, kas jebkad ir pastāvējusi.

Taču šajā darbā vienkārši nav vietas grāmatai, ko varētu uzrakstīt tikai par šo tēmu. Rezumējot varu teikt, ka pirmais visu sociālo radību grupu dzīves likums ir BIOLOĢISKĀ INTEGRITĀTE; absolūta un bezkompromisa lojalitāte savai rases grupai, kuras pamatā ir kopā

patērējoša mīlestība un absolūts, bezkompromisa naids pret jebkuriem svešiniekiem, kas ielaužas un draud sajaukt savus gēnus ar savas grupas sieviešu gēniem.

Šī likuma ikdienas izpausme ir mīlestība pret savējiem un naids pret agresīviem iebrucējiem (tāpēc lielākajai daļai veselo balto ir tik instinktīva nepatika pret "nēģeriem", ebrejiem un citiem "svešzemniekiem").

Otrais svarīgākais likums ir TERITORIJAS likums.

Piemēram, desmit vai divdesmit sīko tropisko zivtiņu, ko sauc par "zobenastēm", tēviņi katrs iezīmēs noteiktu akvārija daļu, tiklīdz tie būs ievietoti tajā, un uzbruks jebkuram cita tēviņa ielaušanās gadījumam.

Ja akvārijā ievieto mātītes, tēviņi par tām cīnīsies, kā jau bija gaidāms. Taču zinātni pārsteidza tas, ka sekss nav spēcīgākais motīvs šo mazo zivtiņu dzīvē.

Ja sākat atdzesēt ūdeni akvārijā, jūs varat sasniegt punktu, kurā ūdens ir tik auksts, ka tēviņiem vairs nav īpaši svarīgi, kad jūs iepazīstināt ar mātītēm. Kad ūdens kļūst tik auksts
Auksti tik auksti, ka gandrīz nogalinās mazo zivtiņu, tie nepievērš mātītēm nekādu uzmanību. Bet pat tad, kad tās ir uz nosala līdz nāvei robežas, tās joprojām nikni izies aizstāvēt savu TERITORIJU – savu privātīpašumu!

Nacionālsociālisms, cita starpā, balstās uz šo privātīpašuma koncepciju. TERITORIJAS likums izpaužas kā "nacionālisms" un privātīpašums cilvēku sabiedrībā.

Visā dzīvnieku valstībā līderis nekad netiek izvēlēts ar balsošanu, bet vienmēr dabiskās atlases ceļā, ko daba ir noteikusi kā vienīgo drošo metodi, kā nodrošināt, ka grupu vada labākie.

Machine Translated by Google

– cīņa. To esmu nosaucis par VADĪBAS likumu.

Kad katrs dzīvnieku sabiedrības loceklis ir apguvis savu vietu dabiskajā bioloģiskajā kārtībā – izturības, gudrības un attapības –, katrs loceklis ieņem savu nišu, un grupā valda relatīvi mierīga un sakārtota vide. Tikai tad, kad jaunie tēviņi sāk nobriest un viņiem ir jācīnās, lai tiktu augšup vai lejup pa karjeras kāpnēm, sākas nopietnas cīņas. Un tad, tiklīdz katrs tēviņš iemācās, kuru viņš var pērt un kurš var viņu pērt, viņš apmetas un mierīgi un apmierināti dzīvo tajā vietā, ko ir atradis.

Tādējādi tiek noteikti vēl divi no visas grupas dzīves pamatprincipiem jeb likumiem – VADĪBA no labāko puses un visu pārējo grupas dalībnieku dabiska hierarhija jeb vadības skala – STATUSS.

Visbeidzot, dzīvnieku pasaules pētījums atklāj, ka mātītes neiejaucas tēviņu dzīvēs un specializējas pēcnācēju radīšanā un audzināšanā, organizējot veselīgas ģimenes. Rezumējot: pastāv pieci visu grupu dzīves pamatlikumi, kurus esmu nosaucis par "CILTS LIKUMIEM";

(1) BIOLOĢISKĀS INTEGRITĀTES likums (mīlestība iekšā, naids ārpusē);

(2) TERITORIJAS likums (privātīpašums);

(3) LĪDERĪBAS likums (pēc labākajiem);

(4) STATUSA likums (jeb katra indivīda dabiskā vieta grupā); un

(5) MĀTES STAPĒTA sievietēm.

Ar šiem dabiskajiem principiem darbībā, tāpat kā visā sociālo dzīvnieku pasaulē, grupā valda relatīvs miers un kārtība.

Tikai tad, kad grupa kaut kādā veidā tiek spiesta nonākt nedabiskos apstākļos, Dieva dotie instinkti pakļauties šiem dabas dzelzs likumiem neizdodas.

Izvērtējot visu šo savā prātā, padomājiet par acīmredzamo "Trakais" nepilngadīgo noziedzības modelis. Mums ir dēli un

Machine Translated by Google

dažu "izdevīgāko" un bagātāko cilvēku meitas, kuras pēkšņi šķiet sajūk prātā, sit vecus cilvēkus, bezjēdzīgi plēš lietas, lieto indīgas narkotikas un kļūst par augstprātīgiem, antisociāliem noziedzniekiem. Tajā pašā laikā mēs redzam, ka dažu mūsu sabiedrības nabadzīgāko grupu bērni gandrīz nemaz nerada likumpārkāpējus.

Piemēram, līdz pat pavisam nesenam laikam jaunie ķīnieši nekad nebija likumpārkāpēji (un viņiem joprojām ir daudz zemāks likumpārkāpumu līmenis nekā citām grupām). Cieši saistītu, pat ļoti nabadzīgu, grupu jauniešus bieži vien neskar mūsdienu neprāts – nepilngadīgo noziedzība.

Kāpēc tā? Kāpēc turīgam jaunam zēnam vai meitenei jākļūst par zagli, vandāli un jābūt vardarbīgi antisociālam, neskatoties uz visām iedomājamajām priekšrocībām, kamēr dažu nabadzīgāko Amerikas iedzīvotāju bērni ir labi pielāgoti un konstruktīvi?

Atbilde ir tāda, ka bērni, kas audzināti grupā, kurai ir izdevies saglabāt kaut nelielu dabiskās grupas dzīves likumu līdzību ("Cilts likumi"), kuri jūtas lojāli
grupas, "cilts" locekļi, ka viņi "pieder" kaut kam vai kādam vērtīgam, un kuriem tāpēc ir izpratne par pieciem visas grupas dzīves pamatlikumiem, nav neapmierināti, nav apmaldījušies un nav
tukšs.

Izplatot liberālismu un komunismu, ebreji apzināti un zinātniski ir sākuši dzēst no mūsu tautas dvēselēm visas atmiņas par svētajiem "Cilts likumiem", kas vienīgie var padarīt cilvēces grupu veselīgu, laimīgu un miermīlīgu.

Neviens cilvēks nevar dzīvot mierā un produktīvā laimē
ĀRPUS kaut kādas "CILTS", kurai viņš pieder
ĀRKĀRTĪGI UZTICĪGS un kas savukārt VIŅU ATBALSTA
GARĪGI.

Ebreji ir izplatījuši neizsakāmi destruktīvo "universālisma", "vienas pasaules" ideju – vienu bezrasu, bezvalstnieku un atomizētu indivīdu pūli – kā cilvēces augstāko ideju. Pat konservatīvie ir tikuši ievilināti, ka tie tikai vārdos atbalsta šo pašu nedabisko, sadrumstaloto, superindividuālistisko, EBREJU sabiedrības slimību.

Machine Translated by Google

Ebreji mums saka, ka BIOLOĢISKĀS INTEGRITĀTES likums (mīlestība iekšpusē, naids ārpusē) ir "rasisms" — visu laiku "galīgais ļaunums"! Mums saka, ka, ja mēs nemīlam dzeltenos cilvēkus, melnos cilvēkus — un jo īpaši ebrejus — tikpat ļoti kā savus cilvēkus, tad mēs esam ļaunprātīgi, perversi un lemti bojāejai — mēs esam "rasistiem". Miljoniem nožēlojamu balto neliešu tic šiem ebreju meliem!

Mums stāsta, ka TERITORIJAS likums (privātīpašums) ir ANO dabiska alkatība un ka pieklājīgiem cilvēkiem ir jāvēlas dalīties visā un nevajadzētu vēlēties savu privātīpašumu. Viņi to sauc par "marksistisko sociālismu", "komunismu" un dažādiem citiem nosaukumiem, kas norāda uz rūpēm par "sabiedrību" un "kopienu" – taču visi šie nosaukumi skar visspēcīgākās un vienīgās dzīvās būtnes motivācijas būtību – celt, radīt un ražot. Vairāk miljonu tic šiem ebreju meļiem.

Ebreji mums saka, ka VADĪBAS likums (labāko vara) ir "diktatūra" un ka mums jātiecas pēc "demokrātijas" (pūļa varas): Miljoniem balto āriešu ir ievilināti...
ticot šai "demokrātijas" sirēnu dziesmai, līdz brīdim, kad cilvēku atkritumu pūļi tagad terorizē visu mūsu tautu.

Ebreji mums stāsta, ka STATUSA likums (...)
(katras personas dabiskās spēju kārtības noteikšana viņa īstajā vietā) ir "šķiras ekspluatācija" un ka sabiedrības dabiskie līderi – tie, kas ir guvuši panākumus – ir jāsagrauj un jānoslepkavo tiem, kas to nav darījuši. Veselas tautas, kas pilnas ar labiem baltajiem āriešiem, ir iesūktas šajā negantajā ebreju metodē, kā sadalīt un iekarot mūsu tautu, izmantojot šķiru cīņu.

Visbeidzot, šie vienmēr mīlošie ebreji mums saka, ka sieviešu specializācija bērnu audzināšanā ir mūsu sieviešu zvēriska paverdzināšana, ka sievietēm ir jābūt tiesnesēm, lokomotīvju inženierēm, armijas virsniecēm un uzņēmumu vadītājām. Rezultāts, protams, ir šīs svētās un skaistās visu veselīgo civilizāciju institūcijas – mātes lomas – un līdz ar to arī māju un ģimenes – pieaugoša iznīcināšana. Visa mūsu Rietumu pasaule ir kritusi šajā "demokrātiskajā" ebreju krāpšanā, kas sievietes ir padarījusi par ebreju slimības visžēlīgākajiem upuriem. Miljoniem "mūsdienu" sieviešu ir bezcerīgi apmaldījušās, neapmierinātas un pilnīgi nelaimīgas, pat kamēr viņas skaļrunī kliedz par vēl lielākām "tiesībām" un...

Machine Translated by Google

soļojot apkārt elles cēlušās, kaujinieciskās, politiskās organizācijās.
Tikmēr miljoniem ģimeņu ir bez siltām, brīnišķīgām mātēm, un mājas kļūst vairāk līdzīgas grezniem cietumiem, nevis mīlestības un siltuma brīnumiem, kas bija mājas pirms gadsimta.

Vai esat kādreiz domājuši, kāpēc tik daudzi nepilngadīgi noziedznieki pulcējas bandās? Gadiem ilgi, tāpat kā vairums cilvēku, pieņēmu, ka šī ir nedabiska "slikto" zēnu perversitāte, jo tiku audzināts sava veida buržuāziskā "kokonā", maz zinot par dzīves nežēlīgo realitāti.

Bet, tiklīdz tiek saprasti visu radību sociālās dzīves likumi – cilvēka nepieciešamība dzīvot pēc "Cilts likumiem" –
Vārds "banda" kļūst saprotamāks.

Tas parāda, ka mūsu bērniem vismaz joprojām ir veselīgi instinkti, pat ja šo instinktu ārējā izpausme ir ļaunprātīga un antisociāla nedabisko apstākļu dēļ, ko bērniem rada viņu pilnīgi neveselīgā pilsētvide.

Ievērojiet, ka bandas pati pirmā īpašība ir "ekskluzivitāte".
Viņi fanātiski "turas kopā". Uzbrūk vienam, un visi uzbruks tev. Ja aprunāsies ar kādu no bandas sievietēm, tu būsi miris. Viņi...
ir kaislīgi uzticīgi viens otram. Un viņi vēl kaislīgāk ienīst svešiniekus un uzbrucējus.

Viņi ir atkārtoti apstiprinājuši dabas svētos BIOLOĢISKOS likumus GODPRĀTĪBA, grupas lojalitātes izpausme, lai gan viņi nezina, kāpēc.

Ievērojiet, ka nākamais, ko banda dara, ir iezīmēt "telpu" – teritoriju. Bēdas tam, kas pārkāpj šo "telpu" – iejaucas bandas "privātajā īpašumā"! Vai varētu kaut kas vairāk
acīmredzami ilustrē TERITORIJAS likumu?

Bandu nekad nevada "demokrātiskas" vēlēšanas, bet gan stingrākie, labākie (pēc bandas standartiem). Lūk, klasisks VADĪBAS likuma piemērs.

Ievērojiet, kā katrs bandas loceklis precīzi apzinās savu vietu bandā – kurš ir virs viņa un kurš zem viņa.
Lai kāds mēģina viņam uzbrukt, un viņš tiek sagrauts. Lai viņš
Pamēģini pakāpties par vienu pakāpienu augstāk, un puisis augšā viņu satrieks. Šeit darbojas STATUSA likums – tāpat kā Dabā.

Un visbeidzot, novērojiet bandas sievietes. Vai viņas kaut ko dod?

Machine Translated by Google

pavēles vadītājam? Nē! Vai viņas skraida apkārt un pieprasa "tiesības"? Nē, gluži ne! Viņas uzvedas tāpat kā mātītes visā pārējā dzīvnieku pasaulē un nemēģina uzvesties kā tēviņi. Viņas lepojas ar savu mātīšu lomu, kā "piederošas" un lepni palīdzošas spēcīgam tēviņam. Un tieši tāda ir mātīšu loma veselīgās un laimīgās sabiedrībās.

(Interesanti atzīmēt, ka ebreju Freida psihiatru viltotāji ir spiesti atgriezties pie grupas likumiem, cilts likumiem – lai "izārstētu" narkomānus un alkoholiķus. Viņi
veidot grupu un viņu spēcīgos lojalitātes instinktus šai grupai dažreiz var pārvarēt vientuļas, individuālas vājības)

Arī melnādainie savā aklajā un stulbajā cīņā dara to pašu, instinktīvi veidojot lojalitāti melnādainajiem, kliedzot "Melnā vara" un saucot viens otru par "dvēseles brāļiem".

Neskatoties uz ārkārtīgo nabadzību Ņujorkas pilsētas Lower East Side pirmajos ebreju imigrācijas gados, pat šie nožēlojamie ebreju atkritumu bari no Eiropas turējās kopā ar tik fanātisku grupas lojalitāti, pakļaujoties visiem "Cilts likumiem", ka viņu vidū gandrīz nebija nekādu likumpārkāpumu un noziegumu vienam pret otru. Patiesībā šo ebreju grupas lojalitāte, iespējams, ir visfantastiskākā pasaules vēsturē. Tā viņus ir novedusi gandrīz līdz visas pasaules kundzībai – nevis tāpēc, ka viņi ir drosmīgāki, strādā cītīgāki, ir gudrāki vai cienīgāki par pārējiem no mums –, bet gan tāpēc, ka viņi ievēro dabas pamatlikumus un saglabā grupas lojalitāti. Kamēr mēs visi pārējie esam iekrituši viņu sapuvušajos "vienas pasaules", "mēs visi esam brāļi" atkritumos, kas sagrauj mūsu sabiedrību, ebreji uztur savu sabiedrību ar tādu grupas lojalitāti, kādu vēsture nekad agrāk nav pieredzējusi, un tādējādi viņi ejot no viena triumfa pie otra.

Tikai pirms piecdesmit gadiem, kad Ādolfs Hitlers sāka intuitīvi visu to uztvert kā jaunu pasaules uzskatu, nacionālsociālisma Weltanschauung, neebreji ieguva pirmo ieskatu jaunajā...
cilvēku grupu dzīves zinātne. To, ko mēs gadsimtiem ilgi esam instinktīvi darījuši un ko ebreji joprojām dara instinktīvi, Ādolfs Hitlers sāka saskatīt un saprast intuitīvi.

Nacionālsociālisma būtība ir rasisms, kas vienkāršāk sakot ir uzskats, ka cilvēki atšķiras pēc izcilības.

Machine Translated by Google

šķirne ir tieši tāda pati kā visām pārējām dzīvajām būtnēm, un ka baltais cilvēks līdz šim ir vislabākā šķirne, kas jebkad parādījusies, savukārt melnie ir zemākā. Un, kā lasītājs atcerēsies, šis ir pats pirmais grupas dzīves likums, "BIOLOĢISKĀ INTEGRITĀTE", kā es to esmu nosaucis.

Pretēji ebreju (un "konservatīvo") negantajiem meliem privātīpašumu spēcīgi aizsargāja Ādolfs Hitlers, Krups un citi lielie vai mazie īpašumu īpašnieki un uzņēmēji, un Hitlera laikā tie nekad nezaudēja ne centa, tāpat kā vācu princi. (Savulaik viņa partijas neprātīgie "kreisie" vēlējās atņemt vācu princiem īpašumus, un Hitleram nācās gāzt...)

sacelšanos savās rindās, lai aizsargātu savas īpašuma tiesības, ko viņš arī izdarīja. Hitlers bija nacionālists, teritorijas un privātīpašuma atbalstītājs.

Lieki piebilst, ka Hitlers deva savai tautai VADĪBU – nevis saldvārdisks izteiciens vai demagoģija, un viņi viņu par to mīlēja. Viņi sekoja viņam ar mīlestību un labprāt, tāpat kā visu laimīgu, veiksmīgu un veselīgu sociālo grupu locekļi.

Hitlera tautas vidū valdīja miers un kārtība, jo viņš mācīja, ka cilvēks par labu grāvju racēju (ja tā bija viņa spēju robeža kalpot savai tautai) ir pelnījis un viņam ir jāsaņem tikpat liela cieņa kā cilvēkam, kurš spēj izgudrot jaunu un brīnišķīgu mašīnu vai būt par politisku līderi.

Hitlera Vācijā katrs cilvēks tika godināts par savu vietu sabiedrībā, ja vien viņš to pildīja pēc labākās sirdsapziņas. Viņus mūžīgi nekūdīja (kā mūsu tautu ebreji) pieprasīt amatus tikai kā prezidentiem, valdes priekšsēdētājiem un vadītājiem, ja dažiem cilvēkiem šīs īpašās spējas nav piedzimstot.

Neveiksmīgi paveikt to, ko varētu paveikt, vienlaikus saceļot elli un tiecoties pēc tā, ko nevar izdarīt, nozīmē izjaukt sakārtotu un laimīgu sabiedrību, nemaz nerunājot par bezcerīgu tā indivīda neapmierinātību, kurš atsakās... atpazīt savu dabisko vietu pasaulē.

Tādējādi Hitlera valsts atzina STATUSA likumu. Katrs cilvēks tika godināts par to, ko viņš paveica lojāli un ar vislabākajām pūlēm, neatkarīgi no tā, vai viņš bija zemnieks, karotājs, strādnieks, rūpnīcas strādnieks vai kas cits.

Visbeidzot, Hitlers parūpējās, lai sievietes atgūtu savu stāvokli.

Machine Translated by Google

senas pirmdzimtības tiesības un godātas kā sievas un laimīgu, veselīgu māju radītājas – kā labu cilvēku autores.

Meli par Hitlera laikiem tagad ir tik milzīgi un spēcīgi, ka tos gandrīz nav iespējams apšaubīt. Bet, ja jūs satiksiet godīgu un drosmīgu vācieti, kurš ir piedzīvojis šos diženos laikus (un viņš ir gatavs runāt, neskatoties uz teroru, kas mūsdienās valda tiem, kas uzdrošinās pateikt patiesību), jūs uzzināsiet, ka vācu tauta atklāja, ko nozīmē laba vadība un dabiska spēja...

Veselīga valsts ir kā Hitlera laikā.

Lai novērstu šo zināšanu un šī dabiskā sabiedrības stāvokļa izplatīšanos (un tādējādi iznīcinātu ebreju parazītisko eksistenci), šie ebreju velni provocēja mūs pārējos doties un
nokaut un sagraut šo balto āriešu renesanses brīnumu.

Taču dabas likumu nevar sagraut, tāpat kā nevar "sagraut" faktu, ka divi plus divi ir četri. Jūs varat terorizēt cilvēkus, lai viņi to nepateiktu, un likt viņiem visiem atkārtot "divi plus divi ir...".
"septiņpadsmit" – bet divi plus divi joprojām ir četri, un vienmēr atradīsies kāds ar drosmi un gudrību, agrāk vai vēlāk, lai sagrautu teroristus un meļus, lai no jauna apstiprinātu patiesību.

Jau tagad tas notiek visā pasaulē.

Jaunās "bandas", kuras esmu pieminējis, ir tikai viena no pazīmēm tam, kas patiesībā notiek. Cilvēki atradīs ceļu atpakaļ pie dabiskajiem "Cilts likumiem".

Tas, ko Hitlers deva pasaulei kā nacionālsociālismu, savā ziņā ir tikai seno, dabisko "cilšu likumu" mūsdienu forma, Lielā Gara dotais priekšraksts laimīgai un veselīgai grupas dzīvei visām dzīvajām radībām, ieskaitot cilvēku.

Nacionālsociālisms nav nekas vairāk vai mazāk kā DABISKĀ KĀRTĪBA (nosaukums, kas savā ziņā labāk raksturotu realitāti nekā "nacionālsociālisms"). Hitleram bija jāizveido savas kustības nosaukums, lai gūtu panākumus konkrētā politiskā situācijā, un tāpēc viņš bija spiests lietot nosaukumus un terminus, kas sasniegtu viņa mērķus. Vācijā bija miljoniem vāciešu, kas uzskatīja sevi par "sociālistiem" –

bet atradās ebreju manipulatīvajos tvērienos. Tā vietā, lai cīnītos vairāk kauju, nekā viņam vajadzēja, Hitlers būtībā šiem miljoniem teica: "Ja jums jābūt "sociālistiem", nebūsim ebreji"

Machine Translated by Google

"Sociālisti" – marksisti – būsim "NACIONĀLsociālisti", kas nozīmē nacionālu sabiedrību. Būsim "sociālisti" Vācijas, nevis ebreju labā."

Un tas nostrādāja! Miljoniem un miljoniem labu vīriešu un sieviešu, kurus ebreji bija ievilinājuši komunismā, ar Hitlera metodēm tika atgūtas viņu pašu tautas un veselīgas kolektīvās dzīves dabiskās kārtības piekritēji.

Papildus dabiskās kārtības pamatelementiem, kurus es
Kā jau iepriekš izklāstīju, nacionālsociālisms iemieso kaut ko daudz augstāku un cēlāku nekā jebkurš vienkāršs noteikumu vai principu kopums. Nacionālsociālisms kā FILOZOFIJA iemieso mūžīgo tieksmi, kas atrodama visās dzīvajās būtnēs – patiesībā visā radībā – pēc augstāka eksistences līmeņa – pēc pilnības – pēc Dieva.

Šī "aristokrātiskā" nacionālsociālisma ideja – ideja par
Pastāvīgā tiekšanās visā Dabā uz arvien augstāku, arvien sarežģītāku un arvien pilnīgāku eksistenci – ir mūsu ideāla metafiziskais, pārdabiskais aspekts.

Citiem vārdiem sakot, sociālā taisnīguma un dabiskās kārtības jēdzieni ir nacionālsociālisma orgāni un nervi, taču tā PERSONĪBA, tā "reliģiskais" aspekts – tas, kas to paceļ pāri jebkurai stingri politiskai filozofijai – tā pielūgsmes pilna attieksme pret dabu un reliģiska mīlestība pret Nezināma Radītāja Lielajām dāvanām.

Piemēram, kristietība ir daudz augstāka lieta nekā tās rituāli, lūgšanu vārdi vai jebkura no tās ticības apliecībām. Tā ir GARĪGA CENŠANĀS pēc ticīgā garīgās pilnības ideāliem.
Nacionālsociālisms ir tāda pati tiekšanās pēc arvien augstākiem un augstākiem līmeņiem šeit, uz šīs zemes, savukārt kristietība tiecas pēc nākotnes un vēlākas dzīves, kas nav no šīs zemes.

Parastajam "karavīram" mūsu "armijā", kas veido un cīnās par dabisko kārtību – nacionālsociālismu –, pietiek ar to, ka viņš respektē un pakļaujas likumiem un doktrīnām, ko noteikuši mūsu filozofijas cēlie ideāli, tikai ar instinktīvu mīlestību pret šiem ideāliem, iespējams, bez pilnīgas izpratnes par mūsu filozofijas augstākajām formām.

Bet tāpat kā lielākie kristīgie līderi ir bijuši tie, kas nav aizrāvušies ar detaļām un noteikumiem, bet gan tie, kas bija "Dievs"

Machine Translated by Google

"Apreibināti" ar reliģijas augstākajiem ideāliem, mūsu nacionālsociālistiskās elites līderiem ir jāpiekrīt šai fundamentāli reliģiskajai pieejai. Viņiem mūsu rasu doktrīnas patiesajai nozīmei ir jābūt daļai no viņu ideālistiskajiem "tiekšanās pēc Dieva".

Pilnībā identificējoties ar savu lielo rasi, mēs
baudīt tās pagātnes un nākotnes godību. Kad mēs jebkādā veidā piedalāmies, īpaši ar pašuzupurēšanos, lai palīdzētu mūsu rasei virzīties uz augstāku eksistenci, mēs vēršamies pie Dieva – Augstākās Rases Radītāja.

Īsāk sakot, lai gan nacionālsociālisma mehānika un noteikumi, kā tie šeit kodificēti un izklāstīti, ir pietiekami lielākajai daļai no mums, tiem nedaudzajiem ideālistiem, kas ir gatavi un vēlas upurēt savu dzīvību savas tautas labā, nacionālsociālismam ir jābūt ļoti reālam reliģiskam ideālam – tiekšanās pēc Dieva. Nacionālsociālisms ir vienīgā kustība, kas ir ieguvusi pietiekamu pašizziņu un ieskatu, lai spētu izprast šo kustību prom no liberāla mākslīguma un tuvredzības un pretī mūžīgajai dabas gudrībai. Mūsu pilnīgā ticība rasei, mūsu uzstājība uz dabas likumiem sabiedrībā, ekonomikā un visās citās cilvēka darbības jomās katrā ziņā ir apzināta, zinātniska dabas dzelzs likumu pielietošana, nevis iedomīga un tuvredzīga likumu sagrozīšana, kā to virza augstprātīgie, ar zemesriekstiem apveltītie liberāļi un marksisti.

Mūsu liberālie un marksistiskie pretinieki ir tikpat akli pret to, ko viņi dara. Taču katrā gadījumā atklāsies, ka viņi būtībā ir dabas likumu nīdēji, iedomīgi, izglītoti.
"Intelektuāļi", kas ir kļuvuši par truismu upuriem par "nelielu zināšanu" kā "bīstamu lietu". Tā kā viņi ir atklājuši, ka var iemācīt Kongo nēģerim deklamēt dzeju vai pat uzvesties kā juristam vai ārstam, viņi kļūst lepni par savu spēju izmainīt Dabu pēc savas patikas un iedomājas, ka no jebkura hotentota var izveidot pašizveidotus, Rietumu baltos cilvēkus. To, ka Daba jau ir padarījusi nēģeri par to, kas viņš ir, un neviens cilvēcisks spēks nevar izveidot "zīda maku no sivēnmātes auss", viņi vienkārši atsakās atzīt.

Nacionālsociālisms ir mīlestības pret un destilēta esence.
cieņa pret dabu un mīlošo, apzinīgo un zinātnisko

Machine Translated by Google

mūžīgo, taisnīgo un skaisto dabas likumu piemērošana katram cilvēka eksistences mirklim. Vienlaikus nacionālsociālisms atzīst cilvēka nepieciešamību pēc augstākas kultūras nekā nedomājošo džungļu dzīvnieku kultūra un tādējādi paceļ dabas likumu piemērošanu no dzīvnieku pasaules kailās, zobainās un ilkņainās sacensības, piemēram, uz regulētu un sakārtotu sacensību saskaņā ar taisnīgiem noteikumiem.

Mūsu pretinieki vēlas pilnībā likvidēt konkurenci
pilnīgi nedabiska ideja.

Nacionālsociālisms uzstāj, ka cilvēks var pilnveidot un bagātināt dabas likumu piemērošanu cilvēka labā, taču uzstāj arī, ka cilvēks nevar izvairīties no dabas likumiem vai tos nepakļaut. Starp sociālās veselības stāvokli ("nacionālsociālisms" vai dabiskā kārtība) un sociālo slimību (ebreju marksisms) atrodas "neviena zeme" jeb neesamība – vieta, kur cilvēki nav ne miruši, ne īsti...

dzīvs.

Demokrātija, "liberālisms" un "konservatīvisms" ir tīri, neviltoti nebūtības stāvokļi. Tiem nav pamata, fundamentāla dzīves uztveres, izpratnes, nekāda dzīvības spēka dziļi sevī. Tie ir iedomīgi triki ar skaistiem vārdiem un frāzēm, kas neko nenozīmē. Tie noved tikai pie haosa un sagatavo ceļu ebrejiem un viņu nolādētajam, nedabiskajam komunismam.

Vienīgais veids, kā mēs jebkad varam apturēt šo ebreju krāpšanas spēli un iekarot mūsu tautas prātus un sirdis, ir atjaunot mūsu tautai dabisko kārtību – cilts likumus –, kas vienīgie spēs...
dod mums spēku un gribu atjaunot mūsu Baltās rases dabisko, bioloģisko pārākumu un tādējādi glābt Rietumu civilizāciju.

Iznīciniet Dabiskās Kārtības saliedējošos spēkus jebkurā grupā, un šī grupa kļūs haotiska, bezcerīga, neapmierināta, apmaldījusies, tukša, ļaunprātīga un visbeidzot bezpalīdzīga jebkuras citas vienotas grupas priekšā. un ievēro Cilts likumus.

Tāpēc melnādainie tik daudzos gadījumos biedē veselas pilsētas.
Viņi turas kopā. Iesit vienu, un miljons melnādaino rēc tev virsū.
Tāpēc policija bieži vairs neuzdrošinās viņus arestēt, pat ne tāpēc, ka visnepatīkamākie pārkāpumi.

Un ebreji mūsu vidū ir vēl ietekmīgāki tā paša dēļ

Machine Translated by Google

iemesls. Tie turas kopā.

Pievienojot cilts likumus rasu likumiem, kurus mēs apskatījām iepriekš IX nodaļā, mēs varam sintezēt jaunu mūsdienu sabiedrības likumu: grupas dominēšanas likumu.

Dabas stāvoklī tā dzīvnieku vai primitīvo cilvēku grupa, kas ir bioloģiski pārāka, grupa, kas sastāv no labākajiem indivīdiem, kuriem ir labākie gēni un hromosomas, dominēs pār visām zemākajām grupām, jo visas dabas grupas (augstākas vai zemākas) vienādi pakļaujas Cilts Likumiem.

Tādējādi vienīgais konkurētspējīgais faktors dzīvnieku pasaulē ir bioloģiskā izcilība selekcijas jomā. Taču zinātniskās ierīces, greznība un ebreju "liberālisms" ir tik ļoti iznīcinājuši...
mūsdienu, civilizētā baltā cilvēka spēja sajust un pakļauties dabas "Cilts likumiem" liecina, ka viņš ir zaudējis savu grupas saliedētību; viņš ir "atslāņojies" kā sabiedrisks dzīvnieks; viņš ir sadrumstalots un atomizēts miljoniem izolētu indivīdu un simtiem tūkstošu savtīgu "spiediena grupu", klašu utt. Šī gandrīz pilnīgā lielās balto vīriešu "cilts" sadrumstalotība mūs kā grupu ir novedusi līdz bezspēcībai.

GRUPAS DOMINANCE likums cilvēku vidū ir noteikums, ka jebkura grupa, kas fanātiski ievēro Cilts Dabas Likumus, spēs dominēt pār jebkuru grupu, kas nepakļaujas šiem likumiem, neatkarīgi no tā, cik zemāka ir "cilts", kas šos likumus ievēro.

Tāpēc nēģeri un ebreji valda pār baltajiem cilvēkiem Amerikā, ko uzcēla un pieder baltajiem vīriešiem. Tāpēc mēs ciešam no "mazākuma" tirānijas. Jebkura organizēta atkritumu un cilvēku minoritāte...
atkritumiem ir vara, kamēr lielais balto, neebreju vairākums ir izpleties, bezpalīdzīgs, paralizēts gigants.

Tātad mūsu nacionālsociālistiskās revolūcijas mērķis ir Cilts Likumu atjaunošana mūsu tautai, lai atkal nodrošinātu viņu dabisko bioloģisko pārākumu vairošanās ziņā, dodot Baltajam Cilvēkam varu pār to, ko viņš ir uzcēlis un kam vajadzētu dominēt.

Tieši to Hitlers un nacionālsociālisms paveica Vācijā miljoniem un miljoniem sadrumstalotu, atomizētu cilvēku, kas bija iegrimuši bezcerības un haosa dzīlēs.

Hitlers neguva tik pārsteidzošus panākumus savas tautas vidū.

Machine Translated by Google

tāpēc, ka viņš bija "stingrs puisis", tāpēc, ka viņš rīkoja lielus, aizraujošus mītiņus, tāpēc, ka vācieši ir dabiski "zvēri", kā arī neviens cits iemesls, ko minēja melojošie ebreji un viņu nevaldāmie liberālie un konservatīvie sabiedrotie.

Iemesls, kāpēc Hitlers spēja paveikt sociālu brīnumu Vācijā, bija tāpēc, ka Hitlers intuitīvi saprata visu, ko esmu uzrakstījis, un atjaunoja savai tautai DABISKO SABIEDRĪGO KĀRTĪBU.

Hitlers mācīja savai tautai beigt nīst vienam otru kā izolētiem, vientuļiem un nobijušies indivīdiem un atgrieza viņiem svēto nācijas, "Cilts" sajūtu; jā, īstas brālības sajūtu (nevis
(mākslīgs veids, ko tirgo ebreji). (Nav nekā slikta un viss ir pareizi "brālībā" ar savu tautu. Tieši tad, kad ebreji viltīgi un nepatiesi mēģina paplašināt "brālību", lai uzvilktu kapuci pār "brāli" un mēģinātu padarīt mūs par "brāļiem" ar zulusiem, pigmejiem, ķīniešiem, bušmeņiem un ebrejiem, šī "brālība" kļūst par rasu katastrofas sinonīmu, kā tas jau ir noticis.)

Hitlers saviem ļaudīm dāvāja tādu pašu upurēšanās garu – siltu mīlestību pret savu ģimeni un savu tautu (kas ir liela "ģimene"), kas vieno un svētī katru dabisko sociālo radību grupu.
radīšana.

Kā esmu vairākkārt norādījis, neviens cilvēks nevar dzīvot laimīgi, veiksmīgi un produktīvi kā vientuļš, rūgtināts indivīds, kas karo ar visiem saviem līdzcilvēkiem. Ikvienam no mums ir dziļa vajadzība pēc savas grupas, savas bioloģiskās ģimenes locekļu siltuma un mīlestības. Mūsdienu cilvēks ir zaudējis šo grupas siltuma, lojalitātes un mīlestības sajūtu, un rezultāts ir haoss un garīgais tukšums, ko mēs redzam sev apkārt šajā sabrūkošajā Rietumu sabiedrībā.

Šīs grāmatas pirmajā nodaļā attēlotās šausmas ir tiešas sekas tam, ka Amerika gandrīz pilnībā neievēroja cilts likumus. Šīs šausmas turpinātos pat tad, ja visi ebreji un...

Nēģeri pazustu vienas nakts laikā, ja vien mēs, tāpat kā Hitlers, neatjaunosim savai tautai DABISKO KĀRTĪBU – "Cilts likumus".

Tāpēc mūsu revolūcija nav materiāla un fiziska, bet gan
radikālas garīgas pārmaiņas mūsu tautas sajūtās:

Savtīga atomisma un alkatīga, šaura "individuālisma" izskaušana; vai to sauktu par "liberālismu",

Machine Translated by Google

"konservatīvisms" vai "demokrātija", un Rietumu balto vīriešu sirdīs atjaunot dziļi apmierinošas mīlestības jūtas pret mūsu pašu līdzcilvēkiem. Šī mīlestība pret savu grupu izpaužas gatavībā upurēties un dot savas ģimenes – un plašākas savas rases ģimenes – labā.

Machine Translated by Google

Uzvaras vārdā

Džordžs Linkolns Rokvels

Machine Translated by Google

Ilgstoši panākumi jebkurā cilvēka darbībā nekad nav aklas veiksmes rezultāts. Skaidri definēta mērķa sasniegšana, vai tā būtu pastaiga no punkta "X" uz punktu "Y", mājas celtniecība vai uzņēmuma organizēšana, vienmēr ir trīs lietu rezultāts:

1. Intelektuālā spēja uztvert iesaistīto problēmu, sagaidāmo pretestību un labāko veidu, kā pārvarēt šo pretestību, lai sasniegtu mērķi.

2. Griba un apņēmība darīt visu nepieciešamo, lai sasniegtu vēlamo mērķi, neatkarīgi no pretestības.

3. Fiziskie līdzekļi, spēks un drosme, lai īstenotu un veiktu prāta iecerēto un gribas noteikto plānu vai cīņu.

Ja kāda no šiem trim elementiem trūkst cilvēka mērķī, neveiksme ir neizbēgams, paredzams rezultāts.

Cilvēks, kurš ir pārāk stulbs, lai saprastu dažādos faktorus, kas saistīti ar mēģinājumu nokļūt no punkta "X" uz punktu "Y", kur ceļš starp mums ir džungļi, kas pilni ar čūskām, bīstamiem plēsējiem un drudzi, un kurš neapbruņojas ar ieročiem un kartēm, zālēm un citu aprīkojumu, nekad nenonāks "Y" punktā, lai cik spītīga būtu viņa apņēmība vai cik spēcīgi būtu viņa muskuļi. Cits cilvēks, kas mēģina to pašu ceļojumu, lai gan viņš skaidri apzinās briesmas un gatavojas tām, un lai gan viņam ir spēcīgi muskuļi, tomēr nesasniegs "Y", ja viņš ir tik neizlēmīgs un vājas gribas, ka neturpinās cīņu un nežēlīgi neizmantos jebkādu spēku, kas varētu būt nepieciešams, lai...

sagraut un iznīcināt spēkus, kas viņam pretojas. Un trešais cilvēks, kuram piemīt intelekts, lai saskatītu briesmas un tām sagatavotos, kā arī griba un apņēmība cīnīties cauri, pat ar vislielāko varonību, bet kurš ir fiziski vājš un tik fiziski vājš

Machine Translated by Google

vājš, ka nespēj izpildīt sava prāta pavēles, un viņa griba nevar nepadoties spēcīgākiem pretiniekiem, ar kuriem viņš sastapsies.

Tāpat kā ar atsevišķu cilvēku cīņām, tā ir arī ar civilizācijām. Desmitiem lielu civilizāciju ir gājušas bojā viena vai vairāku šo trīs izdzīvošanas cīņā nepieciešamo elementu neveiksmes dēļ.

Mežonīgas sabiedrības parasti iet bojā ne tik daudz gribasspēka vai fiziskā spēka trūkuma dēļ, cik nespējas uztvert reālo situāciju dēļ. Slīkstot māņticībā un klupjot neziņas tumsā, tās pārņem vardarbīgu dabas parādību, katastrofu un slimību fiziskie spēki, kurus civilizētākas sabiedrības ir iemācījušās uztvert.

pārvarēt.

No otras puses, civilizācijas, neskatoties uz visiem to intelektuālajiem sasniegumiem un zinātnēm, visbiežāk iet bojā gribasspēka mazināšanās dēļ, mežonīgās un nežēlīgās tieksmes pēc izdzīvošanas un dominēšanas, kas sākotnēji radīja sabiedrību, mazināšanās dēļ. Tās kļūst "humānas", savtīgas un mīkstsirdīgas. Tās kļūst fiziski vājas un atkarīgas no apmaksātām armijām un policijas, kas veic savas cīņas.
Viņu senču goda, pašaizliedzības un varonības cīņas gars dod ceļu pieaugošai mīlestībai pret ērtībām un greznību, kā arī gļēvulībai, kas maskējas kā "humānisms".

Kad civilizācija savā sabrukumā sasniedz šo nepilnīgo stadiju, tikai ļoti rets vēsturisks notikums var apturēt sabiedrības galīgo sabrukumu, jo dekadence kļūst ar katru dienu acīmredzamāka. Tikai tad, kad mirstošajai sabiedrībai vēl ir pietiekami daudz dzīvības enerģijas, lai radītu garīgu milzi, dievišķu atgriešanos pie savas tautas senās varonības, kas spēj šokēt un padzīt civilizāciju no tās dabiskās...

Vai vēsturiskā miega un nāves naktī, neskatoties uz mirstošo tautu pašnāvniecisko pretestību, kuras ilgojas tikai pēc "miera" un nāves miega, sabiedrība atkal var uz brīdi celties?

Rietumu āriešu civilizācija deviņpadsmitajā gadsimtā, ceļojot uz nekurieni, pārsniedza vēsturisko neatgriešanās punktu, kā to pienācīgi atzīmēja Špenglers, Čemberlens un citi. Ja nebūtu Ādolfa Hitlera neticamās, brīnumainās ierašanās pēdējā...

Machine Translated by Google

Iespējamā brīdī vienīgais panesamais rīcības plāns inteliģentam, vērīgam un jūtīgam cilvēkam, ko ieskauj pretīga un uz pašnāvību vērsta civilizācija, būtu samierināties ar tādu mirkļa prieku baudīšanu, kas nodrošinātu izbēgšanu no dvēseli graujošās realitātes, ko rada jūdaisma skarta, kanibalizēta un ar krūtīm sagrauta civilizācija, kas "humānisma" vārdā steidzas atpakaļ uz džungļiem.

Taču Ādolfa Hitlera parādīšanās vēsturē liecina, ka baltajā, Rietumu civilizācijā joprojām ir pietiekama pašaizliedzīga, radoša spēka dzirksts, lai, iespējams, baltajam cilvēkam ļautu izdzīvot vēl aptuveni tūkstoš gadus. Šī bezgala vērtīgā dzirksts tomēr paliks tieši tāda un ātri izgaisīs tumsā, kamēr vien niecīgā cilvēces elites minoritāte, kurai pietiek asprātības, lai saprastu Hitlera rīcību, ir pārāk savtīga, gļēva un tuvredzīga, lai pielietotu vēstures mācības, pirms nav par vēlu uz visiem laikiem, un iekurtu dzirksteli, ko Hitlers mums deva, radošuma rēgojošajā liesmā.

civilizācija, ko dibinājuši mūsu drosmīgie senči.

Līdz šim briesmīgais sods, ko ebreju sabrukuma un iznīcības spēki piesprieda Ādolfa Hitlera civilizācijas cīņas varoņiem, ir tik ļoti satraucis un biedējis pasauli, ka pat tie, kas spēj saskatīt un saprast cilvēcei draudošās briesmas un Ādolfa Hitlera parādīto ceļu uz pestīšanu, ir tik žēlīgi pieķērušies savai dzīvei, brīvībām un ērtībām, ka neuzdrošinās paņemt svēto balto izdzīvošanas dzirksti un iekurt to ar savu dzīvības elpu, kas tai drīz ir jāiegūst – vai jāizdziest uz visiem laikiem.

Āriešu, baltā cilvēce atrodas uz tumsas un aizmirstības malas. Klinšu grēdās mūžīgajā melnumā ir izmētāti citu visu zinošu, pompozu civilizāciju kauli, kas bija

neapšaubāmi nespēja iedomāties savu bojāeju tieši tajā laikā, kad viņus ieskauj impērijas ārējais spēks un varenība. Viņi nespēja apzināties vai stāties pretī PILNĪGAJIEM draudiem, ko rada pieaugošais vājums un "humānisms", nespēja savākt PILNĪGO gribu, kas nepieciešama, lai mainītu vēsturisko gājienu uz nāvi un aizmirstību. Viņi bija pārāk slinki un savtīgi, alkatīgi un gļēvi, lai uzklausītu tos nedaudzos, kas ir sadedzināti, sisti krustā, nomētāti ar akmeņiem, pabaroti lauvām vai pasniegti grēku kausu.

Machine Translated by Google

velnarutks.

Ja pēc tūkstoš gadiem pastāvēs kāda vēsture un kādi cilvēki, kas spēs to izpētīt, tad visvairāk viņi neticībā brīnīsies par Baltā cilvēka spītīgo atteikšanos izmantot savu milzīgo spēku, zināšanas un Ādolfa Hitlera vadības doto dāvanu, lai glābtu sevi no visneticamākās un šausminošākās verdzības relatīvi nelielas pretīgu, patoloģiski nelīdzsvarotu, fiziski vāju un gļēvu, augstprātīgu, tirānisku ebreju bandas rokās.

Mūsu problēmas šodien nav "amerikāņu" problēmas, "britu" problēmas, "franču", "vācu", "eiropiešu" vai "āfrikāņu" problēmas – tās ir visu balto vīriešu izdzīvošanas problēmas.

Kāda, visvienkāršākā iemesla vārdā, ir atšķirība starp to, vai Bartolomejs Bakingems ir dzimis netālu no Temzas, Hanss Šmits pie Reinas, Pjērs Dibuā pie...

Sēna, Pērs Olafsons Stokholmā, Ēriks Erasms Durbanā, Džo Douks Podunkā, Ohaio štatā, vai Džons Smits Oklendā, Jaunzēlandē, salīdzinot ar jautājumu "Vai BŪS VĒL
Bartolomejs, Hanss, Pjērs, Perss, Eriks, Džo vai Džonss?"

Mūsu planēta mudž no krāsainām radībām, kuru skaits mūs pārspēj vairāk nekā ČETRAS PRET VIENU – un visās mūsu tautās šīs zemākās būtnes, kā mums saka, ir mūsu "līdzvērtīgas", kas spēj balsot par mūsu naudu,
mūsu brīvības, mūsu dzīvības un mūsu gods. Saskaņā ar vecmodīgajiem nacionālisma un demokrātijas priekšstatiem man, Linkolnam Rokvelam, ir jālolo, jārūpējas un jābūt lojālam dažiem no zemākajiem šķiras pārstāvjiem džungļos, ar nosacījumu, ka tikai viņu melnā māte viņus pasaulei atdeva kādā Amerikas grāvī vai netīrā silītē – jo tad, protams, viņi ir "amerikāņi", un vai mēs visi neesam iekarojuši "Amerikas" idejas?

Vai arī man jābūt lojālam un jāmirst par šiem nožēlojamajiem un žēlīgajiem pusdzīvniekiem, maniem "amerikāņu biedriem", nogalinot miljoniem un miljoniem savas rases labāko bioloģisko paraugu, jo Holivudas ebreju banda mums māca, ka amerikāņiem ir jāienīst vācieši?

Vai arī tas ir noteikts ģeogrāfisks apgabals, kuram man jāatrodas lojāls, un kura dēļ man jānogalina savi cilvēki un, iespējams, jāmirst

Machine Translated by Google

Vai mana lojalitāte šim ģeogrāfijas gabalam beidzas pie tā,
Kanādas robeža?

Bet varbūt tieši "amerikānismam" man jābūt uzticīgam un par ko man jāuzsāk karš pret vācu vīriešiem, sievietēm un bērniem. Tomēr, kad es izpētu to, ko viņi man dēvē par "amerikānismu", es atklāju, ka tas galvenokārt sastāv no vēlmes pazemīgi pakļauties ebreju vadībai manā kultūrā, valdībā, reliģijā, izklaidē un pat manā seksuālajā dzīvē.

Nē, tas viss ir muļķības.

Vienīgais, kam es varu būt lojāls ar dziļu pārliecību – vienīgā lojalitāte, kurai ir kaut neliela jēga – ir mana RASIĀLĀ un līdz ar to kultūras brālība ar manu tautu, neatkarīgi no tā, kur tā ir dzimusi! Kad šī lojalitāte tiek apstrīdēta un mana tauta ir briesmās, ir briesmīgi izlikties, ka mums ir jābūt aizdomīgiem vienam pret otru tikai tāpēc, ka dzīvojam pāri iedomātām ģeogrāfiskām robežām, un ka pēc pienācīgas sagatavošanās un starptautiskas ebreju bandas uzbudinājuma mums, baltajiem vīriešiem, ir jādodas ceļā, lai nogalinātu vienam otru, bombardētu vienam otru līdz pelniem un mūžīgi ienīstu vienam otru, jo mēs esam "tirdzniecības konkurenti" vai atbalstām "amerikāņu demokrātiju", "Britu impēriju" vai jebko citu pasaulē.

Esmu BALTAIS CILVĒKS un visu pārējo balto vīriešu brālis, un es vēlos nostāties kopā ar viņiem visiem un, ja nepieciešams, vadīt viņus cīņā par izdzīvošanu pret neizsakāmajiem draudiem, ko rada zemes krāsainās populācijas, kas ceļas uz slaktiņu un laupīšanu pret baltajiem vīriešiem – un ko vada viltīgais ebrejs!

Bet, tāpat kā pirmais cilvēks analoģijā par pastaigu pa čūsku apsēstiem džungļiem, pārāk daudzi mūsu baltie "līderi" nespēj aptvert problēmas kosmiskos apmērus un iedomājas, ka tā ir kaut kas tāds, ko var atrisināt "viņu" valstī, un uz pusi...
pasākumi.

Tie nedaudzie, kas saskata baltā cilvēka situācijas briesmīgo un absolūto steidzamību, līdz mūsu ierašanās brīdim ir mēģinājuši cīnīties ar mazāku ieroču skaitu nekā nepieciešams pilnīgai cīņai par izdzīvošanu. Lielākā daļa labāko līderu ir iedomājušies, ka nelielas aplenktu baltā cilvēka grupas, sapulcinātas nelielās...

Machine Translated by Google

ģeogrāfiski sagrupēti aiz iedomātām līnijām un drosmīgi vicinot dažādu krāsu auduma gabaliņus vējā, var izdzīvot paši, un pie velna tie pārējie baltie vīrieši, kuriem ir dažādu krāsu auduma gabaliņi.

Ebreji NEKAD nav pieļāvuši kļūdu, nopietni sadaloties šajās viltus ģeogrāfiskajās "komandās". Gluži pretēji, ebreji – ar savu boļševismu, cionismu un jauktenību – uzbrūk VISIEM baltajiem vīriešiem, VISUR un VISU LAIKU. Viņi sūta savas melnās armijas uz visām mūsu tautām pilnīgā uzbrukumā pasaules baltajai elitei, absolūti neņemot vērā "nacionālās" robežas, karogus, valodas vai kultūras. Šo pilnīgo starptautisko RASIJU iznīcināšanas draudu priekšā miljoniem to, kas jau saskata briesmas, var atrasties drūmi pļāpājot par "jenkiju imperiālismu", "Britu impēriju", "netīrajiem katoļiem", "nemorāliem ateistiem", "republikāņiem", "leiboristiem", "sasodītajiem jenkijiem", "Vācija pirmajā vietā" utt., utt., līdz nelabumam.

Tāpat kā mazi zēni, kurus aplenkis nolaupītāju un slepkavu pūlis, viņi nespēj pretoties ķildām par to, kuram ir vairāk bumbiņu nāvīgu briesmu priekšā, kuras viņi uz laiku aizmirst. Mūsu laiku cīņa – ja tāda vispār ir – ir par BALTĀS RASES IZDZĪVOŠANU!

Un, lai izdzīvotu, baltajam cilvēkam būs ATJAUNOJAMA zeme, ko reiz iekaroja un civilizēja viņa senči par tik lielu asiņu cenu. Zem starptautiskās ebreju sabiedrības karogiem krāsainās masas draud atgriezt civilizāciju pie mežonības.

Zem Ādolfa Hitlera svastikas karoga baltie vīrieši visā pasaulē apgūs planētu, lai glābtu civilizāciju.

Ebreju karš pret civilizāciju patiesībā ir bijusi pasaules mēroga, gigantiska REVOLŪCIJA, kuras laikā viņi piespieda miljoniem no mums nogalināt viens otru, kliedzot "Demokrātija!", "Gott mit uns!", "Atbrīvojiet vergus!", "Brīvība, vienlīdzība, brālība!". Un tagad viņi gatavojas pēdējai asinspirtij, kuras laikā mēs kliegsim attiecīgi "Kapitālisms!" un "Komunisms!", kamēr divas balto vīriešu komandas nogalinās viena otru ar ebreju finansētām ūdeņraža bumbām.

Machine Translated by Google

Šo brāļu slepkavību un pašnāvību karu laikā ebreji nav baidījušies upurēt tūkstošiem savu brāļu savā velnišķīgajā lietā, kā tas notika pēdējā briesmīgajā slaktiņā 1930. gadā.

1940. gados. Ebreji apzinās to, kas MĒS ir jāapzinās: ka viņi spēlē par augstākajām likmēm cilvēces zināšanās –
visas zemes kundzību – un viņi nevairās no neizbēgamajiem stratēģijas un taktikas secinājumiem, ko diktē zināšanas par šādiem riskiem. Ja vēlamies izdzīvot, arī mums ir jābūt asprātīgiem un prāta spēkam, lai stātos pretī situācijas nāvējošajiem faktiem un rīkotos NEUZTICĪGI, ĀTRI un EFEKTĪVI.

Ebreji gandrīz ir spēruši pēdējo soli savā 4000 gadu ilgajā revolūcijā – ATKLĀTĀS pasaules vara. Tagad viņiem ir pilnīga slepena vara manipulēt un kontrolēt visas pasaules aktivitātes, un viņiem pietrūkst tikai nedaudz smadzeņu skalošanas un masu gribas salauzšanas, lai padarītu savu pasaules kundzību par atzītu un oficiālu varu. Viņi ir cīnījušies un ieguvuši ceļu uz šo neticamo varu ar nepārspējamu apņēmību un dzelzs gribu četrdesmit gadsimtu garumā, un tikai brīnums var novērst šādu fanātisku karotāju galīgo uzvaru, lai cik traģiski un ļaunprātīgi nepareiza šāda uzvara būtu cilvēcei.

Pat ateistiskajiem ebrejiem, kas ir lielākā daļa no viņiem, ir neizskaidrojama ticība senajiem ebreju pravietojumiem, ka tad, kad "likums nāks no Ciānas kalniem" un Jeruzalemes, ebrejiem tā būs tūkstošgades valstība un viņi piederēs zemei un valdīs pār to.
VIŅI TAGAD ATRODAS JERUZĀLEMĒ, un viņiem trūkst tikai dažu kvartālu, lai to pilnībā pārņemtu! [PIEZĪME: Komandieris Rokvels rakstīja pirms 1967. gada kara, kurā ebreji ieņēma pārējo pilsētas daļu.] Viņi piedzīvo pasaules mēroga neprātu, jo jau var nojaust pilnīgu uzvaru, ko mēs gatavojamies viņiem sniegt, un viņi jau tagad gatavo savu upurēšanas uzvaras orģiju Telavivā!

Šo neizsakāmo draudu priekšā, ka visa pasaule un mēs visi nonāksim kriminālas paranojas bandas tirānijas varā, vairuma labējo līderu šaurais šovinisms, konservatīvisms un reģionālisms ir galēja stulbība! Ar meistariem

Machine Translated by Google

jaukteņi, ebreji, vadot MILJONIEM mežoņu pasaules mēroga uzbrukumā civilizācijas baltajai elitei, un, tā kā vēstures ziņā beigas ir tikai dažu mirkļu attālumā, tikai vistuvredzīgākie līderi var turpināt turēt mūsu bērnus sadalītus un bezpalīdzīgus amerikāņu, diksikrātu, katoļu, vāciešu, jenkiju, ateistu, holandiešu, konservatīvo, īru utt. "komandās", ievērojot visu nožēlojamo, sirdi plosošo sarakstu.

Ebrejs var būt viss iepriekšminētais, bet VISPIRMS VIŅŠ IR EBRĪDS!

Tas ir viņa, kurš vēlas glābt civilizāciju – kas prasa glābt balto cilvēku – pirmais uzdevums – panākt, lai baltie cilvēki pilnībā apzinātos RASI, pāri visām pārējām uzticības grupām. Mūsu tauta var būt demokrāti, vācieši, katoļi vai angļi, ja viņi to vēlas un ja tas atbilst viņu mērķiem, bet VISPIRMS VIŅIEM IR JĀBŪT BALTAJIEM VĪRIEŠIEM! Pretējā gadījumā ebreji mūs turēs sašķeltus, bezpalīdzīgus un neapzinīgus par mūsu rasu vienotību un spēku, kamēr viņi fanātiski cīnīsies kā ebreji, lai kur viņi atrastos, līdz viss būs beidzies.

Televīzijas, raķešu un reaktīvo lidmašīnu pasaule ir kļuvusi pārāk maza, lai ļautu jebkurai balto vīriešu grupai jebkur jebkad baudīt pašnāvniecisku greznību cīnīties savā starpā ebreju vārdā, neatkarīgi no iemesliem, kas tiek izvirzīti propagandā. Mēs vienkārši nevaram atļauties cīnīties savā starpā, kad esam pakļauti tik milzīgam un nāvējošam uzbrukumam no tik nebeidzamām bariem, kurus vada tik fanātisks un velnišķīgs ienaidnieks kā marksisti, cionisti ebreji. Iemesls, kāpēc baltais cilvēks tik ilgi ir zaudējis, ir tas, ka viņš nav spējis vai atteicies saskatīt savas problēmas milzīgumu un steidzamību. Viņš ir ļāvis sev aizrauties ar miljonu mazu ķildu par sīkumiem, kamēr viņa rase ir gandrīz iznīcināta.

Tāpat kā pirmais cilvēks analoģijā, mēs neesam sapratuši ceļu, šķēršļu būtību un, pats ļaunākais, mēs pat neesam apzinājušies mērķi, kas mums jāuzvar – vai jāmirst. Šis mērķis ir un tam jābūt – BALTĀ CILVĒKA ZEMES APKAROŠANA, jo civilizācija ir atkarīga tikai no šādas baltā cilvēka varas. Jebkurš mazāk svarīgs mērķis ir pilnīgi bezvērtīgs, tāpat kā bezvērtīgs būtu cilvēkam, kuram paredzēts pakārt, lietot vitamīnus un sasniegt perfektu veselību.

Machine Translated by Google

Un tik fantastiski grūts un kosmisks mērķis kā pasaule
Kungu nevar iegūt ar veiksmi, slepus, puspasākumiem, lūgšanām, cerībām, skaistām runām, brošūrām vai sporādisku vardarbību. Mums jātiecas uz to un jāsasniedz PASAULES KONTRREVOLŪCIJA pret ebreju marksistiski-cionistisko revolūciju.

Un revolūcijas nekad, nekad, NEKAD nav spontānu un nejaušu sacelšanos rezultāts, bet gan VIENMĒR nežēlīgas, zinātniskas plānošanas un cīņas produkts, kas balstīts uz lielu sociālu satricinājumu nemainīgajiem likumiem. Aiz dakšām un barikādēm vienmēr slēpjas stāsts par plānotāju sveču gaismā izplānotajām sazvērestībām – pretējā gadījumā revolūcija būtu beigusies acumirklī.

Mūsu saujiņai līderu līdz šim nav izdevies aptvert nedzirdēto mērķa apmēru, uz kuru mums jātiecas, bet viņi vienpersoniski nav spējuši stāties pretī savai šausminošajai atbildībai plānošanā. Atkal un atkal ir cēlušies topošie līderi un vadījuši mūs žēlīgos centienos nokniebt tīģera astes galu, tikai lai izšķērdētu mūsu mantu, asinis un varonību neauglīgā cīņā, kas vienmēr beidzas ar to, ka mūs satriec viens, graujošs zvēra ķepas sitiens.

Ebreju pasaules revolūciju var salauzt un uzvarēt tikai pretpasaules revolūcija.

Jebkura revolūcija ir jāplāno rūpīgi un precīzi, ievērojot dzelzs likumos, kas regulē cilvēku uzvedību masās. Pasaules revolūcija, ņemot vērā ebreju starptautisko un satriecošo varu, ir jāplāno un jāīsteno ar tādu spožumu un nežēlību, kāda pasaules vēsturē nav līdzvērtīga.

Šāda katastrofāla sociāla satricinājuma kā revolūcijas pamatlikums ir: "Mocekļu asinis ir baznīcas sēkla!" Varbūt tas izklausās nežēlīgi un brutāli, taču tomēr ir taisnība, ka, jo lielāka cilvēku satricinājuma daļa ir paredzēta, jo lielāks asiņu daudzums un asaru straumes ir jāizlej milzīgos daudzumos, lai sasniegtu mērķi.

Tāda nepieredzēta, kolosāla kustība, kas viena pati var mainīt Rietumu pasaules pašnāvniecisko tendenci un nodrošināt baltajam cilvēkam vēl tūkstoš izdzīvošanas gadus, nekad nevarēs...

Machine Translated by Google

tikt uzsākts – nemaz nerunājot par uzvaru – jebkādā drošā, nesāpīgā vai vieglā veidā. Pat parastas ciešanas un mocekļa nāve ir pārāk niecīgas tādai kustībai, kuras izdzīvošanai mums ir jāiededzina. Viss, kas saistīts ar pašreizējo nāvējošo cīņu par pasaules kundzību, ir un ir jātiek Olimpietis, un mēs nevaram izvairīties no olimpiskajām AGONIJĀM, ja vēlamies cerēt uzvarēt.

Varenas kustības vienmēr prasa miljoniem cilvēku sevi upurēt pašaizliedzīgā uzticībā lietai. Un šīs milzīgās cilvēku masas nekad nevar tikt pamudinātas mesties revolūcijas liesmās ar saucieniem "Labvēlīga tirdzniecības bilance!" vai "Valstu tiesības!" utt. Tikai FUNDAMENTĀLI dzinuļi no cilvēka psihes dziļumiem var pacelt lēni kustīgās masas no to nezinošās apātijas līdz mežonīgai emociju gaitai, kas tās pilnībā aizrauj revolūcijas paisuma vilnī. Nekas tā neietekmē šīs masu fundamentālās emocijas kā VARONĪBA, un tikai vislielākā varonība tagad var glābt balto cilvēku no letarģijas un paralizējošajām bailēm no ebrejiem.

Un nav cita simbola kā svastika un cita vārda kā Ādolfs Hitlers, kas būtu tik skaisti aprēķināts, lai izraisītu vajāšanu un sekojošo varonību, kas vienīgais var apvienot un iekurināt balto cilvēku neatvairāmā antiebreju marksistiski-cionistiskās revolūcijas vilnī. Līdz Ādolfa Hitlera atnākšanai pasaules baltajiem vīriešiem nebija nekā, absolūti NEKĀ kopīgas lietas, kopīgu varoņu, kopīgu mocekļu, svētu svētnīcu, vārdu un simbolu. Bet tagad, pēc tam, kad miljoniem jaunu vācu balto vīriešu varonīgi atdeva savas dārgās dzīvības pirmajā īstajā cīņā vēsturē par balto eliti, mums beidzot ir asinīm piesūcinātās svētnīcas, simboli un mocekļi, kas ir viselementārākā revolūcijas sastāvdaļa.

Miljoniem tikpat vērtīgu jaunu balto vīriešu pretējā pusē, cīnoties velnišķīgo komunistu-cionistu ebreju pusē, būs zaudējuši dzīvību pilnīgi par velti, ja vien mēs to nepieņemsim.

milzīgu asins upuri un izmantojiet to, lai nodrošinātu, ka nekad vairs netiks izlietas dārgās balto asinis, cīnoties par ebrejiem un nēģeriem.

Machine Translated by Google

Tomēr, un neticami, visas šīs pašaizliedzības un varonības laimīgie mantinieki – šo dārgo, asinīm notraipīto karogu un svēto vārdu saņēmēji – noraida viņu mantojumu kā "nepraktisku".

"Mēs nekad nevaram uzvarēt, atklāti pieturoties pie nacionālsociālisma un svastikas," šie kungi vāji skaidro. "Ebreji ir iemācījuši cilvēkiem pārāk daudz viņus ienīst," viņi piebilst. "Ja mēs pārāk atklāti lietosim svastiku un slavēsim Hitleru, viņi mūs iemetīs cietumā vai nogalinās!" Un vai viņi neizmeta VISUS svastikas veidotājus?
revolūcijas, tostarp sarkanās revolūcijas ebreju veidotāji, cietumā – un pat dažus no viņiem nogalināt? Vai mums, nacionālsociālistiem, jābūt bailīgākiem un gļēvākiem nekā ebreju bandai? Tieši vajāšana un asinsizliešana, no kuras cenšas izvairīties šādi neizlēmīgi cilvēki, ir mūsu uzvaras sine qua non [kaut kas absolūti nepieciešams vai būtisks]!

Tie nav tukši vārdi. Es personīgi esmu pierādījis to patiesumu šeit, Amerikā, pasaules ebreju varas centrā, tiekot piekauts, nonākot cietumā un trakonamā, zaudējot savu dārgo ģimeni un dzīvojot kā dzīvnieks. Divpadsmit dienas pēc šodienas, rakstot šo, man atkal draud cietumsods. Šīs lietas ir nepatīkamas un pat sirdi plosošas – bet tām IR JĀBŪT!

Divu gadu laikā esmu pacēlies līdz vadošai pozīcijai pasaules mēroga cīņā par balto cilvēku, sākot kā bez naudas, nezināms un bez palīdzības atsevišķs indivīds, tāpat kā miljoniem citu – vienkārši un vienīgi tāpēc, ka esmu pateicīgi un ar mīlestību lietojis dārgos vārdus un simbolus, kas ir mazgāti un iemērkti tādās asiņu un asaru okeānos – svastiku un Vadoņa Ādolfa Hitlera vārdu.

Īslaicīgi un uzkrītoši politiski panākumi vienmēr ir viegli. Vienmēr ir vienkāršāk un ātrāk ielikt ieliktņus jakā, nekā mēnešiem vai gadiem ilgi strādājot un svīstot uzaudzēt cilvēka muskuļus, lai piepildītu mēteli. Jau piecdesmit gadus ir vērojams pastāvīgs "labējo" jeb balto kustību uzplaukums un kritums, kas pilnībā balstītas uz ieliktņiem.
Atbalstot mātes lomu, tikumību un patriotismu utt., un izvairoties no brutāliem apgalvojumiem par šādu organizāciju patieso mērķi, kam obligāti jābūt iznīcināšanai

Machine Translated by Google

Komunistiski-cionistiski cilvēces ienaidnieki – lielas baru biklu "patriotu", "konservatīvo" un pat dažu "stingru" antisemītu grupas varētu tikt sapulcinātas. Taču šos cilvēkus šāda kustība nepievelk, jo viņi ir tik ļoti iedegti revolucionārā dedzībā, ka viņus gandrīz nav iespējams atturēt no uzbrukumiem saviem mocītājiem ielās. Drīzāk viņi pievienojas "patriotu" sabiedrībai, lai atvieglotu savu vainīgo sirdsapziņu, izliekoties, ka cīnās pret ebrejiem, viņu nodevību un teroru ar to, ko viņi sauc par "gudrām pazemes metodēm". Viņi atbrīvojas no savas apspiestās neapmierinātības ar ebreju un nēģeru tirāniju reizi nedēļā "mītiņā" (protams, privātā) un tad laimīgi steidzas mājās uz vēl vienu peļņas, ballīšu un televīzijas nedēļu.

Šādi Varenie Peles šausmās dzird, ka viņiem, iespējams, vajadzētu uz ielas izdalīt brošūras vai piketēt par kādu nekaunīgu ebreju-komunistu augstprātības piemēru. Un, ja kāds atmasko ne tikai ebrejus tādus, kādi viņi ir, bet arī šos politiskos dīkdieņus, kas atņem atbalstu un enerģiju īstai cīņai, šie varoņi atbild, gaudodami, ka jūs esat provokators, kas strādā, lai viņus visus sistu krustā kā nacistu baru – kas viņi citādi arī varētu būt, ja vien nebūtu viņu pretīgā gļēvulība.

Pasaules antiebreju revolūcijas uzdevums nav piesaistīt un organizēt šos nicināmos krāpniekus, bet gan padzīt viņus no ceļa un no biznesa, kur viņi nespēs izslaukt no Kustības niecīgo pieejamo atbalstu bezjēdzīgiem "projektiem", kā viņi to ir darījuši gadiem ilgi. Nekas šo uzdevumu neveic tā kā svastika. Politiskie bezsamaņā esošie, peļņas tīkotāji, prostitūtas un gļēvuļi ar astēm kājstarpē slīd no šī āķa krusta, kā velns to dara no svētītā ūdens.

No otras puses, svastikai piemīt neatvairāma pievilcība tāda veida drosmīgiem, bezbailīgiem, bezrūpīgiem, cīņas gataviem JAUNIEM vīriešiem, kādi mums ir vajadzīgi. Amerikā vairums no viņiem vienkārši ir nēģeru nīdēji sava tīri baltā cilvēka instinkta dēļ. Kad viņi uzzina ebreju lomu apkaunojošajā nēģeru situācijā, viņi dažu minūšu laikā kļūst par nacistiem. Tad tas ir tikai mēnešu darbs, līdz arī viņi saprot

Machine Translated by Google

Kustības dziļākā nozīme, ideālisms un patiesie mērķi.

Bet vēl svarīgāk par šīm priekšrocībām ir tas, ka asinīm piesūcinātajai svastikai ir pārdabiska ietekme uz ebrejiem. Galu galā tās ir tikai dažas melnas līnijas, taču tās izdzen ebrejus no viņu ierastā viltīgā un aprēķinošā prāta un padara viņus histēriski un muļķīgi. Viņiem tās nav tikai līnijas, bet gan briesmīgi draudi par nežēlīgu atmaskošanu, ātru taisnīgumu un briesmīgu atriebību, ko viņu vainīgā sirdsapziņa saka, ka viņi ir pelnījuši. Tas ir kā elektriskā krēsla attēls vajāta slepkavas acīs.

Mierīgs, aprēķinošs ebrejs ir visbīstamākais zvērs uz zemes virsas. Ar sava velnišķīgā, perversā, bet spožā prāta palīdzību ebrejs gandrīz ir pārspējis visus pārējos. Bet histērisks, kliedzošs ebrejs, prātu zaudējis no naida un bailēm no soda par saviem noziegumiem, ir bezpalīdzīgs materiāls aprēķinoša nacionālsociālista rokās.

Mēs to esam pierādījuši atkal un atkal – kad ebreju padomes ir iztērējušas miljoniem dolāru, lai izplatītu ziņu ebreju vidū par mūsu ignorēšanu. Bet vainīgo mazo grēcinieku bari to nevar izdarīt!
Kad viņi ierauga šo svastiku un dzird mūs slavējam Ādolfu Hitleru un aprakstām gāzes kameras nodevējiem, viņi kļūst par kliedzošiem, mežonīgiem geto ebrejiem, kas pēdējā brīdī mūžīgi uzspridzinājuši savas uzvaras ar savām neprātīgajām naida un atriebības kaislībām.
Rezultāts ir politiskas kustības dzīvības spēks: PUBLICITĀTE!
Neskatoties uz ebreju dominējošo stāvokli visos sabiedriskās informācijas plašsaziņas līdzekļos, svastiku un nacionālsociālistu parādes ielās nevar noslēpt vai ignorēt, neatklājot spēles būtību.
Viņi, protams, var apspiest ziņas.
Bet tad pārāk daudzi cilvēki apzinās savu preses spēku un cenzūra. Un, kad jaunā kustība spēj piespiest publicēt savu eksistenci milzīgos nacionālajos televīzijas tīklos, žurnālos, presē utt., tas kalpo kā nepārprotams aicinājums miljoniem neapmierināto, kuri meklē šādu kustību. Tikai tādā veidā mēs esam spējuši sazināties ar tūkstošiem cilvēku visā pasaulē, kuri nekad iepriekš nav bijuši "patriotu" apģērbā, bet nespēja pretoties Amerikas nacistu partijai un Pasaules nacistu savienībai.

Machine Translated by Google

Nacionālsociālisti. [PIEZĪME: Komandieris Rokvels savā pēdējā nacionālajā štāba konferencē 1967. gada jūnijā oficiāli mainīja savas organizācijas nosaukumu uz NACIONĀLSOCIĀLISTU BALTO TAUTAS PARTIJA.]

Svastika un Hitlers nebūt nav dzirnakmeņi, bet gan patiesībā ir atbilde uz labējā spārna mūžīgo problēmu – naudu!
Kad nav naudas papīram, sanāksmju zālēm utt. – kā mūsu pusei nekad nav –, var iet ielās, soļot, izplatīt paštaisītus plakātus un piketēt – bez maksas. Ebreji sajūsminās, uzbrūk – un tad jūs varat bez maksas izmantot miljoniem dolāru vērtu ebreju televīziju, avīzes, žurnālus utt. Protams, jūs varat tikt asiņoti un jums būs jāpasēž cietumā, kamēr atveseļojaties. Taču tā ir maza cena par pārsteidzošajiem rezultātiem.

Papildus bezmaksas publicitātei, kas saistīta ar atklātu nacistu darbību, jūs arī atklāsiet, ka tieši šīs lietas nekaunība piesaistīs jums nepieciešamos jaunos cīnītājus, pat ja viņi neko nezina un viņiem nerūp biznesa politika. Viņi apbrīno neapstrādātu drosmi un uzdrīkstēšanos. Vēlāk, kad viņi būs nedaudz labāk iepazinuši faktus, viņi cīnīsies par ideāliem un balto cilvēku. Bet līdz tam laikam šie vērtīgie jūsu vārda brīvības aizstāvji cīnīsies tikai prieka pēc.

Virs visa, svastika glābs jūs no labējā spārna fundamentālās kļūdas – šis saldais saprāts mainīs pasauli un glābs mūs no ebreju tirāniem.

Cilvēku dzīvē saprāts vēl ir tikai zīdainis, vērtīga un reta attīstība, kas atrodama bezgalīgi niecīgas homo sapiens minoritātes mutāciju smadzenēs. Un pat nedaudzie ģēniji, kas spēj īstenot patiesu, neatkarīgu saprātu, gandrīz pilnībā nespēj rīkoties saskaņā ar šī saprāta diktātu – kas ir viens no iemesliem, kāpēc tik daudzi no viņiem galu galā cieš neveiksmi pasaulē, kas nenovērtē ne viņus, ne viņu saprātu.

Tas ir SPĒKS, JAUDS, SPĒKS, kas valda pār pasauli, sākot no paisuma un bēguma līdz pat jūsu kaimiņa lēmumam pievienoties Rotari. Tikai niecīga daļa dīvaiņu maina savas domas, pārliecinoties ar pārāku argumentu. Milzīgā masa, ieskaitot masu...

Machine Translated by Google

Mūsdienu "intelektuāļi" maina savas domas tikai tāpēc, lai PIEKĻAUTOS. Citiem vārdiem sakot, lielākā daļa cilvēku VIENMĒR pakļaujas spēcīgākajam viedoklim – viedoklim, kas nes atlīdzību un izvairās no soda.

Labējais spārns pārbauda savus iemeslus, argumentus un faktus un atzīst tos par patiesiem un labiem – lai kādi tie arī nebūtu. Tad viņi kļūst sašutuši, ka kaimiņu nelieši nespēj saskatīt un novērtēt šo pareizību un, ļoti iespējams, izmetīs viņus no mājas par "naida" sludināšanu. Bet tā ir tikai tagad. Nelieši pieturēsies pie jebkura viedokļa, kas šķiet vislielākais spēks un varas griba. Viņi ir pilnīgi, bezcerīgi sievišķīgi savā pieejā saprātam un vienmēr, VIENMĒR dod priekšroku spēkam, nevis "pareizībai".

Kad viņas saka "nē" mūsu svastikai un nacionālsociālismam, viņas ir tikai mūžīgās sievietes, kas saka "nē", bet domā: "Ja tu pieņem manu "nē", tad tu esi vājinieks un tev nav tiesību uz manu labvēlību. Paskatīsimies, vai tev pietiek vīrišķības un spēka, lai PIESPIEST mani teikt "jā"!"

Viņi mūs tagad ienīst, jo mēs esam vāji un bezspēcīgi. Nekāds saprāts pasaulē nekad neliks viņiem mīlēt mūs vai mūsu idejas JEBKĀDĀ aizsegā, lai kā mēs censtos tās glaimot, kamēr mēs neiegūsim viņu CIENU UN APMIERINĀŠANU PAR MŪSU GRIBU, mūsu drosmi, mūsu spēku! Lai arī cik stulbi viņi būtu, viņu instinkti saost spēku un varu joprojām ir tīri, un mēģinājums IESLĒGT nacionālsociālistiskās idejas "patriotu līgu" un citu jauku, drošu grupu aizsegā ļoti pamatoti atbaida tās kā gļēvuļu un slepus rīcību.

Pie ELLES ar viltīgajām, drošākajām pieejām! Tās mūs vajā tikpat ļoti kā tieša, atklāta pieeja, un tās mūs katru reizi nolemj nožēlojamai, slepenai neveiksmei. Ja mēs esam pēdējie no baltajiem vīriešiem, kas iekaroja pasauli; ja mūs beidzot pārņems žurku bars, vismaz stāsimies pretī savas rases nāvei, kā mūsu senči stājās pretī savai nāvei – tāpat kā VĪRIEŠI.

Nerāposim starp žurkām, lūdzot žēlastību vai cenšoties tās apmānīt un paši neizlikties par žurkām!

Stāvim uz vēstures sastatnēm – ja karāsimies, mums ir jāstāv – kā

Machine Translated by Google

Nirnbergas mocekļi, gari un lepni! Vai dzīve ir tik salda, vai komforts ir tik dārgs un darbs ebreju grāmatvedības namā ir tik svēts, ka mēs BAIDĀMIES satvert ĀDOLFA HITLERA vareno roku, kas sniedzas pretī mums no mūsu krāšņās pagātnes? Vēlreiz, lai
Elle ar slaucīšanos un drošību!

Ebrejiem ir raksturīgi būt viltīgiem un viltīgiem. Mūsu tautas ģēnijs vienmēr ir bijis priecīgs spēks, spēcīga enerģija, tiešums, vīrišķīga drosme un kvēlojoša varonība. Kad ebreji ar savu ekonomisko terorismu, cietumiem, huligāniem un bendēm iebiedē balto cilvēku, liekot viņam nolikt nūju un pamudina viņu mēģināt izkļūt no ebreju tirānijas, ebreji ir pilnībā iznīcinājuši kādreiz spēcīgo balto cilvēku un nolemjuši viņu negodam un sakāvei. Baltais cilvēks NEKAD nevar uzvarēt, slepus slēpjoties!

Ziemeļvalstu civilizācijas pirmsākumos mazākās rases mēdza drebēt savās rupjās būdās un lūgt: "Kungs, glāb mūs no ziemeļnieku dusmām!" Tieši TĀDA veida cilvēki cēla Rietumu civilizāciju. Ja civilizācija tagad ir jāglābj no deģenerējušos ebreju, viņu kanibālu līdzdalībnieku un viņu neizsakāmi samaitātu liberālo draugu bariem, tad tieši TĀDA veida cilvēki to glābs, NEKAD neslēpsies!

BALTAIS VĪRIŅŠ! Tavās vēnās plūst tās pašas tavu vareno senču dzelzs asinis! ĀDOLFA HITLERA varenā figūra sniedz milzu roku, lai paceltu tevi pasaules iekarojošā VARĀ! Tu esi pietiekami ilgi raustījies pigmeju priekšā! Tagad CELIES! Izaicini žurkas un parazītus pie tavām kājām! Ļauj tiem sajust tava zābaka purngalu un papēdi! Samini tos!

Tu esi gulējis. Kad tu piecelsies un piecelsies, un masas vēlreiz redzēs, kā izskatās SPĒKA cilvēks, viņas tevi mīlēs tāpat, kā tagad iedomājas tevi ienīst. Ar nacionālsociālisma dzirksti, ko iedzēris Ādols Hitlers, degošu tavās krūtīs, tu esi neuzvarams! IN HOC SIGNO VINCES! Svastikas zīmē JŪS uzvarēsiet!

Sadodieties rokās ar varoņiem Amerikā, Lielbritānijā, Islandē, Dānijā un citās balto valstu valstīs, kuri ir pacēluši svēto svastikas karogu un aizstāvējuši to ar savām asinīm. Tas ir cēlies no

Machine Translated by Google

Berlīnes pelni, un tie nekad vairs netiks nogāzti. Stāviet kopā ar mums Ādolfa Hitlera un pasaules iekarojošās baltās rases altāra priekšā un, tāpat kā mēs, zvērējiet savu dzīvību, lai atkal pasaulē nestu Rietumu, baltās civilizācijas kārtību un taisnīgumu.

Mācīsim nodevējiem, žurkām un pigmejiem vēlreiz raustīties šausmās savās būdās un lūgt: "Kungs, paglāb mūs no ZIEMEĻU VĪRU DUSMU!"

Machine Translated by Google

maniem leģionāriem VIII nodaļa Demokrātija pret tautu

Korneliu Zelea Kodreanu

Machine Translated by Google

parlamentā

Šo vēlēšanu rezultātā es iekļuvu Parlamentā; es biju viens pats ienaidnieka pasaules vidū. Man trūka šīs parlamentārās dzīves pieredzes un demokrātiskās oratoriskās runas talanta, kas ir pilns ar tukšu, bet pompozu, spožu frazeoloģiju, spoguļattēlā pētītiem žestiem un lielu devu nekaunības. Īpašības, kas palīdz gūt panākumus, pacelties, Dievs man nebija devis – iespējams, lai novērstu kārdinājumu kāpt pa politiskajām kāpnēm.

Visu laiku, ko pavadīju parlamentā, es nekad neesmu pārkāpis pieklājības un cieņas likumus pret tiem, kas vecāki par mani, lai arī tie būtu pat mani lielākie ienaidnieki. Es nebiju izsmējis, lamājies, smējies, vai nevienu aizvainot, kas nozīmēja, ka es nevarēju kļūt par daļu no šīs dzīves. Es paliku izolēts ne tikai tāpēc, ka biju viens pret citiem, bet pilnībā izolēts no šāda veida dzīves.
Kādu vakaru, diezgan vēlu, kad apspriedes tuvojās beigām un soliņi bija gandrīz tukši, man tika dots vārds. Es centos parādīt, ka mūsu valsti ir iebrukuši ebreji; ka tur, kur iebrukums ir vislielākais, cilvēku ciešanas ir visbiedējošākās: Mamuresi, ka ebreju eksistences sākums mūsu zemē paredzēja rumāņu nāvi; ka, pieaugot viņu skaitam, mēs mirsim; ka visbeidzot, rumāņu nācijas līderi, demokrātijas un politisko partiju gadsimta vīri, šajā cīņā ir nodevuši savu tautu, liekot...

sevi lielu nacionālu vai starptautisku finanšu dienestā.
Es parādīju, ka Marmorošas tukšās bankas, šīs jūdaisma sazvērestības un korupcijas ligzdas, portfelī ir daudz politiķu, kuriem šī banka "aizdeva" naudu; Brandša kungs,
valsts sekretāra vietnieks 1 1 1000 lei; Banca Taraneasca of Mr. Davila, 4 677 000 lei; Luniāna kungs 407 000 lei; Madgearu kungam 401 000 lei; Filipesku kungam 1 265 000 lei; Radučanu kungam 3 450 000 lei; Raducanu banka 10 000 000 lei; Pangala kungam (Skotijas rituāla mūrniecības vadītājs Rumānijā) 3 800 000 lei; Mr. Titulescu 19 000 000 lei — viņi visi ir Rumānijas sabiedrības līderi

Machine Translated by Google

dzīve. “Papildus šiem ir arī citi, ļoti daudz, bet es nevarēju dabūt to sarakstu.” Kāds mani pārtrauca, sakot:

"Šī ir aizņemta nauda, tā tiks atmaksāta."

Es atbildēju: "Vai tas tiks atmaksāts vai nē, es nezinu.
Bet vienu es jums saku: kad kāds aizņemas naudu no šāda finanšu avota, viņam ir pienākums, kad viņš nonāk pie
varu, lai to apmierinātu vai pat ja viņš nav pie varas, lai to atbalstītu, bet jebkurā gadījumā to neatklātu, kad tai vajadzētu tikt atklātai."

Tad es nolasīju sarakstu, no kura es parādīju, izslēdzot jebkādu nolieguma iespēju, kā kopš kara Rumānijas valstij demokrātijas ietvaros ir atņemti aptuveni 50 miljardi leju – viscienīgākā un perfektākā “tautas īstenotā tautas” pārvaldes forma! “Demokrātijas” vadības pamatideja ir pastāvīga tautas “kontrole”, savukārt tautai, lielajam kontrolierim, 15 valdības gadu laikā ir atņemta pasakainā 50 miljardu leju summa. Pēc tam es izteicu vairākus kritiskus novērojumus par demokrātiju.

Beigās es izvirzīju septiņas prasības:

1. Mēs pieprasām nāvessoda ieviešanu krāpnieciskiem publisko līdzekļu manipulatoriem. Šajā brīdī mani pārtrauca Teoloģijas fakultātes profesors Ispira kungs: "Kodreanu kungs, jūs sevi dēvējat par kristieti, kristīgo ideālu sludinātāju. Atgādinu, ka jūsu tikko izvirzītā ideja ir antikristietiska." Es atbildēju: "Profesor, kad runa ir par izvēli starp manas valsts nāvi un zagļa nāvi, es dodu priekšroku zagļa nāvei un domāju, ka esmu labāks kristietis, ja neļauju zaglim sagraut manu valsti un to iznīcināt."

2. Mēs pieprasām bagātības izmeklēšanu un konfiskāciju
no tiem, kas ir noasiņojuši mūsu nabaga valsti.

3. Mēs pieprasām, lai visi politiķi, kuru vaina varētu tikt pierādīta darbos pret mūsu valsts interesēm, atbalstot aizdomīgas privātas spekulācijas vai jebkādā citā veidā, tiktu saukti pie atbildības.
taisnīgums.

4. Mēs pieprasām, lai nākotnē politiķiem tiktu liegts
dažādu banku un finanšu iestāžu administratīvās padomes

Machine Translated by Google

uzņēmumi.

5. Mēs pieprasām nežēlīgo ekspluatētāju ordu izraidīšanu, kas šeit ir ieradušies, lai izsūknētu mūsu zemes bagātības un ekspluatētu mūsu roku darbu.

6. Mēs pieprasām, lai Rumānijas teritorija tiktu pasludināta par Rumānijas tautas neatņemama un nenoliedzama īpašums.

7. Mēs pieprasām, lai visi kampaņas aģenti tiktu nosūtīti darbā un lai tiktu izveidota vienota komanda, kas iedvesmos visu Rumānijas tautu ar vienu sitienu un vienu prātu.

Šie bija pirmie centieni publiski formulēt vairākus politiskus pasākumus, kurus es uzskatīju par vissteidzamākajiem. Tie nebija ilgstošas pārdomu vai ideoloģisku meklējumu rezultāts, bet gan īslaicīgu pārdomu rezultāts par to, kas Rumānijas tautai toreiz bija nepieciešams, nekavējoties.

Sešus mēnešus vēlāk parādījās vairākas diezgan populāras kustības, kuru programmā bija trīs mani sākotnējie punkti:

1. Nāvessods,

2. Bagātības izpēte un

3. Politiķu iekļūšanas administratīvajās padomēs liegšana, kas nozīmēja, ka arī citi tās uzskatīja par nepieciešamām.

Vairāki novērojumi par demokrātiju

Turpmākajās lappusēs vēlos izklāstīt vairākus secinājumus no savas ikdienas pieredzes tādā veidā, lai tos varētu saprast jebkurš jauns leģionārs vai strādnieks. Mēs dzīvojam
apģērbs, demokrātijas formas. Vai tās, es prātoju, ir labas? Mēs vēl nezinām. Bet vienu lietu mēs redzam: mēs precīzi zinām, ka daļa no lielākajām un civilizētākajām Eiropas valstīm atteicās no

Machine Translated by Google

šīs drēbes un uzvilka jaunas. Vai viņi tās nometa, jo bija labas? Arī citas tautas pieliek lielas pūles, lai tās nomestu un mainītu. Kāpēc? Vai varētu būt, ka visas tautas
sajuka prātā? Ka tikai rumāņu politiķi palika gudrākie vīri visā pasaulē? Šķiet, es tam īsti nevaru noticēt.
Protams, tiem, kas tos mainīja vai vēlas to darīt, ir savi iemesli.

Bet kāpēc mums jāuztraucas par kāda cita iemesliem? Labāk pievērsīsimies iemesliem, kas liek mums, rumāņiem, nomest šīs demokrātijas drēbes.

Ja mums nav iemeslu no tiem atteikties, ja tie mums ir piemēroti, tad mums tie jāpatur, pat ja visa Eiropa no tiem atteiktos. Tomēr tie arī mums nav labi, jo:

1. Demokrātija sagrauj Rumānijas tautas vienotību, sadalot to partijās, kūdot to uz sacelšanos un tādējādi sašķeļot to, pakļaujot to jūdaisma varas vienotajam blokam grūtā tās vēstures brīdī. Šis arguments vien ir tik nopietns mūsu eksistencei, ka tas būtu pietiekams iemesls, lai mēs mainītu šo demokrātiju pret jebko, kas varētu garantēt mūsu vienotību: proti, mūsu dzīvību; jo mūsu sašķeltība nozīmē nāvi.

2. Demokrātija pārvērš miljoniem ebreju par Rumānijas pilsoņiem, padarot viņus līdzvērtīgus rumāņiem un piešķirot viņiem vienlīdzīgas tiesības valstī. Vienlīdzība? Uz kāda pamata? Mēs šeit esam dzīvojuši tūkstošiem gadu; ar arklu un ar ieročiem; ar savu darbu un asinīm. Kāpēc mums vajadzētu būt vienlīdzīgiem ar tiem, kas šeit ir dzīvojuši tikai knapi 100, 10 vai 5 gadus? Raugoties uz...

pagātnē mēs bijām tie, kas izveidoja šo valsti. Raugoties nākotnē, tieši mēs, rumāņi, esam tie, kas uzņemas visu vēsturisko atbildību par Lielrumānijas pastāvēšanu; viņiem tādas nav. Kā ebreji varēja būt
atzīti par atbildīgiem vēstures priekšā par Rumānijas valsts izzušanu? Rezumējot: viņiem nav ne vienlīdzības darbā, upuros un cīņā, kas radīja valsti, ne vienlīdzības

atbildība par savu nākotni. Vienlīdzība? Saskaņā ar senu maksimu vienlīdzība nozīmē nevienlīdzīgu attieksmi pret nevienlīdzīgām lietām. Uz kāda pamata ebreji pieprasa vienlīdzīgu attieksmi, politiskās tiesības
vienāds ar rumāņu rādītājiem?

Machine Translated by Google

3. Demokrātija nespēj nodrošināt nepārtrauktību centienos. Sadalīta partijās, kas valda vienu, divus vai trīs gadus, tā nespēj iecerot un īstenojot ilgtermiņa plānu. Viena partija anulē citas partijas plānus un centienus. To, ko viena iecerēja un uzcēla šodien, nākamais nojauc cita. Valstī, kurai nepieciešama būvniecība, kuras vēsturiskais brīdis ir tieši šī būvniecība, šis demokrātijas trūkums rada draudus. Tas ir tā, it kā fermā īpašnieki mainītos katru gadu, katrs nāktu ar citiem plāniem, atmetot to, ko paveica priekšgājēji, viņu darbu tikai tāpēc, lai nākamais īpašnieks to paveiktu.
rīt.

4. Demokrātija neļauj politiķim pildīt savu pienākumu pret savu tautu. Vislielākās labvēlības politiķis demokrātijā kļūst par savu atbalstītāju vergu; viņš vai nu apmierina viņu personīgās apetītes vai arī tās iznīcina viņa atbalstu. Politiķis dzīvo zem vēlēšanu aģenta tirānijas un pastāvīgiem draudiem. Viņš tiek nostādīts pozīcijā, kurā jāizvēlas vai nu atteikšanās no sava mūža darba, vai savu atbalstītāju apmierināšana. Un tad politiķis apmierina viņu apetīti; nevis no savas kabatas, bet no valsts kabatas. Viņš rada darbavietas, amatus, misijas, komisijas, sinekūras, un tas viss noslogo valsts budžetu, kas arvien vairāk apgrūtina arvien noliektākās tautas muguras.

5. Demokrātija nespēj būt autoritātei. Tai trūkst sankciju spēka. Baidoties zaudēt savus atbalstītājus, partija nepiemēro sankcijas pret tiem, kas dzīvo no skandaloziem, miljoniem vērtiem darījumiem, zādzībām vai piesavināšanās; tā arī nepiemēro nekādas sankcijas pret politiskajiem pretiniekiem, lai tie neatmaskotu tās pašas aizdomīgos darījumus un nepareizības.

6. Demokrātija kalpo lieliem finanšu resursiem. Dārgās sistēmas un dažādu grupu konkurences dēļ demokrātijai ir nepieciešams daudz naudas. Kā dabiskas sekas tam ir kļūst par lielās ebreju starptautiskās finanses vergu, kas to pakļauj ar subsīdijām. Tādā veidā tautas liktenis tiek nodots baņķieru kastas rokās.

Machine Translated by Google

VĒLĒŠANA, IZVĒLE, IEDZINĀTĪBA

Tauta netiek vadīta pēc tās gribas: demokrātiskā formula; ne arī pēc viena indivīda gribas: diktatoriskā formula.

Bet saskaņā ar likumiem. Es šeit nerunāju par cilvēku radītiem likumiem. Pastāv normas, dabiskie dzīves likumi; un pastāv normas, dabiskie nāves likumi. Dzīves likumi un nāves likumi. Nācija virzās uz dzīvību vai nāvi atkarībā no tā, cik ļoti tā cieņpilni izturas pret vienu vai otru no šiem likumiem.

Atliek vien viens jautājums: kurš gan tautā var intuitīvi saprast vai zināt šīs normas? Cilvēki? Daudzums? Ja tā būtu, es uzskatu, ka ir par daudz.

sagaidāms. Ļaužu pulki nesaprot daudz vienkāršākus likumus. Lai tos saprastu, tie viņiem ir jāskaidro ar atkārtotu uzstājību – jā, pat ar sodu, ja nepieciešams.

Šeit ir daži likumu piemēri, kas ir absolūti nepieciešami tautas dzīvei, kurus daudzi saprot tikai ar grūtībām: lipīgas slimības gadījumā slimie ir jāizārstē...

izolēti un nepieciešama vispārēja dezinfekcija; ka mājās jāiekļūst saules gaismai, tāpēc mājā jābūt lieliem logiem; ka, ja liellopi tiek labāk baroti un aprūpēti, tie dod vairāk ražas cilvēkiem.
uzturs utt. Ja ļaudis nesaprot vai tikai ar grūtībām saprot vairākus likumus, kas ir tieši nepieciešami tā dzīvībai, kā gan kāds var iedomāties, ka tas, kas

demokrātijai jātiek vadītai caur sevi, lai tā varētu izprast vissarežģītākos dabas likumus; vai arī ka tā intuitīvi zinātu vissmalkākās un nemanāmākās cilvēku vadības normas, normas, kas
projekts, kas sniedzas tālāk par sevi, savu dzīvi, savas dzīves vajadzībām, vai kas neattiecas tieši uz to, bet gan uz augstāku vienību – nāciju?

Lai ceptu maizi, ceptu apavus, arklus, lauksaimniecību, vadītu tramvaju, ir jābūt specializētam, vai tad nav nepieciešama specializācija, ja...

Machine Translated by Google

Runājot par visprasīgāko vadību – nācijas vadību? Vai tad nav jāpiemīt noteiktām īpašībām?

Secinājums: tauta nespēj sevi pārvaldīt. Tā jāpārvalda tās elitei. Proti, caur to vīriešu kategoriju, kas dzimusi tās klēpī un kam piemīt noteiktas spējas un...
specialitātes. Tāpat kā bites audzina savu "māmiņu", tautai ir jāaudzina sava elite. Tāpat arī pūlis savās vajadzībās vēršas pie savas elites, valsts gudrajiem.

Kas izvēlas šo eliti – ļaužu pulku? Atbalstītājus varētu atrast jebkurām "idejām", balsis – ikvienam, kurš kandidē uz amatu. Taču tas nav atkarīgs no tautas izpratnes par šīm "idejām", "likumiem" vai "kandidātiem", bet gan no kaut kā pavisam cita: no indivīdu prasmes iegūt ļaužu labvēlību. Nav nekā kaprīzāka un nestabilāka...

viedokļi nekā pūlis. Kopš kara šis pūlis savukārt bija avereskāns, liberāls, nacionālistisks, nacionālzemnieks, iorganisks utt., slavējot katru, tikai lai gadu vēlāk uzspļautu katram, tādējādi atzīstot savu kļūdu, dezorientāciju un nespēju. Tā atlases kritērijs ir: "Pamēģināsim citus." Tādējādi izvēle netiek veikta pēc sprieduma un zināšanām, bet gan nejauši un paļaujoties uz veiksmi.

Šeit ir divas pretējas idejas, viena satur patiesību, otra - melus. Tiek meklēta patiesība, kuras var būt tikai viena. Jautājums tiek nodots balsošanai. Viena ideja prasa 10 000 balsu, otra - 10 050. Vai
Vai ir iespējams, ka 50 balsis vairāk vai mazāk nosaka vai noliedz patiesību? Patiesība nav atkarīga ne no vairākuma, ne no mazākuma; tai ir savi likumi un, kā redzams, tas gūst panākumus pret visiem vairākumiem, pat ja tie ir graujoši.

Patiesības atrašanu nevar uzticēt vairākumam, tāpat kā ģeometrijā Pitagora teorēmu nevar nodot ļaužu balsošanai, lai noteiktu vai noliegtu tās derīgumu; vai tāpat kā ķīmiķis...
amonjaka ražošana nesteidzas pie ļaudīm, lai balsotu par slāpekļa un ūdeņraža daudzumu; vai arī agronomam, kurš gadiem ilgi pētīja lauksaimniecību un tās likumus, nav jāvēršas pie
daudzi cenšas pārliecināties par to derīgumu ar savu balsojumu.

Vai tauta var izvēlēties savu eliti? Kāpēc tad karavīri to nevar?

Machine Translated by Google

izvēlēties labāko ģenerāli? Lai izvēlētos, šai kolektīvajai žūrijai būtu ļoti labi jāzina:

a) Stratēģijas, taktikas, organizācijas u. c. likumi un
b) Cik lielā mērā attiecīgais indivīds ar savām spējām un zināšanām atbilst šiem likumiem.

Neviens nevar gudri izvēlēties bez šīm zināšanām. Ja pūlis vēlas izvēlēties savu eliti, tam obligāti jāzina nacionālā organisma vadības likumi un tas, cik lielā mērā šīs vadības kandidāti atbilst minētajiem likumiem pēc kvalifikācijas un zināšanām. Tomēr pūlis nevar zināt ne šos likumus, ne kandidātus. Tāpēc mēs uzskatām, ka vadošā elite...

Valsti nevar izvēlēties pēc pūļa. Mēģinājums atlasīt šo eliti ir līdzīgs tam, ka ar balsu vairākumu tiek noteikts, kam jābūt valsts dzejniekiem, rakstniekiem, mehāniķiem, lidotājiem vai sportistiem.

Tādējādi demokrātija, kas balstīta uz vēlēšanu principu un pati izvēlas savu eliti, pieļauj fundamentālu kļūdu, no kuras izriet visa netaisnība, nekārtība un posts mūsu ciematos. Šeit mēs pieskaramies būtiskam punktam; jo tieši no šīs demokrātiskās koncepcijas kļūdas mēs varētu teikt, ka visas pārējās kļūdas rodas.

Kad masām tiek lūgts izvēlēties savu eliti, tās ne tikai nespēj to atklāt un izvēlēties, bet turklāt, izņemot dažus izņēmumus, izvēlēties sliktāko tautā.

Demokrātija ne tikai iznīcina nacionālo eliti, bet arī aizstāj to ar sliktākajiem nācijas locekļiem. Demokrātija ievēl cilvēkus, kuriem nav nekādu sirdsapziņas pārmetumu, bez jebkādas morāles; tos, kuri maksās...
labāk, tātad tie, kuriem ir lielāka korupcijas vara; burvji, šarlatāni, demagogi, kuri vēlēšanu kampaņas laikā gūs panākumus savās jomās. Starp viņiem varētu izslīdēt vairāki labi cilvēki, pat labticīgi politiķi. Taču viņi kļūtu par pirmo vergiem.

Nācijas īstā elite tiktu sakauta, gāzta, jo tā atteiktos konkurēt uz šī pamata; tā atkāptos un paliktu slēpta. Līdz ar to valstij būtu liktenīgas sekas. Kad valsts...

vada tā sauktā "elite", kas sastāv no sliktākajiem, korumpētākajiem un neveselīgākajiem tās pārstāvjiem, vai tad nav atļauts cilvēkam jautāt, kāpēc

Machine Translated by Google

valsts virzās uz sabrukumu?

Lūk, lūk, visu pārējo ļaunumu cēlonis... netikumība, korupcija un iekāre visā valstī; zādzības un valsts bagātību izlaupīšana; asiņaina tautas ekspluatācija; nabadzība un posts tās mājās; pienākuma apziņas trūkums visās funkcijās; nekārtība un dezorganizācija valstī; ārzemnieku iebrukums no visām pusēm ar naudu, it kā tie nāktu pirkt bankrotējušus veikalus, kuru preces tiek pārdotas par nieka naudu. Valsts tiek izsolīta.

"Kurš maksā vairāk?" Galu galā tieši šeit mūs aizvedīs demokrātija.

Rumānijā, īpaši pēc kara, demokrātija ar šīs vēlēšanu sistēmas palīdzību ir radījusi romiešu ebreju "nacionālo eliti", kuras pamatā nav ne drosme, ne mīlestība pret dzimteni, ne...
upuri, bet gan valsts nodevību, personīgo interešu apmierināšanu, kukuļus, ietekmes tirdzniecību, iedzīvošanos ar ekspluatācijas un piesavināšanās palīdzību, zādzības, gļēvulību un intrigas, lai nogāztu jebkuru pretinieku.

Šī "nacionālā elite", ja tā turpinās vadīt šo valsti, novedīs pie Rumānijas valsts iznīcināšanas. Tāpēc galu galā problēma, ar kuru šodien saskaras Rumānijas tauta un no kuras ir atkarīgi visi pārējie, ir šīs viltus elites aizstāšana ar īstu nacionālu eliti, kuras pamatā ir tikumība, mīlestība un upurēšanās pret valsti, taisnīgums un mīlestība pret tautu, godīgums, darbs, kārtība,

disciplīna, godīga rīcība un gods.

Kam jāveic šī aizstāšana? Kam jāieceļ šī īstā elite vadības vietā? Es atbildu: jebkurš, izņemot ļaužu pulku. Es pieļauju jebkuru sistēmu, izņemot "demokrātiju", kas, manuprāt, nogalina Rumānijas tautu.

Jaunajai Rumānijas elitei, tāpat kā jebkurai citai elitei pasaulē, jābalstās uz sociālās atlases principu. Citiem vārdiem sakot, tā ir cilvēku kategorija, kas apveltīta ar noteiktām īpašībām, kuras viņi...
tad kultivēt, dabiski tiek izvēlēts no tautas kopuma, proti, no lielās veselīgās zemnieku un strādnieku masas, kas ir pastāvīgi saistīta ar zemi un valsti. Šī cilvēku kategorija kļūst par nacionālo eliti, kurai paredzēts vadīt mūsu tautu.

Machine Translated by Google

Kad var un kad tas ir jādara? Ar to ir jākonsultējas pirms lielu lēmumu pieņemšanas, kas ietekmē tā nākotni, lai tas pateiktu savu vārdu neatkarīgi no tā, vai tas var vai nevar, vai tas ir garīgi gatavs iet noteiktu ceļu vai nē. Ar to ir jākonsultējas jautājumos, kas ietekmē tā likteni. Tas ir tas, ko nozīmē apspriešanās ar tautu; tas nenozīmē deputāta ievēlēšanu.

elite no tautas puses.

Bet es atkārtoju savu jautājumu: "Kas nosaka katra vietu elites ietvaros un kas katru izvērtē? Kas nosaka atlasi un iesvēta jaunās elites locekļus?" Es atbildu: "Iepriekšējā elite."

Pēdējais neizvēlas un nenosauc, bet iesvēta katru viņa vietā, kurā viņš pats sevi ir pacēlis, pateicoties savām spējām un morālajai vērtībai. Iesvētīšanu veic elites vadītājs, konsultējoties.
ar savu eliti. Tādējādi nacionālajai elitei ir jānodrošina, lai tās vietā atstātu mantojošu eliti, kas tomēr nebalstās uz iedzimtības principu, bet tikai uz sociālās atlases principu, kas tiek piemērots ar vislielāko stingrību. Iedzimtības princips pats par sevi nav pietiekams. Saskaņā ar sociālās atlases principu, ko pastāvīgi atjaunina elementi no nācijas dzīlēm,

elite vienmēr saglabā enerģiju. Galvenā vēsturiskā kļūda ir bijusi tā, ka, veidojot elite, pamatojoties uz
atlases principu, nākamajā dienā tā atmeta pašu principu, kas to radīja, aizstājot to ar iedzimtības principu, tādējādi iesvētot netaisnīgo un nosodīto privilēģiju sistēmu, kas balstīta uz iedzimtību. Tieši kā protests pret šo kļūdu; degradētas elites likvidēšanai; un privilēģiju atcelšanai, kas balstīta uz iedzimtību, radās demokrātija. Atlases principa atmešana noveda pie viltus un deģenerētas elites, kas savukārt noveda pie demokrātijas novirzes.

Atlases princips vienādi atceļ gan izvēles principu, gan iedzimtības principu. Tie viens otru izslēdz. Starp tiem pastāv konflikts; jo vai nu pastāv atlases princips,

un tādā gadījumā ļaužu kopuma viedoklim un balsojumam nav nozīmes, vai arī pēdējie balso par noteiktiem kandidātiem, un tādā gadījumā atlase vairs nedarbojas.

Machine Translated by Google

Tāpat, ja tiek pieņemts sociālās atlases princips, iedzimtībai nav nekādas nozīmes. Šie divi principi nevar pastāvēt kopā, ja vien mantinieks neatbilst atlases likumiem.

Un ja tautai nav īstas elites – pirmās, kas apzīmētu otro? Es atbildu ar vienu frāzi, kurā ir neapstrīdama patiesība: šādā gadījumā īstā elite rodas karā ar deģenerēto eliti, viltus eliti. Un tas arī pēc atlases principa.

Tāpēc, rezumējot, elites loma ir šāda:

a) Vadīt tautu saskaņā ar tautas dzīves likumiem.

b) Atstāt aiz sevis mantojošu eliti, kuras pamatā nav iedzimtības, bet gan atlases princips, jo tikai elite zina dzīves likumus un var spriest, cik lielā mērā cilvēki atbilst
spējas un zināšanas par šiem likumiem. Tas ir līdzīgi dārzniekam, kurš strādā savā dārzā un rūpējas, lai pirms nāves viņam būtu mantinieks, aizstājējs, jo tikai viņš var pateikt, kurš no tiem
Strādājot ar viņu, vislabāk ir ieņemt viņa vietu un turpināt viņa darbu.

Uz kā jābalstās elitei?

a) Dvēseles tīrība.

b) Darba spējas un radošums.

c) Drosme.

d) Grūts dzīvesveids un pastāvīga cīņa pret grūtībām, ar kurām saskaras tauta,

e) Nabadzība, proti, brīvprātīga atteikšanās no bagātības uzkrāšanas.

f) Ticība Dievam.

Mīlestība.

Man ir jautāts, vai mūsu līdzšinējā darbība ir sekojusi tādam pašam virzienam kā kristīgā baznīca. Es atbildu: mēs ievērojam lielu atšķirību starp virzienu, ko ievērojam mēs, un virzienu, ko ievēro...
Kristīgā baznīca. Baznīca mūs pārvalda no augšas. Tā sasniedz pilnību un cildenumu. Mēs nevaram pazemināt šo līmeni, lai izskaidrotu savu rīcību.

Mēs ar savu rīcību, ar visām savām darbībām un domām tiecamies uz šo līniju, paceļoties tai pretī tikpat lielā mērā, cik mūsu miesas grēku nasta un mūsu krišana iedzimtā grēka dēļ

Machine Translated by Google

atļauj. Vēl jāredz, cik ļoti mēs varam sevi virzīt šajā virzienā ar saviem pasaulīgajiem centieniem.

Individuāli, VALSTS KOLEKTIVITĀTE, TAUTA

"Cilvēktiesības" neierobežo tikai citu cilvēku tiesības, bet arī citas tiesības. Pastāv trīs atšķirīgas vienības:

1. Indivīds.
2. Pašreizējā nacionālā kopība, tas ir, visu vienas nācijas indivīdu kopums, kas dzīvo kādā valstī noteiktā brīdī.
3. Nācija, tā vēsturiskā vienība, kuras dzīve stiepjas gadsimtiem ilgi, tās saknes ir dziļi iesakņojušās laika miglā un ar bezgalīgu nākotni.

Jauna liela kļūda demokrātijā, kuras pamatā ir "cilvēktiesības", ir tā, ka tā atzīst un izrāda interesi tikai par vienu no šīm trim vienībām – indivīdu; otro tā ignorē vai izsmej.
trešo noliedz.

Visiem viņiem ir savas tiesības un pienākumi — tiesības dzīvot un pienākums nepārkāpt pārējo divu tiesības uz dzīvību. Demokrātija rūpējas tikai par indivīda tiesību nodrošināšanu. Tāpēc demokrātijā mēs esam liecinieki iespaidīgam satricinājumam. Indivīds uzskata, ka ar savām neierobežotajām tiesībām var iejaukties visas kolektīvās tiesībās, kuras, viņaprāt, var samīdīt kājām. un aplaupīt; tāpēc demokrātijā ir vērojama šī plosošā aina, šī anarhija, kurā indivīds neatzīst neko ārpus savām personīgajām interesēm.

Savukārt nacionālajai kolektīvībai piemīt pastāvīga tieksme upurēt nākotni – nācijas tiesības – savu pašreizējo interešu vārdā. Tāpēc mēs esam liecinieki nežēlīgai ekspluatācijai un...
mūsu mežu, raktuvju, naftas rezervju atsvešinātība, aizmirstot, ka pēc mums ir simtiem rumāņu paaudžu, mūsu bērnu bērni, kuri tāpat cer dzīvot un turpināt mūsu dzīvi

Machine Translated by Google

mūsu tauta. Šie satricinājumi, šie attiecību pārrāvumi, ko izraisījusi demokrātija, rada patiesu anarhiju, dabiskās kārtības izjaukšanu un ir viens no galvenajiem nemieru cēloņiem mūsdienu sabiedrībā.

Harmoniju var atjaunot, tikai atjaunojot dabisko kārtību. Indivīdam jābūt pakļautam augstākai vienībai – nacionālajai kopībai, kurai savukārt jābūt pakļautai tautai. "Cilvēktiesības" vairs nav neierobežotas, bet gan ierobežotas ar nacionālās kopības tiesībām, kuras savukārt ierobežo tautas tiesības.

Visbeidzot, šķiet, ka demokrātijā vismaz indivīds, kam ir tik daudz tiesību, dzīvo brīnišķīgi. Taču patiesībā, un tā ir demokrātijas galvenā traģēdija, indivīdam nav nekādu tiesību, jo kur mūsu valstī ir pulcēšanās brīvība, rakstīšanas brīvība, sirdsapziņas brīvība? Indivīds dzīvo terorā, aplenkuma stāvoklī, cenzūrā; tūkstošiem cilvēku ir...

arestēti, daži nogalināti par savu ticību, gluži kā vistirāniskāko līderu vadībā. Kur ir "suverēnas ļaužu masas tiesības" lemt par savu likteni, kad sapulces ir aizliegtas un kad tūkstošiem cilvēku tiek liegts balsot, pret viņiem izturas slikti, draud ar nāvi, viņi tiek nogalināti? Jūs teiksiet: "Jā, bet šie cilvēki vēlas mainīt Konstitūciju, ierobežot mūsu brīvības, nostādīt tronī citu valdības formu!"

Es jautāju: "Vai demokrātija var apgalvot, ka tauta nav brīva lemt par savu likteni, mainīt savu Konstitūciju, savu valdības formu pēc savas patikas; dzīvot ar lielāku vai mazāku brīvību pēc savas izvēles?"

Šī ir galējā traģēdija.

Patiesībā cilvēkam demokrātijā nav nekādu tiesību. Viņš tās nezaudēja ne nacionālās kolektīvisma, ne nācijas labā, bet gan par labu baņķieru un vēlēšanu aģentu politiski finansistu kastai. Visbeidzot, pēdējais labums indivīdam. Brīvmūrnieku demokrātija ar nepārspējamas nodevības palīdzību maskējas kā miera apustulis uz šīs zemes, vienlaikus pasludinot karu starp cilvēku un Dievu.

Miers starp cilvēkiem un karš pret Dievu.

Nodevība ir mūsu Glābēja vārdu "Miers" lietošana.

Machine Translated by Google

"starp cilvēkiem", lai pārvērstos par "Miera" apustuli, vienlaikus nosodot Viņu un parādot Viņu kā cilvēces ienaidnieku. Turklāt šī nodevība izpaužas arī tajā, ka viņi izliekas, ka vēlas glābt cilvēku dzīvības, bet patiesībā ved viņus nāvē; izliekoties, ka glābj viņu dzīvības no kara, nosoda viņus – velnišķīgi – mūžīgai pazudināšanai.

Nācija

Kad mēs sakām Rumānijas tauta, mēs domājam ne tikai visus rumāņus, kas dzīvo vienā teritorijā, dalās vienā pagātnē un vienā nākotnē, vienā apģērbā, bet visus rumāņus, dzīvus un mirušus,
kas ir dzīvojuši uz šīs zemes kopš vēstures sākuma un dzīvos
dzīvot šeit arī nākotnē.

Tauta ietver:

1. Visi pašlaik dzīvie rumāņi.
2. Visas mūsu mirušo dvēseles un mūsu senču kapenes.
3. Visi tie, kas piedzims kā rumāņi. Tauta sāk apzināties sevi, kad tā sasniedz šī kopuma apziņu, ne tikai savu mērķu apziņu.

Tautai piemīt:

1. Fizisks, bioloģisks mantojums – viņas miesa un asinis.
2. Materiālais mantojums – viņas valsts augsne un tās bagātības.
3. Garīgais mantojums, kas ietver:

a) Viņas priekšstats par Dievu, pasauli un dzīvi. Šis priekšstats veido sfēru, garīgu īpašumu. Šīs sfēras robežas nosaka horizonti, līdz kuriem sniedzas viņas priekšstata spožums.
sniedzas. Pastāv nacionālā gara valsts, valsts ar savām vīzijām, kas iegūtas ar atklāsmi vai ar pašas spēkiem.

b) Viņas gods, kas mirdz tiktāl, ciktāl tauta savas vēstures gaitā ir pielāgojusies normām, kas izriet no tās priekšstata par Dievu, pasauli un dzīvi.

c) Viņas kultūra, viņas eksistences augļi, kas radušies viņas pašas centienu rezultātā mākslas un domas jomā. Šī kultūra nav starptautiska, tā ir nacionālā ģēnija, asiņu izpausme.

Machine Translated by Google

Kultūra ir starptautiska, ciktāl tā sniedzas pēc savas spožuma, bet nacionāla pēc izcelsmes. Kāds izteica skaistu salīdzinājumu: gan maize, gan kvieši kā patēriņa preces var būt starptautiski, bet
tie visur nes tās zemes zīmogu, kurā tie auguši.
Katram no šiem trim mantiniekiem ir sava nozīme. Tautai ir jāaizstāv visi trīs. Tomēr vissvarīgākais ir tās garīgais
mantojuma, jo tikai tā nes mūžības zīmogu, tikai tā pastāv cauri visiem gadsimtiem.

Senie grieķi netiek atcerēti viņu ķermeņa uzbūves dēļ – no tās palikuši tikai pelni –, kā arī viņu materiālās bagātības dēļ, ja tāda viņiem būtu bijusi, bet gan viņu kultūras dēļ.

Tauta dzīvo mūžīgi caur savu pasaules uzskatu, goda izpratni un kultūru. Tāpēc tautas vadītājiem ir jāspriež un jārīkojas ne tikai atbilstoši tautas fiziskajām vai materiālajām interesēm, bet arī ņemot vērā tās vēsturisko godu, tās mūžīgās intereses. Citiem vārdiem sakot, nevis maize, bet gods par katru cenu.

Nācijas galīgais mērķis

Vai tā ir dzīve?

Ja tā ir dzīvība, tad līdzekļi, ko cilvēki izmanto, lai nodrošinātu dzīvību, nav jautājums; pat vissliktākais ir labs.

Tāpēc ir jāuzdod jautājums. Kādi principi vada tautas attiecībās ar citām tautām? Vai tām jāvadās pēc dzīvnieciska instinkta, viņos mītošā tīģera, tāpat kā zivis uzvedas jūrā vai zvēri mežā?

Galīgais mērķis nav dzīvība, bet gan augšāmcelšanās. Tautu augšāmcelšanās Glābēja Jēzus Kristus vārdā. Radīšana, kultūra ir tikai līdzeklis, nevis mērķis, kā tika uzskatīts, lai iegūtu...
šī augšāmcelšanās. Tas ir Dieva mūsu tautā iedēstītā talanta auglis, par kuru mums būs jāatbild. Pienāks laiks, kad visas zemes tautas tiks augšāmceltas kopā ar visiem saviem mirušajiem

Machine Translated by Google

un visi viņu ķēniņi un imperatori, katrai tautai ieņemot savu vietu Dieva troņa priekšā. Šis pēdējais brīdis, "augšāmcelšanās no miroņiem", ir viscēlākais un cildenākais, uz kuru tauta var tiekties.

Tātad tauta ir vienība, kas pagarina savu eksistenci arī ārpus šīs zemes. Tautas ir realitātes pat pazemē, ne tikai šajā.

Svētais Jānis, stāstot par to, ko redzēja aiz zemes, saka:
"Un pilsētai nav vajadzīga ne saule, ne mēness, lai tanī spīdētu, jo Dieva godība to ir apgaismojusi, un Jērs ir tās spīdeklis. Un tautas staigās tās gaismā, un zemes ķēniņi nesīs tajā savu godību un godību."1
Un atkal: "Kas gan Tevi nebīsies, Kungs, un neslavēs Tavu Vārdu? Jo Tu viens esi svēts; jo visas tautas nāks un pielūgs Tevi, jo Tavas tiesas ir atklātas."2
Mums, rumāņiem, mūsu tautai, tāpat kā jebkurai citai tautai pasaulē, Dievs ir devis misiju, vēsturisku likteni. Pirmais likums, kas cilvēkam jāievēro, ir iet pa šī likteņa ceļu, izpildot tai uzticēto misiju. Mūsu tauta nekad nav nolikusi ieročus vai pametusi savu misiju, lai cik grūts vai garš būtu bijis tās Golgātas ceļš. Pat tagad mūsu priekšā parādās kalnos augsti šķēršļi. Vai mēs, es domāju, būsim vāja un gļēva paaudze, kas draudu spiediena ietekmē atmetīs no savām rokām Rumānijas likteņa līniju un pametīs savu misiju kā tautai šajā pasaulē?

MONAHRIJA UN
Monarhijas likums

1 (Apokalipse, 21, 23–24).
2 (Apokalipse 15,4).

Machine Translated by Google

Nāciju priekšgalā, virs elites, atrodas monarhija.
Es noraidu republiku.

Ir sastapti daži labi monarhi, daži ļoti labi, citi vāji vai slikti. Daži baudīja godu un savas tautas mīlestību līdz mūža galam, citi tika nocirsti. Tāpēc...

Ne visi monarhi bija labi. Tomēr pati monarhija vienmēr ir bijusi laba. Nedrīkst jaukt cilvēku ar institūciju un izdarīt nepareizus secinājumus.

Var būt slikti priesteri; bet vai mēs tāpēc varam secināt,
ka Baznīca ir jālikvidē un Dievs jānomētā ar akmeņiem līdz nāvei?

Protams, ir vāji un slikti monarhi, taču mēs nevaram atteikties no monarhijas šī iemesla dēļ. Lauksaimniecībā reizēm pēc laba gada seko slikts gads, vai arī viens labs un divi slikti; pat tā nevienam pasaulē neienāca prātā pārtraukt lauksaimniecību.

Vai monarhs rīkojas pēc savas patikas, neatkarīgi no tā, vai viņš ir liels vai mazs, labs vai slikts?

Monarhs nedara to, ko vēlas. Viņš ir mazs, kad dara to, kas viņam tīk, un liels, kad dara to, kas viņam jādara. Katram
Dievs tautai ir noteicis likteņa līniju. Monarhs ir liels un labs, kad viņš paliek uz šīs līnijas; viņš ir mazs vai slikts tiktāl, ciktāl viņš novirzās no šīs likteņa līnijas vai tai pretojas. Tāds tad ir monarhijas likums. Ir arī citas līnijas, kas var kārdināt monarhu: personīgo interešu līnija vai tautas šķiras vai grupas interešu līnija; svešu interešu līnija (iekšējo vai ārvalstu).

Viņam jāizvairās no visām šīm vadlīnijām un jāseko savas tautas vadlīnijām. Stefans Lielais vēsturē ir mirdzējis 500 gadus, un rumāņi viņu atceras, jo viņš pilnībā identificējās ar savas tautas likteni. Karalis Ferdinands, neskatoties uz ārējo interešu un ietekmes spiedienu, nostājās uz tautas likteņa līnijas; viņš cieta kopā ar to, upurējās kopā ar to un uzvarēja kopā ar to. Tieši tāpēc viņš ir liels un

nemirstīgs.

Machine Translated by Google

Tutovas kauja

1932. gada 17. aprīlī

Kopš vēlēšanām Ņamcā bija pagājuši tikai četri mēneši, un jaunā leģionāru armija iesaistījās jaunā cīņā. 1932. gada janvāra sākumā Tutovā tika pasludināta par vakantu kongresmeņa vietu. [Piezīme: Tutovas apygarda, kuras centrs ir Barlads.]

Es biju izvērtējis situāciju. Iepriekšējās vispārējās vēlēšanās mēs tur ieguvām tikai 500 balsis. Apgabals bija vājš, taču to ierobežoja spēcīgākie Kovurlui, Kahulas un Tekuči apgabali, tāpēc mēs varējām viegli piesaistīt leģionārus.

Man šķita, ka mēs varētu uzvarēt, es domāju par to, kādu ietekmi atstātu jaunas uzvaras atbalss. Divas jaunākās paaudzes uzvaras pēc kārtas pret visām politiskajām partijām būtu ievērojami palielinājušas tās prestižu valsts acīs. Es nolēmu, ka manam tēvam vajadzētu kandidēt, jo viņš man bija visvairāk nepieciešams kustībā gan parlamentā, gan ārpus tā organizēšanas un propagandas ziņā. Vēlēšanas bija noteiktas uz 17. martu. 9. janvārī es nosūtīju manifestu visam apgabalam. Mans tēvs ar pirmo vēlēšanu komandu ieradās 10. janvārī. Pēc tam ieradās komandas no Jasi, Tekučiem, Beresti un Kahulas.

Pirmo trīs nedēļu laikā nelielo leģionāru spēku ātrums un drosme bija izraisījusi līdzjūtības plūsmu mūsu labā visā apgabalā. Sliktā ziemā ar spēcīgu sniegu un aukstu laiku politiskās partijas nevarēja doties cīņā. Tās gaidīja labākus laikapstākļus. Taču šajā laikā leģionāri ceļoja no ciema uz ciemu pāri pakalniem, cauri līdz viduklim dziļam sniegam, cauri putenim.

Ap februāra sākumu cīņa ar ienaidnieku kļuva arvien grūtāka. Mums pretī stājās liberāļu, nacionālo zemnieku, lupistu [Piezīme: Dr. Lupu partijas biedri.] un cuzistu koalīcija.

Machine Translated by Google

niknums, kādu nekad iepriekš nebijām sastapuši. Valdība ķērās pie patiesi teroristiskiem pasākumiem, un ebreju prese mums uzbruka dedzīgi.

Es jutu nepieciešamību pēc jauniem pastiprinājumiem, tāpēc nosūtīju pēdējās rezerves no Jasi Totu vadībā. Man nebija citu rezervistu, izņemot Bukaresti, un tos nevarēja nodrošināt līdzekļu trūkuma dēļ. Tāpēc es sasaucu...
leģionāru sapulci un ierosināja varonīgu soli: doties kājām no Bukarestes uz Bariadu, gandrīz 200 jūdžu attālumu, paskaidrojot viņiem, ka šis gājiens nozīmēs vairāk
mūsu uzvara nekā 100 000 manifestu. Tā vien jau būtu liela, varonīga runa, ko leģionāri vestu pretī Tutovas rumāņiem.

Leģionāri manu ieteikumu uztvēra ar entuziasmu. Nedēļu vēlāk aptuveni 25 cilvēku komanda Stelesku, Karatanases un Doru Belimačes vadībā kājām devās no Bukarestes uz Tutovu. Pēc desmit dienu ilga gājiena vētrainā laikā viņi ieradās Bariadā, kur viņus sirsnīgi sagaidīja visa tauta. Taču vajāšana bija pāraugusi līdz nervus kutinošam spriedzei.

Iekšlietu ministrs Argetoianu nosūtīja žandarmus pulkvedi Ignatu ar lieliem spēkiem un pavēlēja iznest leģionārus no Tutovas apgabala uz nestuvēm. Mazām komandām nebija iespējams virzīties tālāk. Tāpēc es izveidoju divas spēcīgas komandas Viktora Silaghi un Stelesku vadībā, kurām, atbalstot vienai otru, bija jāvirzās uz priekšu pa Puesti-Dragomiresti līniju, atbalstot manu tēvu. Es nosūtīju vēl vienu, mazāku komandu Bakani virzienā. Šie divi bija vienīgie maršruti, kas palika neizpētīti. Tie veidoja apgabala ziemeļaustrumu pusi.

Otru pusi, dienvidus, bija pienācīgi apstrādājis mans tēvs, apgabala vadītājs D. Popesku kungs, Viktors Silagi, Teodors Tilea un Ions Antoniu kopā ar pirmajām komandām.

Abas komandas ziemeļos devās uz priekšu gandrīz 30 jūdzes, cīnoties ar skarbo aukstumu un ievainojot vairākus cilvēkus, tostarp Toku. Apgabala ziemeļu daļā viņus sagaidīja lieli
žandarmu kontingenti. Komandas nobarrikadēja sevi pamestas mājas bēniņos, kur 48 stundas pretojās bez siltuma, ēdiena un ūdens. Beigās viņiem izdevās atkāpties

Machine Translated by Google

caur grūtu nakts gājienu, kas tika veikts patiesi varonīgos apstākļos, tikai pateicoties Viktora Silaghi spītīgajai neatlaidībai, mudinot nogurušos, izbadējušos un nosalušos leģionārus uz
pēdējā iespējamā pretestība.

Šis bārenis, rumāņu priestera Silaghi no Kareii Mari dēls, kuru 1918. gadā traģiskos apstākļos nogalināja ungāri, cīnījās drosmīgi.

Visbeidzot, šīs komandas ielenca pārāki spēki, sagūstīja un atveda uz Bariadu. Manu tēvu arestēja un ieslodzīja pulka cietumā.

Trešā komanda tika pilnībā iznīcināta Bakani kaujā. Tur, ielejā pirms ieiešanas ciematā vakarā, to uzbruka liels žandarmu kontingents. Komandas vadītājs, leģionārs Laskars Popesku, saņēma šāvienu pa galvu ar šauteni, un pirmais bezsamaņā iekrita asiņu peļķē. Pārējie leģionāri atteicās atkāpties. Viņi devās pretuzbrukumā ar kailām krūtīm, bez rokām, mēģinot iekļūt ciematā.

Viens pēc otra viņi visi zaudēja samaņu. Pēdējais, kurš stāvēja kājās, uzbruka viens pats. Sasists, viņš nokrita ceļos, piecēlās un atkal uzbruka. Viņš nokrita blakus saviem biedriem. Visa komanda bezsamaņā gulēja asiņu peļķē. No turienes žandarmi viņus vilka cauri sniegam vairāk nekā jūdzi līdz žandarmu postenim ciematā. Tajā naktī pulksten vienos jātnieks atnesa Bariadam ziņas par notikušo Bakani. Totu vadītā komanda no Jasi, kas pusnaktī ieradās Barladā, nekavējoties devās kājām, lai palīdzētu saviem ievainotajiem biedriem. Pēc kaujas, kas notika no pulksten 3:30 līdz 5:00 no rīta, kuras laikā žandarmi apšaudīja visus ieročus, leģionāri ieņēma žandaru posteni, atrodot iekšā joprojām bezsamaņā un guļam uz zemes savus biedrus, kas krita Bakani kaujā. Viņi viņus aizveda uz slimnīcu Barladā.

Taču viss ar to neapstājās. Ebreji uzsāka milzīgu preses kampaņu, uzbrūkot mums ar atbaidošu cinismu un netaisnību. Mūs pārņēma melu, apvainojumu un apmelojumu vilnis. Visa politiskā...
grupējumi apvienojās, lai mūs izslēgtu no kaujas.

Machine Translated by Google

OTRĀ IZŠĶIRŠANA
GARDES 1932. GADA MARTS

Žandarmu spārdīti, ebreju preses uzbrukti, mūs piemeklēja jauna Gvardes atlaišana, kas tika noteikta ar vienkāršu ministra lēmumu. Lai gan mēs darbojāmies pilnīgas likumības ietvaros, lorga-Argetoianu valdība, neievērojot likumus un Konstitūciju, patvaļīgi atlaisa Gvardi. Mūsu štābi visā valstī atkal tika pārņemti un aizslēgti, Jasi tipogrāfija tika slēgta. Preses uzbrukumi mūs nostādīja neiespējamā stāvoklī, jo mēs nevarējām sevi aizstāvēt, jo visas mūsu publikācijas bija apturētas. Parlamentā es mēģināju runāt, bet mani apturēja vairākuma troksnis, kas man neļāva aizstāvēties.

Tomēr kandidatūru Tutovā nevarēja apturēt. Bukarestes komanda tika izslēgta no apgabala. Tāpat arī pārējās, viena pēc otras. Mūsu aptuveni 30 cilvēku lielā Jasi komanda Totu vadībā... komanda, kad to veda uz depo tai pašai evakuācijas operācijai, pārrāva kordonus un ieņēma uzgaidāmo telpu, kurā, nobarikadēta, tā pretojās 24 stundas, līdz tika
izgāza. Beigās to iekrāva vilcienā un izveda no apgabala. Pilsētā palika tikai Ibraileanu, Nutu Esanu un mans tēvs, kuru arestēja. Pēc tam vajāšana tika pārcelta uz
ciematos. Zemnieki, skolotāji un priesteri tika arestēti un piekauti; viņu mājās tika uzlauztas. Vēlēšanas tika atliktas par vienu mēnesi, līdz 17. aprīlim.

Mans tēvs tika atbrīvots. Tad pilsētā ieradās gados vecākie leģionāri, lai dotos kaujā: Hristače Solomons, pulkvedis Kambureanu, Ventoniks, Ifrims, tēvs Išihie, Pečeli, Potolea utt. Es viņus nodalīju dažādos sektoros. Katrs nakts aizsegā ieņēma savu posteni. Mūsu komandas no kaimiņu apgabaliem atkal vairākās vietās ienāca Tutovā. Gh. Kostea komanda šķērsoja Barlad upi.

Machine Translated by Google

upe, ūdens līdz kaklam, jo visi ceļi tika patrulēti; viņi ieradās vēlēšanu iecirknī slapji.

17. aprīlī no rīta sākās balsošana, kas turpinājās līdz naktij. 18. aprīlī pulksten 5 no rīta tika paziņota leģionāru uzvara: 5600 balsis; liberāļi: 5200; nacionālie zemnieki:
4000; pārējās grupas: mazāk nekā 2000; kubieši: 500 balsis.

Šī otrā leģionāru uzvara pār visu Rumānijas politiķu koalīciju tika gūta, pateicoties leģionāru bezbailībai un dzelzs gribai, pateicoties viņu varonībai un asinīm, nepakļaujoties
šķēršļi, apvainojumi, sitieni un vajāšanas visā valstī bija izraisījuši neaprakstāmu entuziasmu.

JAUNAS VISPĀRĒJĀS VĒLĒŠANAS

1932. gada jūlijs

Mans tēvs tika apstiprināts parlamenta sesijas pēdējā dienā.
Bet mūsu atpūta ilga tikai vienu nedēļu, jo lorga valdība bija kritusi. Tika izveidota nacionālzemnieku valdība, kuru vadīja
Vaida kungs.

Gan fiziski, gan finansiāli pārslogoti, mēs devāmies jaunā cīņā. Tas bija 1932. gada jūnijs. Kopš 1929. gada 15. decembra mēs bijām nepārtrauktā cīņā: no 1929. gada decembra līdz 1930. gada aprīlim...
kampaņas Kovurlujā, Kahulā, Turdā, Tekučos; 1930. gada vasara, sagatavošana, pēc tam gājiena apturēšana Besarābijā, kam sekoja mans ieslodzījums līdz rudenim; oktobrī un novembrī mēs bijām Maramurešā – tajā ziemā atkal ieslodzīti; 1931. gada pavasaris, cīņa pirms vispārējām vēlēšanām; 1931. gada vasara, vēlēšanas Ņamcā; 1932. gada ziema, vēlēšanas Tutovā; un tagad mēs atkal gatavojāmies vispārējām vēlēšanām. Neskatoties uz visām šīm cīņām, mēs turpinājām organizatorisko darbu pārējā valstī. Gadu iepriekš mēs iekļāvāmies vēlēšanu sarakstos 17 apgabalos, šogad mēs iekļāvāmies 36. Visos...

Machine Translated by Google

Politiskās partijas iesaistījās vienādos, intrigu pilnos strīdos par savu kandidātu nosaukšanu. Tas ilga veselu nedēļu. Bet es viens pats vienas nakts laikā sagatavoju visus mūsu kandidātu sarakstus 36 apgabalos. Neviens no leģionāriem necīnās par savu vietu sarakstā; ja nu kas, tad viņš lūdz tikt ielikts pēdējā vietā.

Sarežģītā problēma mums ir naudas jautājumi. Lielākā daļa apgabalu ir spējuši segt savus izdevumus no leģionāru ziedojumiem. Citi to nav spējuši. Man vajadzēja tikai 50 000 leju, lai segtu vēlēšanu nodokļus. Es gāju kā apmulsis līdz pēdējai dienai. Es mēģināju vienu, es mēģināju vēl vienu. Nekas.

Es devos pie Ničifora Krainiča kunga, filmas "Kalendārs" direktora, cerībā, ka viņam varētu būt nauda, bet velti.
Ar savu dienasgrāmatu, kas tika publicēta piecus mēnešus, viņš atbalstīja mūsu cīņu, soli pa solim sekojot mūsu leģionāru komandu drosmei; tomēr finansiāli viņš nevarēja mums palīdzēt.
Visbeidzot, es aizņēmos no Pihu un Karanikas, kuri, skrienot pie visiem maķedoniešiem, atrada nepieciešamo summu. Vairākus apgabalus atbalstīja Fošani apgabals un Ilristače Solomona.

Kampaņa sākās. Mūsu rindas piemeklēja jauna vajāšana.

Tā kā bijām izkliedēti plašā frontē, mūsu plānās rindas visur tika vardarbīgi uzbruktas. Leģionāri Savins un Popesku tika ievainoti Tiginā. Barladā desmitiem skolotāju un priesteru pēc Džordžesku-Barlada kunga pavēles tika ievilkti pagrabos un slikti izturēti. Vaslujā mūsu mazās komandas tika ievainotas. Tāpat Podulā-Iloajjā un visā Jasi apgabalā. Fošanī vecais Hristače...

Pēc advokāta Neagu pavēles Vulturulas ciematā bruņotas nacionālo zemnieku bandas uzbruka Solomonam, inženierim Blanaru un vēl desmit citiem. Leģionāri ievainoti nokrita zemē.
naži un naži. Tikai viens palika uz kājām kā kalns, Hristahe Solomons, kuram toreiz neviens neuzdrošinājās pieskarties. Viņš nikni aizstāvējās, bet beigās nokrita ceļa vidū, sitienu pārņemts. Tur, zemē, viņam pa galvu iesita šie zvēri, kas vienmēr – tāpat kā toreiz – cēla jautājumu par likumību, civilizētām metodēm, brīvību utt. Gvarde ieguva 70 000 balsu, divreiz vairāk nekā iepriekšējā gadā. Kahulas, Neamcas un Kovurlujas apgabali

Machine Translated by Google

Un Tutova, kur kandidēja mans tēvs, guva panākumus visvairāk. Tad sekoja Kampula-Lung ar Motu; tad Turda, Fošani, Ismails, Tigina. Mēs ieguvām piecas vietas, un tagad mums ir jāizdara izvēle, lai tās aizpildītu. Es paliku Kahulā, lai Nutu Esanu varētu iekļūt parlamentā. Es nolēmu, ka manam tēvam jāpaliek Barladā, lai Stelesku, 25 gadus vecs students, varētu iekļūt parlamentā; tādējādi es vēlējos iedrošināt un iedvesmot valsts jaunatni.
stimuls. Tomēr uzticība un mīlestība, ko es izrādīju šim jauneklim, man neatbildēja. [Piezīme: Autors šeit atsaucas uz Stelesku viņa leģionāru biedru turpmākā nodevība.]

PARLAMENTĀ PAR OTRĀ REIZE

Visu laiku parlamentā es cīnījos pret valdību un tās pasākumiem, kurus uzskatīju par pretējiem Rumānijas tautas labklājībai, jo patiesībā es cīnījos arī pret visiem iepriekšējiem...
administrācijas, kas pārmaiņus vadīja valsts vadību. Valstij nebija ko gaidīt no visām šīm valdībām. Tur netika kaldināta nekāda veselā saprāta mūsu tautas nākotnei. Viss
pasākumi un likumi bija tikai daži paliatīvi līdzekļi, kas dienu no dienas paildzināja mūsu valsts rūgto un skumjo pastāvēšanu.

Kad Grivitā pēc Iekšlietu ministrijas pavēles tika nošauti rumāņu strādnieki, mani līdz sirds dziļumiem satrieca Nacionālās zemnieku partijas komunistu atbalstītāju attieksme, kuri aplaudēja valdības solim, es uzkāpu uz tribīnes un uzskatīju par savu pienākumu runāt šādi: "Ir slikti, ka nelaimīgie strādnieki izgāja ielās, bet būtu vēl sliktāk, ja viņi un mūsu tauta, saskaroties ar netaisnību, kas kliedz debesīs, neizietu ārā, bet samierināti noliektu galvu zem jūga, atstājot valsti dažu ekspluatējošu politiķu rokās. [Piezīme: Autors šeit runā par strādnieku streiku plkst.

Machine Translated by Google

Grivita Rafiway rūpnīcas Bukarestē 1933. gada 4. februārī Nacionālās zemnieku administrācijas vadībā.

Citēju no šīs sēdes oficiālā protokola:

"Korneliu Zelea Kodreanu kungs... Prezidenta kungs, kongresmeņi! Grupas, kurai piederu, vārdā es pieprasu, lai papildus izmeklēšanai, ko parasti veic kompetentas iestādes, tiktu veikta vēl viena parlamentāra izmeklēšana, kurā piedalītos dažādu šī parlamenta politisko grupu pārstāvji. Es to pieprasu, jo šaubos par iekšlietu ministra kunga paziņojuma patiesumu; man tam ir ļoti pamatots iemesls. 24. janvārī, kad rumāņu studenti, nacionālisti un kristieši, devās uz nezināmā kareivja kapu, lai novietotu krustu, Valsts drošības dienests nopludināja informāciju Bukarestes laikrakstam, ka šo darbību organizēja un finansēja Maskava."

"Ja informācija, kas jums ir par Grivitas lietu, arī nāk no šāda avota, tad es ļoti labi saprotu, cik pareizi jūs rīkojaties, sperot šāda veida soļus, kā jūs tos darījāt vakar un šodien."

(Aplausi no "Dzelzs gvardes" soliem un Dr. Lupu zemnieku partija).

Otrkārt, es vēlos paziņot, ka es, tāpat kā visi saprātīgie cilvēki šajā valstī, nebaidos no komunisma vai boļševisma. Mēs baidāmies no kaut kā cita – no tā, ka šiem strādniekiem nav ko ēst; viņi ir izsalkuši."

(Aplausi no "Dzelzs gvardes" soliem un Dr. Lupu zemnieku partija).

"Daži no šiem strādniekiem nopelna tikai 1100 lejas mēnesī un viņiem ir 5, 6, 7 bērni."

Dr. V. Lupu: "Tā ir taisnība."

Korneliu Zelea Kodreanu kungs: "Ņemot vērā 5, 6, 7 bērnus, ar šādu algu nepietiek pat dienišķajai maizei, es, no otras puses, baidos arī no kaut kā cita: no viņu slāpēm pēc taisnīguma."

Dr. N. Liipu: Ļoti labi!

Korneliu Zelea Kodreanu: "Tāpēc jums būs jāapmierina šīs divas vajadzības: izsalkums un slāpes pēc taisnīguma,"

Machine Translated by Google

(Aplausi no "Dzelzs gvardes" un Dr. Lupu Zemnieku partijas soliem) "un šajā valstī valdīs pilnīga kārtība."

(Ceturtdienas, 1933. gada 16. februāra, sanāksme. Oficiālais monitors Nr. 41, 1933. gada 23. februāris)

Viena no grūtībām, kas bremzē parlamentāro darbību, ir tūkstošiem prasību ministrijām pēc kaut kāda veida aizlūgumiem. Tas ir reāls sods mums no mūsu vēlētāju puses.

(1) jo parlamentāriešiem lielākā daļa sava laika jātērē šo prasību apmierināšanai. Šī sistēma ir bīstama organizācijas dzīvībai, jo tā paralizē visu tās darbību; tā var zaudēt visu cīņu. Jums ir jāatsakās no savas valsts likteņa, lai kalpotu saviem atbalstītājiem. Pēc kāda laika es pamanīju, ka starp tiem, kas nāca pie manis ar šādām prasībām, nebija leģionāru. Visi bija vai nu profesionāli ubagi, vai speciāli sūtīti pretinieki, kas centās mūs paralizēt.

(2) šī sistēma mūs nostādīja delikātā situācijā, kad mums bija jāiet pa priekšu vīriešiem, ar kuriem cīnījāmies, un jāmeklē labvēlība no viņiem. Šo iemeslu dēļ es personīgi atteicos iejaukties kāda labā. Visā savas darbības laikā parlamentā es neko neprasīju nevienam ministram.

Vēl vienu kategoriju veidoja tie, kas nāca mums lūgt naudu. No simtiem leģionāru, kas katru dienu klauvēja pie mūsu durvīm, nebija neviena. Daži bija patiesi slimi vai iekrituši nelaimē, bet citi šo sistēmu pārvērta par īstu profesiju.

Visbeidzot, mūsu grupa bija neliela organizācija, formācijā, kustībā, pastāvīgā cīņā. Tas īpaši prasīja no manis nepārtrauktu uzmanību visām ienaidnieka kustībām; tas ietvēra ienaidnieka plānu atklāšanu un atvairīšanu, jaunu pozīciju ieņemšanu un organizēšanu, citiem vārdiem sakot, pastāvīgu kaujas lauku uzraudzību dienā un naktī visā valstī. Bet pirms visa cita nāca leģionāru izglītības uzraudzība, lai nepamostos un nejustu, ka pakāpeniski tiekam pārvērsti par politisku morālas infekcijas kategoriju, no kuras mēs nevarētu izkļūt un kurā leģionāru gars nomirtu.

Machine Translated by Google

Parlaments man atņēma laiku, kas man tiešām bija nepieciešams vadībai.

STĀVOKLIS LEĢIONĀRA ORGANIZĀCIJA 1932.–1933. gadā

1932. gada rudenī un 1933. gada ziemā leģionāri varēja uzelpot. Trīsarpus gadu ilgas cīņas bija beigušās. Šie jaunieši tagad bija pelnījuši atpūtu. Bija pagājuši gandrīz divi gadi, kopš es apmetos uz dzīvi Bukarestē.

Jasi, lai ieņemtu manu vietu, palika Banea ar Totu, Kranganu, Taskas un Steliana Teodoresku palīdzību, lai risinātu jautājumus, kas saistīti ar studentiem, tipogrāfiju, mūsu mājām utt. Leģionāru studentu grupa palielinājās, tagad aptverot vairāk nekā pusi no kaujiniekiem noskaņotajiem studentiem. Klužā veselīgu organizācijas sākumu paveica Banica Dobre; līdzīgi arī Černauti ar Lauricu, kur leģionārs...
Dzīve skaisti uzplauka profesora Traiana Braileanu garīgajā vadībā, ap kuru pulcējās profesors Toppa un citi. Visā Bukovinā leģionāru plūsma un

organizācija pieauga veterāna un izcilā nacionālista Vasile Lasinschi vadībā. Kišiņevā strādāja Tudorache un Serghie Floreseu; Oradea Mare, Losif Bozantan.

Krusta brālībās audzinātie jaunieši bija sagatavoti līdz brīdim, kad viņi stājās universitātē. Bukarestē Ničifora Krainiča vadībā un sadarbībā ar saujiņu intelektuāļu profesora Dragosa Protopopesku vadībā bija sācis izdot drosmīgu un izcili vadītu nacionālistu laikrakstu Calendarul ("Kalendārs"). Šis laikraksts drosmīgi bruģēja jaunu un plašu ceļu Rumānijas intelektuālajā pasaulē, kristiešu virzienā.

Machine Translated by Google

un nacionālistu līniju. Īpaši Kreinika kunga raksti bija īsta lielgabalu uguns, kas izraisīja postījumus ienaidnieka rindās. Studentu kustībā galvaspilsētā leģionāri ieņēma pirmās līnijas. Traians Kotiga bija studentu centra prezidents, un viņam bija leģionāru komiteja.

Galvaspilsētas intelektuālās jaunatnes vidū bija jūtams pavērsiens. Viņu sirdsapziņas bija aizņemtas ar lielajām problēmām, kas ietekmēja mūsu tautas dzīvi. Talantīga grupa pulcējās
ap jauno apskatu Axa ("The Axis") ar Polihronādi, Vojenu, Konstantu pievienojās leģionāru rindām, savukārt citi ievērojami jaunieši, piemēram, profesors Vasde Kristesku, Vasfie Marins, profesors
Viadimirs Durnitresku, inženieris Virdžs Jonesku, profesors Radu Girs, advokāts Popovs, gleznotāji Basarabs un Zlotesku — visi ļoti talantīgi un entuziastiski — strādāja saskaņā ar leģionāru ideoloģiju.

Veselīgā maķedoniešu jaunatne, tīra kā asara un drosmīga, tuvojās mums arvien vairāk. Tomēr mēs uzskatījām par neprātīgu, ka maķedoniešu masa Četrstūrī [Piezīme: Vairāki apgabali
[Dienviddobrodža, ko Rumānija anektēja Balkānu kara beigās 1913. gadā.] tiktu uzņemta Gvardē, jo, tik nesen pārvietota uz valsti, mēs to pakļautu pārāk daudziem
vajāšanas. Tomēr Maķedonijas universitāšu jaunatne pilnībā pievienojās leģionāru kustībai. Šo Maķedonijas jauniešu priekšgalā bija trīs izcili kultūras vīri:
Papanace, Caranica un Sterie Ciumeti.

Ar pirmajiem diviem es bieži konsultējos, un abiem bija apbrīnojams spriedums, ko atbalstīja nevainojama šķīstība un patiesa, liela mīlestība un drosme.

Es neticu, ka kopš 1931. gada ir pagājusi neviena diena bez tikšanās ar viņiem. Šajā vajāšanu laikā mēs stundām ilgi apspriedām triecienu pēc trieciena, netaisnību pēc netaisnības, nodevību pēc nodevības. Katra ziņa par jaunu leģionāra spīdzināšanu bija...
nazis caurdur mūsu sirdis.

Sāpes, ko mēs izcietām par visiem slikti izturētajiem leģionāriem, mocīja mūsu dvēseles; un jo īpaši nespēja saskatīt nākotnē jebkādu cerību uz taisnīgumu.

Machine Translated by Google

Sterie Čumeti dzīvoja pie manis dienu un nakti. Viņš bija jauns vīrietis ar lielu taisnīgumu un suņa uzticību. Viņš kļuva par Gvardes galveno mantzinis. Visas savas dienas – lai cik viņam arī būtu – viņš domās tikai par Gvardi, rūpēsies un rīkosies tikai Gvardes labā, nedzīvos savu dzīvi nekam citam kā vien Gvardei.

Dažādos valsts punktos parādījās citi vērtīgi elementi: Dr. Pantelimons, tēvs Jonesku Duminica, Dr. Augustins Bidians Sibiu; Tēvs Georgescu-Edincti, studentu garīgais biktstēvs, veterāns cīnītājs, kapteinis Ciulei Bacau, Aristotels Gheorghiu, arī veterāns, kurš komandēja Ramnicul-Sarat; pie Brada, Ion Iliescu; Konstancā, Seitānā; Tēvs Doara un Viktors Barbulesku Valcē; profesori Vintan, Ghenadie un Duma Timišoārā; un veterāni leģionāri, profesori Nikolae Petrasku, Horija Sima, advokāts Josifs Kostea, Kolons un citi, kuriem tagad ir komandpunkti dažādās valsts daļās.

Bukareste ir sadalīta sektoros [Piezīme: Katram no pieciem lielajiem sektoriem ir piešķirts krāsas nosaukums: Zaļš, Dzeltens, Sarkans, Zils un Melns.], un mēs sākām organizēties tajos. Zaļajā un Zilajā sektorā bija divi labi vīri, Nikolae Konstantinesku un Doru Belimace, divi spēcīgi cilvēki, divi spēcīgi prāti, Doru Belimace bija viens no izcilākajiem studentiem...

Filoloģijas fakultāte; Nikolae Konstantinesku ar izcilu ekonomisko izglītību bija Komerciakadēmijas students. Drīz vien viņi abi pierādīja sevi ar iespaidīgām leģionāra ticības un drosmes īpašībām.

Šajā periodā tika izveidota arī pirmā leģionāru pakāpe.
šāds 1932. gada 10. decembra rīkojums:
A) Leģionāru hierarhijā tiek noteikta pirmā augstākā pakāpe, ko sauc par Leģionāru komandieri. Ņemot vērā viņu upurus, darbu, varonību, ticību, spējas un darba stāžu, alfabētiskā secībā rangā tiek paaugstināti šādi leģionāri: Banea Ion, medicīnas doktorants; Belgea Ion; Blanaru Ion, inženieris;
Dumitresku Jons, priesteris; Jonesku Andrejs; Silaghi Viktors, advokāts; Steleseu Mihail, kongresmenis; Totu Nikolajs, students; Traians Cotiga, students; Tanase Antohi, amatnieks.

Machine Translated by Google

B) Visi 1927. un 1928. gada sērijas leģionāri, kas devuši zvērestu un joprojām atrodas Leģiona aktīvajās rindās, ar šo tiek paaugstināti Leģionāru komandiera palīga pakāpē.

Paraksts: Corneliu Zelea Codreanu.

Pārējie, gados vecāki, tika pārvietoti uz Leģiona Senāts un Leģionāru augstākā padome.

Machine Translated by Google

Politiskais karavīrs II un III daļa

(Dereks Holands)

Machine Translated by Google

OTRĀ DAĻA:
POLITISKĀ KARAVĪRA NEPIECIEŠAMĪBA.

Kad tauta dedzīgi ceļas, lai cīnītos par savu brīvību un
Godīgi sakot, vienmēr tieši minoritāte patiesībā uzkurina ļaužu pulku.
Rietumu noriets (Osvalds Špenglers)

Cīņas pret ļaunuma spēkiem, kas visu pasauli pārpludina netīrības, korupcijas un nodevības okeānā, priekšgalā atrodas dažādas Eiropas nacionālistu kustības. Lielbritānijā vienīgais organizētais spēks ir Nacionālā fronte, taču pat tā septiņdesmitajos gados pieļāva diezgan fundamentālas kļūdas par to, kas ir nepieciešams mūsu valsts glābšanai. Diskusijas vienmēr bija par to, vai mums vajadzētu rīkot gājienu šeit vai tur; vai mums vajadzētu cīnīties šajās vai tajās vēlēšanās; vai mēs varētu kaut ko darīt, lai uzlabotu savu "tēlu". Šīs diskusijas bija tikpat noderīgas kā strīdi par to, kurš varētu sēdēt kādā atpūtas krēslā uz Titānika. Protams, mūsu vārds kļuva labāk pazīstams, lai gan to būtu panākušas arī citas metodes; paliek nemainīgs fakts, ka viss mūsu laiks, nauda un enerģija neapturēja neviena imigranta ierašanos; tas neapturēja nevienas rūpnīcas slēgšanu; tas neapturēja mūsu Dzimtenes izvarošanu, gan fizisku, gan garīgu.

Mūsu neveiksme bija vienkārša, bet izšķiroša. Mums nav nepieciešama politika, doktrīnas vai aktivitātes – lai arī cik svarīgas šīs lietas ir kopējā politiskajā shēmā –, bet gan jauna tipa cilvēks, kurš katru dienu dzīvos nacionālistisku dzīvesveidu, kurš kalpos par bāku un iedvesmu tiem apkārtējiem britiem, kuri ir izmisumā par mūsu situāciju. Citas diskreditētās partijas ir piedāvājušas mūsu tautai politiku un doktrīnas...

paaudzes, bet kādā mērā? Kāpēc vidusmēra britam NF būtu jāatšķiras no citām? Ja vēlamies gūt panākumus, mums ir jāatrod lietas būtība: mūsu tautai kā piemērs ir nepieciešams kāds, kurš dara to, ko sludina. Šo piemēru mēs saucam par Politisko karavīru.

Kas īsti ir politiskais karavīrs?

Ja aplūkojam Eiropas vēstures augstāko periodu, mēs varam viegli identificēt to vīriešu tipu, kuri iemieso vai pauž garu

Machine Translated by Google

kas mūsu tautai tik ļoti nepieciešams.

Senajā Grieķijā dzīvoja spartieši — askēti, ļoti disciplinēti cilvēki, kas vēsturē iegājuši galvenokārt savas varonīgās nostājas dēļ Termopilu kaujā. Tieši šeit
300 spartieši, kurus vadīja viņu karavīru karalis Leonidas, cīnījās pret 100 000 persiešu karavīru imperatora Dārija vadībā; spartieši, nebūt nebaidoties no tik milzīgas izredzes, lepni dziedāja savu kaujas himnu — Kastora dziesmu — un pēc tam mira vīram uguns un asiņu kūlī. Lai gan spartieši zaudēja, vēsture atceras tieši viņus.

Senajā Romā tieši romiešu centurions, pateicoties savām militārajām prasmēm un uzticībai Mūžīgajai Romai, Pax Romana, ļāva viņam izveidot vienu no visu laiku labākajām un sakārtotākajām impērijām pasaules vēsturē un rezultātā atstāja mums tik daudz ko lolot mūsu mantojumā.

Viduslaiku Eiropā pastāvēja kristiešu krustneši, kuru uzticība askētisma un bruņniecības ideāliem tik ļoti iemiesoja Eiropu, gan Austrumus, gan Rietumus, ka pat mūsdienās "bruņinieka uzvedība" tiek uzskatīta par augstu uzslavas veidu. Šos bruņiniekus, pārnacionālu kopienu, kas veidota no vienas kultūras, pāvests Urbāns II raksturoja kā tādus, kas "gatavi steigties visur, kur izceļas karš, veltot tam savu ieroču niknumu, lai aizstāvētu Godu un Taisnīgumu".
Mūsu gadsimtā, iespējams, izcilākais politiskās karavīrības piemērs bija Rumānijas Dzelzs gvarde, leģionāru kustība, ko dibināja un veidoja ģēnijs Korneliu Kodreanu.
gars, ko šī kustība radīja, bija tik spēcīgs, tik visaptverošs, ka savos īsajos 15 pastāvēšanas gados tas inficēja veselu tautu.
Pat mūsdienās komunistu varas iestādes nosoda leģionārus, tik ļoti nobijušies no to garīgā un iedvesmojošā spēka – spēka, kas pieaug, marksistiskās Austrumeiropas smagajam darbam nogalinot visu, kam pieskaras.

Taču Eiropai nav monopola uz politiskajiem karavīriem, un visām tautām un kultūrām ir potenciāls radīt šāda veida cilvēkus, katrs pielāgojoties saviem īpašajiem apstākļiem. Piemēram,
Mullu Islāma revolucionārā gvarde Irānā. Nav nepieciešams piekrist kādam vai visiem viņu mērķiem, lai novērtētu un cienītu viņu drosmi. Viņu ticība savai lietai ir tik spēcīga, ka viņi skries cauri mīnu laukiem neapbruņoti, lai uzbruktu ienaidniekam.

Machine Translated by Google

viņu ideāli ir tik ļoti pārņemoši, ka viņi ar kravas automašīnu bumbām ietrieksies ienaidnieka nometnēs, labi zinot, ka nāve ir neizbēgami. Nav strīda par to, vai viņiem ir taisnība vai nē, taču ir skaidrs, ka šī vara, šī nāves nicināšana, ir materiāls, no kura tiek gūtas uzvaras. Šī vara virzīja jenkiju karu.
mašīna no Libānas – kamēr ASV karaspēks cīnījās par darba drošību, algu paketi un pensiju, viņu pretinieki Revolucionārajā gvardē cīnījās par ideālu, neatkarīgu,
Irānas Irāna. Mums jāiemācās, ka ideālisma spēks ir neaprēķināms.

Aplūkojot dažus piemērus, ko esmu minējis, lielākajai daļai lasītāju viena lieta būs uzreiz acīmredzama – proti, ka viņi visi ir karotāji, militārpersonas. Tomēr būtu pilnīgi pretēji nepareizi uzskatīt, ka šis aspekts, militārais aspekts, ir vissvarīgākais aspekts vai pat viens no svarīgākajiem aspektiem. Kopsaucējs, kas ļauj visus šos vīrus ievietot
Tajā pašā kategorijā, neskatoties uz acīmredzamajām atšķirībām, ir fakts, ka viņus iedvesmoja garīgs un reliģisks ideāls, kas pilnībā dominēja viņu dzīvēs. Nekas nestājās starp viņiem un Ideālu.
Viņi bija gatavi upurēt visu un jebko sava Ideāla uzvaras vārdā. Ja kāda iemesla dēļ viņu Lieta viņiem būtu liegta, viņu dzīvei vairs nebūtu jēgas.

viņiem nebija nekādas nozīmes. Viņi bija izcili karotāji, jo viņu iekšienē dega liesma, uguns, ko varēja nodzēst tikai tad, kad viņi ieelpoja savu pēdējo, mirstīgo elpu. Tā bija liesma, ko viņu ienaidniekiem bieži nepiemita vai viņi to nesaprata, bet ko viņi baidījās un cienīja. Tā ir šī liesma, šis degošais gars, kas mums ir jāatdzīvina, ja vēlamies, lai mūsu kultūrai būtu cienīga nākotne.
vārds. Ja izrādīsies, ka tas pārsniedz mūsu spējas, tad visi mūsu materiālie sasniegumi, mūsu zinātne un tehnoloģijas, mūsu intelektuālais varenums atklāsies kā pilnīgi bezjēdzīgi, lielākoties
Vissvarīgākā lieta dzīvē ir dzīvotgriba. Ja šīs gribas mūsu tautā nav, neviens zinātnieks un nekāda ierīce mūs neglābs.

Politiskā kareivja uzdevums ir veicināt dzīvotgribu, atklājot dzīves patieso dabu – pretstatā šī gadsimta materiālistiskajam murgam, kas kļūdaini tiek uzskatīts par “dzīvi” –
un dzīvojot šo dzīvi. Lai to paveiktu, politiskajam karavīram ir jāiziet cauri garīgai revolūcijai, iekšējai revolūcijai, kas vada, virza un caurstrāvo viņa dzīvi. Kad tas ir sasniegts

Machine Translated by Google

Būtībā politiskais karavīrs vērtēs visas savas darbības pēc tā, vai tās veicina Labo lietu. Viņš būs cilvēks, kurš neteiks: "Ko es no tā iegūšu?", bet gan cilvēks, kurš saka: "Ko es varu darīt, lai palīdzētu?" Šāda veida cilvēkam noteikti vārdi būs atslēga uz pašas Dzīves jēgu: Gods, Taisnīgums, Pašcieņa, Godīgums, Ticība, Pazemība, Līdzjūtība, Mīlestība.

Viņš neļaus uzbrukt ne viņa, ne tautas godam.
vai arī to grauj necienīgie; viņš nestāvēs bezdarbībā, kad viņa tauta tiek izmantota, bet gan kļūs par centrālo punktu
cīnīties par taisnīgumu. Viņš nezaudēs savu pašcieņu un vērtību, kļūstot atkarīgs no ārējiem faktoriem, piemēram, narkotikām vai alkohola, jo viņš zina, ka, ja viņam piemīt iekšējais spēks, kas uztur dzīvību
tad viņš būs neuzvarams. Viņš būs godīgs visās savās darbībās, gan lielās, gan mazās, jo Nacionālistu kaujinieks rāda piemēru. Viņam būs pilnīga, neapšaubāma ticība
savas lietas taisnīgumu; viņš būs cilvēks, kurš līdz savu spēju robežai centīsies veicināt savas tautas un nācijas labklājību, taču viņš to darīs, nedomājot par uzslavu vai
publicitāti. Viņš paliks pazemīgs, zinot, ka viņa rīcība ir pienākuma lieta, ko iedvesmojis augstāks dzīvesveids. Viņu uz rīcību pamudinās mūsu skaistās valsts fiziskā izvarošana un
mūsu bagātās kultūras iznīcināšanu; Viņa Līdzjūtība būs tāda, ka Viņš apņems mūsu tautas vājos un trūcīgos ar savu milzīgo spēku. Viņa Mīlestība būs tīra un atsvaidzinoša, atdzīvinoša un
iedvesmojot visus un visu, kam tā pieskaras.

Politiskais karavīrs ir cilvēks, kuru uztur mūžīgs ideāls un kurš jebkurā situācijā rīkosies pozitīvi, aizstāvot to, kas ir pareizi, labi un patiesi. Nekad Eiropas vēsturē nav bijusi tik steidzama, tik vitāla vajadzība pēc politisko karavīru bataljoniem.
Mūsu ienaidnieku rindas ir milzīgas: bankas, komunisti, brīvmūrnieki, cionisti, kapitālisti. Viņiem pieder nauda un vara; viņi dominē pār plašsaziņas līdzekļiem; viņi kontrolē veselas armijas, kontrolējot valdības; viņi ievada tautas asinsritē graujošas idejas, kas mūs novājina, padara mūs apātiskus, padara mūs par viegli pārvaramiem.

Un kas mums ir, lai ar to cīnītos? Daži tūkstoši patriotu katrā Rietumeiropas valstī. Mums nav ne naudas, ne varas, ne ietekmes, ne mediju, par ko runāt. Mēs esam spartieši,

Machine Translated by Google

Daži. Tie ir persieši, daudzi. Saskaroties ar šo briesmīgo realitāti, mūsu tautieši, novērtējuši izredzes, bariem pamet kaujas lauku, apgalvojot lietu "neizbēgamību". "Mēs nevaram uzvarēt," viņi saka. "Lietas ir aizgājušas par tālu," viņi saka. "Varbūt komunisms nebūs tik slikts," viņi saka. Cik pareizi bija Emrīsam ap Ivanam, deviņpadsmitā gadsimta velsiešu nacionālistam, atzīmējot: "Neizbēgamais nav Gudro augstais tornis, bet tikai Biklīgo svētnīca."

Politiskais karavīrs uz šo drūmo realitāti raudzīsies pavisam citā gaismā, jo viņš ir gan ideālists, gan reālists. Ideāls ir mūsu cīņas mērķis; reālisms ir tā īpašība, kas nosaka, kā vislabāk mēs varam sasniegt šo mērķi. Politiskais karavīrs, izvērtējot abu pušu ieročus, atzīs, ka esam pārspējuši ieroču ziņā visos aspektos, izņemot vienu. Šis izņēmums ir mūsu ticība, mūsu ideāls, kuru mēs turam dārgāku par pašu Dzīvību un kuru nevar iebiedēt, ne uzpirkt, ne spīdzināt. Šī ticība ir tikai blāva atmiņa, kvēlojoša ogle lielākajā daļā mūsu cilvēku – politiskā karavīra uzdevums ir vēdināt un kurināt šo ogli, līdz tās dzirksts kļūst spēcīgāka un intensīvāka, līdz tā kļūst par niknu uguni, kas pārņem mūsu tautu un mūsu zemi, meklējot...

Nacionālā brīvība, sociālais taisnīgums un patiesi brīva Eiropa. Politiskais karavīrs ar savu klātbūtni vien veicinās entuziasmu, biedriskumu un centību. Viņš būs Gaisma, kas atbīdīs tumsas robežas. Cilvēki meklēs viņa padomu; viņi uzklausīs viņa ieteikumus; viņi savāksies un atgriezīsies cīņā stiprāki par viscietāko tēraudu.

Katru dienu vērojama asiņu noplūde no Eiropas tautu sakropļotajiem ķermeņiem. Tas ir skats, ko tikai cinisks vai neieinteresēts cilvēks var redzēt, neizjūtot dziļu līdzjūtību un svētas dusmas. Skaistā sieviete, kas reiz apbūra pasauli ar savu intelektu, varenību un dzīvesprieku, tagad guļ notekcaurulē, bezsamaņā izsista no...

barbariskās lielvaru ordas. Tikai Politisko karavīru armija cenšas to aizstāvēt no vardarbīgu triecienu straumes. Šī armija ir niecīga, tās uzdevums milzīgs, tomēr tā turpina cīnīties. Tā neļaus mūsu mantojumam, kultūrai, tradīcijām un cēlajām vērtībām tikt samaltām putekļos, zaudētām uz visiem laikiem vairākuma gļēvulības dēļ. Šī armija cīnās, lai uzvarētu, bet, ja sakāve būs spriedums...

Machine Translated by Google

Likteņa, tad tā būs cīņa līdz pēdējam vīram ar zobenu rokā – veltījums mūsu labākajiem senčiem.

Un, ja bezkaunīgie, "Iespējamās mākslas" sludinātāji, uzbruks jums ar apsūdzībām "fanātismā", atcerieties Džona Dženkinsa vārdus, dēla, ar kuru Velsa var pamatoti lepoties:

> "Es teikšu trīs lietas par fanātismu: pirmkārt, ja ir taisnība, ka fanātiķim piemīt spēks..." desmit vīri, tas ir nepieciešams, jo pārējie deviņi vīri netiek traucēti. Otrkārt, ne vienmēr ir taisnība, ka fanātiķis nerēķinās ar rīcības izmaksām; es kļuvu par fanātiķi, jo nebiju gatavs pieņemt bezdarbības rezultātu. Visbeidzot, ja Velsa vēlas izdzīvot un tās kultūra un mantojums uzplaukt, to var panākt tikai ar dedzīgu un nelokāmu uzticību Velsai pāri visam. "Viss pārējais"
>
> ietver ģimeni, izredzes, karjeru, veselību, brīvību un pašu dzīvi. Es ticu, patiesībā es zinu, ka Velsa var iedvesmot šāda veida fanātismu, un šis fanātisms ir būtiskais katalizators, kas nepieciešams, lai iekustinātu lielāko daļu cilvēku."

Tas, ko Dženkinss saka par Velsu, ne mazāk attiecas uz citām britu tautām un to brālēniem Eiropā.

TREŠĀ DAĻA: POLITISKĀ KARAVĪRA CEĻŠ.

„Tev uzcītīgi jācenšas censties, lai katrā vietā un katrā darbībā vai ārējā nodarbošanās tu būtu iekšēji brīvs un valdnieks pār sevi un lai visas lietas būtu tev pakļautas, nevis tu citām."[3]

1965. gadā Lozannā, Šveicē, Marsels de Korte izveidoja šādu novērojumu: "Es bieži dzirdu sakām, ka tas nozīmē, uztverts kā

[3] Kristus atdarināšana (Tomass Kempis)

Machine Translated by Google

tādi nav ne labi, ne slikti. Atzīstu, ka šis apgalvojums mani atstāj neizpratnē, jo jautāju sev, kur mēs varam atrast līdzekļus, kas ir tīri līdzekļi, bet vienlaikus nav inerti, nelietojami, neeksistējoši, varbūt atgādinot kādu dīvainu Hīta Robinsona ierīci. Līdzekli nekad nevar uzskatīt par tādu, izņemot tīri prātā. Līdzeklis vienmēr tiek aplūkots saistībā ar mērķi."

Mūsdienās bieži tiek apgalvots, ka "mērķis attaisno līdzekļus", un šis apgalvojums neapdomīgi piekrīt pārāk daudziem nacionālistiem. Kā skaidri norāda Marsela de Kortes apgalvojums, līdzekļi un mērķi ir vienotība, organiski saistīti un savstarpēji atkarīgi praktiskajā politikā. Patriotam mērķi, uz kuriem mēs tiecamies, pilnībā atšķiras no citiem.

Iestāde, tāpēc, protams, arī līdzekļi būs atšķirīgi.
Sarkano vai lielo uzņēmumu dronu izmantotās metodes savu terora režīmu ieviešanai nevar būt nacionālistu leģitīmas izmantošanas veids, nenodarot milzīgu kaitējumu gan kaujiniekiem, gan viņu lietai, uz kuras pamata Kodreanu veidoja savu kustību.

Ņemsim, piemēram, terorisma taktiku, kas jānošķir no vienkāršas politiskas vardarbības vai slepkavības.
Tas ir pilnīgi svešs nacionālistu tradīcijai, jo tā mērķis, gan teorētiskais, gan praktiskais, ir iedvest bailes plašā sabiedrībā, neselektīvi nogalinot vienkāršus cilvēkus ar lodēm un bumbām. Mēs noraidām šo metodi pamatota iemesla dēļ, ka mēs meklējam tautas atbalstu, lai uzlabotu tās likteni, un diez vai to var panākt, viņus iznīcinot! Interesants fakts ir arī tas, ka "nacionālistu" grupas, kas izmanto šo...

pieeja – ĪRA, Sterna un Irguna bandas, ETA, Latīņamerikas reakcionārās militārās diktatūras – ir tieši tās grupas, kuru "nacionālistisko" reputāciju mēs uzskatām par ļoti apšaubāmu. Ja mēs paziņojam, ka mīlam savu tautu un kultūru, kāda gan nacionālistu politikā var būt loma metodēm, kas rada bailes un naidu? Ja mēs paziņojam, ka Absolūtā Patiesība ir mums vistuvākā sirdij, kā mēs savās darbībās varam melot un krāpties, neizkropļojot pašu Patiesību, kuru mēs vēlamies aizstāvēt un veicināt? Lai neviens nesaka, ka pēc Nacionālās...

Revolūcija, jo cilvēks, kurš nespēj aizstāvēt savus principus, kad ir bezspēcīgs un viņam nav ko zaudēt, diez vai spēs tos aizstāvēt, kad iegūs varu un viņam būs viss, ko zaudēt.

Machine Translated by Google

Prakse, kā saka, dara meistaru, un tas ir kaut kas tāds, kas mums jāpatur prātā katru dienu mūsu nacionālistiskajā dzīvē.
Ceļi, pa kuriem mūsu pretinieki gāja, veda viņus uz PSRS un ASV vergu valstīm – mēs ejam citu ceļu, jo mēs meklējam Nacionāli revolucionāru valsti.

Tas nenozīmē, ka mēs nevaram būt diskrēti savās darbībās vai izmantot prāta veiklību; patiesībā ir gluži pretēji.
Mūsu principi nosaka, ka mums jāizmanto katra mūsu būtības būtne - fiziski, garīgi, garīgi – cenšoties virzīties uz priekšu ar mērķi, vienlaikus saglabājot savu Gara tīrību. Ir pārāk viegli atteikties no saviem principiem un vērtībām, aizbildinoties ar apstākļu spiedienu. Ir nepieciešams rakstura spēks, izturība un izturība, lai pretotos mūsu ienaidnieku graujošajām idejām, kas liek mums iet vieglāko ceļu. Mums tikai vienreiz jāpiekāpjas, un mēs atrodamies uz slidenās nogāzes, kas ved uz nodevību. Mūsu ceļš nav viegls. Tas ir grūts, tas ir askētisks, tā ir asiņu, sviedru un asaru ainava. Diena, kad tas viss pārstās būt, ir diena, kad revolucionārais nacionālisms pārdosies.

Izpratne par saistību starp līdzekļiem un mērķiem nav tikai akadēmisks vingrinājums, bet gan būtiska kvalifikācija, kas nosaka ne tikai politisko amatpersonu vervēšanu
Karavīri, bet arī tas, kā viņi ir jāveido par nacionālajiem revolucionārajiem karotājiem. Tas ir nosacījums, lai saprastu, kāpēc noteiktas metodes mums nekad nebūs pieņemamas. Apskatīsim vervēšana. Agrāk karotāju elite bija ikdienas dzīves realitāte un tikpat dabiska kā saulainas dienas un zaļas ganības, bet šodien tā labākajā gadījumā ir romantiska atmiņa. Tāpēc skarbais secinājums, ar kuru mums jāsaskaras, ir tāds, ka tieši tādiem cilvēkiem kā jūs – šīs brošūras lasītājiem – būs jāvada ceļš, lai kļūtu par politiskajiem karavīriem, kas padarīs uzvaru iespējamu.
Daži no jums iesmējās par šo domu. Daži no jums bailēs atkāpsies, dzirdot šo domu. Daži no jums atzīs, ka jums nav nepieciešamo spēku. Diemžēl Dievs, Liktenis, sauciet to, kā vēlaties, ir nolēmis, ka mums ar jums ir jāuzņemas šis biedējošais uzdevums. Mūsu senčiem bija jāsaskaras ar līdzīgām situācijām, un mums ir jāsmeltas spēks no viņu gariem, kas mūs mudina uz priekšu. Tieši uz viņu gara pamatakmens mums ir jāuzceļ Ķeltu Krusta karogs un jāpakļaujas visam, kas ir pietiekami muļķīgs, lai izraisītu šīs nācijas dusmas.

Un, ja jūs atsakāties būt par šiem karotājiem, kam tad tauta var

Machine Translated by Google

kārta? Tie, kuru galvas ir alus kausā vai līmes maisiņā? Tie, kas meklē "realitāti" zinātniskās fantastikas video vai heroīnā? Tie, kas runā skaļi un gari, kas draud ar "Dievu krēslu", bet tomēr žēlo dažas mārciņas fondā vai pāris stundas sanāksmē? Muļķis uz ielas, kurš domā, ka īsa mugura un sāni, lēts alus un princeses Di jaunā cepure ir nacionālisma jēga? Plastmasas patriots, buržuāziskais drons, tik ļoti veltīts "Anglijas zaļajām un patīkamajām ganībām", bet ne tik ļoti veltīts, lai neupurētu savu "patriotismu", ja tas apdraudētu kaimiņu un draugu izrādīto "cieņu"? Neviens no mums nevēlas šo cīņu, bet pienākums aicina. Tie, kas atsakās, ir vienkārši gļēvuļi. Politiskais karavīrs var cienīt savu ienaidnieku, bet viņš var tikai nicināt Nodevēju un Dezertieri. Un kad jūsu bērnu pirmdzimtības tiesības ir viņiem nozagtas un atdotas...
ienaidnieki, vai tu spēsi ieskatīties viņiem acīs un teikt, ka darīji visu, ko varēji?

Pieņemot, ka jums ir nepieciešamā drosme un apņēmība, kā kļūt par nacionālo revolucionāru? Neviens politiķis nevar būt pilnīgi vienāds, lai gan, protams, viņiem būs...
daudz kopīga. Pastāvošās atšķirības radīsies tāpēc, ka mēs esam individualitātes ar gan stiprajām, gan vājajām pusēm.

Šīm atšķirībām nav jārada mums problēmas; patiesībā tās var izmantot savā labā, jo efektīva armija sastāv no dažāda veida vīriešiem. Visi virsaiši un neviena indiāņa ir tikpat bezjēdzīgi kā visi indiāņi un neviena virsaiša. Daži no jums kļūs par līderiem, citi par karotājiem, bet visi būs svarīgi mūsu nacionālajai misijai.

Attīstības ceļš, apmācību programma, kas kulminē ar politiskā kareivja dzimšanu, ir krusts, kas uzlikts mums uz muguras. Tieši nesot šo nastu, caur cīņu, mēs lēnām – un es domāju lēnām – nonākam pie nepieciešamās īpašības. Ir tādi, kas tiecas pēc fiziskas izcilības kā sava augstākā dzīves mērķa – viņi apstiprinās, ka šī izcilība nav kaut kas tāds, kas tiek dots par velti kopā ar katru benzīna galonu, bet gan kaut kas tāds, kas prasa smagu darbu un daudz sāpju. Tāpat arī kļūšana par politisko karavīru ir aktīvistu, nevis atzveltnes krēsla diktatoru vai pašpasludinātu Likteņvīru, uzdevums.

Tomēr attīstības ceļš ir vienkāršs un loģisks.

Machine Translated by Google

tās struktūrā. Sākumā jūs cenšaties sasniegt tikai mazas lietas, mērķus, kuru sasniegšana sniegs jums pārliecību.
un prasmes tiekties pēc ambiciozākiem mērķiem. Šajā posmā vissvarīgākais ir būt godīgam pret sevi, jo, ja to nevarēsi izdarīt, nekad nebūsi godīgs pret saviem kolēģiem. Apsēdies viens pats un pēc nopietnas pārdomu perioda izveido savu labo un slikto aspektu sarakstu, atceroties izvairīties no pārmērīgas kritikas vai pašapmierinātības galējībām. Kad tas ir izdarīts, izvēlies
viena laba lieta, ko var attīstīt un uzlabot, un viena vājība, bez kuras jums labāk klātos. Uz papīra tas izklausās pārsteidzoši viegli, bet patiesībā tā ir titāniska mēroga cīņa. Būs brīži, kad jūs domāsiet, ka jums viss ir labi, bet tad pēkšņi jūs sagrausiet, atgriežoties pie vecajiem ieradumiem. Bet nepadodieties un neļaujiet sevi nomākt neveiksmes dēļ, jo...

Tieši piecelšanās no ceļiem un mēģinājums vēlreiz attīsta jūsu pašdisciplīnu un gribasspēku gūt panākumus par spīti visām grūtībām. Tas ir process, kas garīgi dos jums to pašu, ko Čārlzs Atlass apgalvo, ka viņa svari dos jums fiziski! Laimi var saprast tikai tad, kad saprotat skumjas, panākumus var novērtēt tikai tad, kad esat izjutis neveiksmes rūgto garšu. Ja nespēsiet sevi pārvarēt sīkumos, krīzē izrādīsieties diezgan bezspēcīgs. Kad turpmākajos gados viss kļūs patiešām grūti, kad represijas būs vardarbīgas, sistemātiskas, pilnīgas, jūs vēlēsieties zināt, ka cīņā varat paļauties uz saviem biedriem, un viņi vēlēsies zināt, ka var paļauties uz jums. Miera prātu, ko radīs šī uzticēšanās citiem, nevar pārvērtēt.

Ļaujiet man sniegt dažas praktiskas idejas par to, ar ko sākt, taču atcerieties, ka tie ir tikai vispārīgi piemēri, lai jūs varētu domāt pareizajā virzienā.

Vai jūs skatāties televizoru katru vakaru? Ja tā, samaziniet tam veltīto laiku. ka tu to dari tāpēc, ka esi
nevajadzīgi pakļaujot sevi mūsu ienaidnieku propagandai, neatkarīgi no tā, vai skatāties dokumentālo filmu vai ziepju operu. Izmantojiet savu laiku konstruktīvāk un tā, lai palīdzētu nacionālajai cīņai.
Izlasiet politisku grāmatu vai žurnālu. Dodieties pastaigā pa laukiem vai parku un izbaudiet dabas veltes. Izplatiet skrejlapas vai pārdodiet avīzes. Organizējiet diskusiju grupu savās mājās pāris draugiem vai iesaistieties vietējās aktivitātēs.

Machine Translated by Google

tādas kopienas grupas kā īrnieku asociācijas, Zemes draugi un tā tālāk cīnās par vietējo taisnīgumu.

Vai, dodoties ārpus mājas, izdzerat 4, 5, 6 vai vairāk pintes alus? Samaziniet to līdz 2 vai 3 pintēm; jums ne tikai būs vairāk... nauda, ko nodot Lietas rīcībā, bet tava veselība ievērojami uzlabosies. Turklāt krustneši nebija pazīstami ar savām alus iekšām!

Vai jūs daudz smēķējat? Ja tā, samaziniet to vai vēl labāk, pārtrauciet to lietot. Tu tikai uztur lielo biznesu, kaitējot savai veselībai. Būs reizes, kad tev būs jārīkojas ātri, un tiem, kas uzstāj, ka vēlas izskatīties pēc sēcoša dinozaura, būs jāmaksā cena!

Vai došanos uz futbolu vai ballīti jūs vērtējat augstāk par dalību NF pasākumā? Ja tā, iemācieties pareizi noteikt savas prioritātes. Protams, ikvienam ir nepieciešams pārtraukums no cīņas, taču atcerieties, ka, ja NF cietīs neveiksmi savu biedru neapmierinātības dēļ, tas signalizēs ne tikai par nācijas nāvi, bet arī par tām pašām uzmanības novēršanām, kuras jūs uzskatījāt par tik svarīgām.

Ja tev nav ieraduma lasīt, izveido šo ieradumu un vienmēr tiecies pēc augstāka līmeņa. Zināšanas ir spēks, un jo vairāk tu zini, jo lielāks drauds tu kļūsti Sistēmai.

Apmeklējiet partiju semināru, kur jūs apmācīs vietējo skrejlapu izgatavošanā, kas palīdzēs jums popularizēt nacionālistiskas idejas jūsu vietējā kopienā; kur jūs iemācīs sietspiedes plakātu un T-kreklu drukāšanu; kur mūsu lektori vienkāršā valodā izskaidros mūsu revolucionāros ideālus un kas uzlabos jūsu spēju pievērst cilvēkus ticībai ar pārliecināšanas palīdzību.

Šīs un daudzas citas lietas partija var jums iemācīt, taču personīgajai iniciatīvai ir plašs lauks: apgūstiet jaunas valodas, īpaši, ja jums ir īru, skotu, velsiešu vai korniešu saknes; iemācieties vadīt automašīnu, rakstīt ar datoru, uzstāties publiski. Apmeklējiet vakara kursus, lai apgūtu elektroniku, mehāniku, stenogrāfiju vai žurnālistiku, vai arī nodarbojieties ar fizisku izklaidi, piemēram, svarcelšanu vai cīņas mākslu. Ir miljons un viena lieta, ko varat darīt, lai pilnveidotu sevi, lietas, kas sniegs jums gandarījumu un palīdzēs lietai sasniegt uzvaru. Lai ko jūs arī darītu, apņemieties neatlaidīgi turpināt līdz galam. Sēdēšana un neko nedarīšana ir tieši tas, ko Parlamenta dīvaiņi cer, ka jūs darīsiet, jo tādējādi jūs padarāt viņu darbu daudz vieglāku.

Machine Translated by Google

Tiem, kas ir gatavi nest nepieciešamos upurus, lai kļūtu Politiskie karavīri, jums būs jāattīsta noteikti tikumi:

PACIETĪBA: jo pāreja uz Politiskā karavīra statusu prasa laiku un patiesas pūles, un tā nenotiks nedēļas vai dažu mēnešu laikā. Tas ir darbs, kas prasīs visu mūžu, ja mērķis ir pilnība.

MIERĪGUMS: jo, pieaugot valsts represijām, izdzīvos tieši vēsie, mierīgie un savaldīgie, nevis panikā krītošie amatieri.

PAŠDISCIPLĪNA: jo tie, kas ir paši sev noteicēji, ir arī savas situācijas noteicēji.

Piemīt spēks, ko nevar redzēt, bet ko jūt gan biedri, gan pretinieki.

HUMORA IZJŪTA: jo, lai gan dzīve nav rožu dārzs, tā nav arī viens ilgs un grūts process. Tā ir
maz no abiem. Attīsti spēju pasmieties par sevi un savu situāciju, un tu pārvērtīsies par spoku cīnītāju, kurš vajās mūsu ienaidniekus.

Smieklu spēks nesen tika ilustrēts Itālijā, tiesājot 30 nacionālistu kaujiniekus, kuru vidējais vecums bija 20 gadi. Tiesā par nodarījumiem, kas, ja tiktu pierādīti, novestu pie...
daudzos gadījumos ar mūža ieslodzījumu, šie kaujinieki, nevainīgi Dieva un cilvēka priekšā, ievēroja labākās nacionālistu tradīcijas. Itālijas plašsaziņas līdzekļi un tiesu vara pilnībā sagaidīja, ka šie jaunieši sēdēs tur, apsūdzēto solā, ar cietu sejas izteiksmi, nopietni, noraizējušies. Cik gan vīlušies viņi bija, kad šie biedri, ignorējot notiekošo, spēlēja kārtis, smējās un jokoja savā starpā. Viņi
bija vienalga, un kāpēc gan lai viņiem būtu jārūpējas? Četri gadi, gaidot tiesu, piedāvājot priekšlaicīgu atbrīvošanu tiem, kas kļūs par Supergrass – tomēr viņi nepiekāpās ne par mata tiesu no savas ticības. Tiesnesis pieprasīja, lai viņu uztver nopietni, un viņu sagaidīja smieklu gaudošana. Tas ir īsts spēks – tas apliecina, ka pašai nāvei nav varas pār to. Tas ir spēks, kas padarīs mūs neuzvaramus, jo ko gan mūsu ienaidnieki var darīt bez tā? Senie ķelti to pierakstīja

Machine Translated by Google

spēku pārvērst sakāmvārdā: “Cīnies par savu valsti un, ja nepieciešams, samierinies ar nāvi, jo nāve ir uzvara un dvēseles atbrīvošana.”

Mēs cīnīsimies par Viljama Bērda un Tomasa Talusa Angliju; par Kornvolas mežonīgo skaistumu un Ezeru apgabala mieru. Mēs cīnīsimies par Velsu – Biedru zemi – ne tikai par tās dvēselisko literatūru un mūziku, bet arī par Oveina Glindvra varonīgo garu. Mēs cīnīsimies par Skotiju, tās augstienēm un salām, tās balādēm un bardiem. Mēs cīnīsimies par Īriju, paradoksu zemi: traģēdiju un komēdiju, humoru un īgnumu; par tīrību, ko Dž. K. Čestertons apgalvo šādi: "Paši Dublinas un Belfāstas meli ir patiesāki par Vestminsteras patiesībām."

Atliek maz ko teikt, kad stājas galīgās izvēles priekšā: vai kļūt par revolucionāru karotāju, kas cīnās par nacionālo brīvību, vai gļēvuli, kas noliecas, lai skūpstītu gruzdošās Sistēmas netīros zābakus?

LAI GĻĒVULIS KAUNA NOKĀRTĀ GALVU.
LAI KARAVĪRS ZINA, KA VIŅA ATALGOJUMS IR NĀC!

Machine Translated by Google

Nacionālsociālisms Bioloģiskais pasaules uzskats

Povls H. Rīss-Knudsens

Machine Translated by Google

„Jebkurā brīdī pastāv ortodoksija, ideju kopums, ko, domājams, bez ierunām pieņems visi pareizi domājoši cilvēki. Nav gluži aizliegts apgalvot to vai šito, bet tas „nav atļauts”.“
"Ikviens, kurš apstrīd valdošo ortodoksiju, tiek apklusināts ar pārsteidzošu efektivitāti. Patiesi nemoderns viedoklis gandrīz nekad netiek taisnīgi uzklausīts ne populārajā presē, ne izglītotajos periodiskajos izdevumos." - Džordžs Orvels

Kā nacionālsociālists jūs pastāvīgi izjūtat grūtības uzturēt jēgpilnu sarunu ar nenacionālsociālistu. Jums bieži šķiet, ka šāds dialogs ir pilnīgi neiespējams un ka jūs dzīvojat divās pilnīgi dažādās pasaulēs. Daļēji, protams, šīs nožēlojamās situācijas iemesls slēpjas propagandas tēlā par nacionālsociālismu kā cilvēciskās ļaunprātības kulmināciju, ko mūsu ienaidnieki ir radījuši sabiedrības apziņā. Tomēr jauniešiem tas, kas notika pirms vairāk nekā septiņdesmit gadiem, vairs nav tik svarīgi. Jau no agras bērnības viņi ir spējuši sekot līdzi visai ļaunprātībai un nežēlībai, kas plosa pasauli kopš "humānisma uzvaras" 1945. gadā, ko spilgti attēlo televīzija, un jaunās paaudzes vidū ir ļoti iedrošinoša tendence uz mazāk neobjektīvu attieksmi pret dzīvi un tās dažādajām problēmām nekā iepriekšējai paaudzei.

Kā nacionālsociālists jūs pastāvīgi izjūtat grūtības uzturēt jēgpilnu sarunu ar nenacionālsociālistu. Jums bieži šķiet, ka šāds dialogs ir pilnīgi neiespējams un ka jūs dzīvojat divās pilnīgi dažādās pasaulēs. Daļēji, protams, šīs nožēlojamās situācijas iemesls slēpjas propagandas tēlā par nacionālsociālismu kā cilvēciskās ļaunprātības kulmināciju, ko mūsu ienaidnieki ir radījuši sabiedrības apziņā. Tomēr jauniešiem tas, kas notika pirms vairāk nekā septiņdesmit gadiem, vairs nav tik svarīgi. Jau no agras bērnības viņi ir spējuši sekot līdzi visai ļaunprātībai un nežēlībai, kas plosa pasauli kopš "humānisma uzvaras" 1945. gadā, spilgti attēlota televīzijā, un...

Machine Translated by Google

jaunākās paaudzes vidū ir ļoti iepriecinoša tendence
lai viņiem būtu mazāk neobjektīva attieksme pret dzīvi un tās dažādajām problēmām nekā iepriekšējai paaudzei.

Tomēr tas nenozīmē, ka jauniešiem vispār ir kāda nojausma par to, kas patiesībā ir nacionālsociālisms, vai ka viņi izrāda lielu izpratni, kad viņiem to stāsta. Viņi ir uzauguši pasaulē, kurā viņi ir apzināti atsvešināti no visām dabiskajām vērtībām un dabiskajām ētikas normām un mācīti, ka viss ir relatīvs, un kur robeža starp patiesību un meliem ir izzudusi, jo nav absolūtu un viss ir atkarīgs no tā, kā uz to skatās. Šajā vērtību brīvajā pasaulē cilvēki dzīvo mentālā vakuumā, pilnībā atrauti no saskarsmes ar reālo pasauli, tās nežēlīgajiem bioloģiskajiem likumiem un absolūtajām morālajām un sociālajām saistībām, un ir neizbēgami, ka nacionālsociālisma ideja šādā politiskā un filozofiskā visumā tiek uztverta kā neaptverams svešs elements.

Pretstatā mūsdienu bezrūpīgajam relatīvismam, kur visas idejas – vismaz principā – ir vienlīdz pieņemamas un pamatotas, nacionālsociālisms pārstāv neatlaidīgus centienus atrast absolūto patiesību un padarīt šo patiesību par cilvēku sabiedrības pamatu.
Tomēr atšķirībā no bezjēdzīgo filozofu un austrumu misticisma miglainajām murgām, nacionālsociālisms balstās uz veselo saprātu un meklē savus argumentus reālajā pasaulē, kur atšķirību starp patiesību un meliem, starp labo un ļauno nosaka fakti, nevis vēlmju domāšana un teorētiskas fantazijas.

Šajā gaismā ir acīmredzams, ka nacionālsociālismam ir jānoraida visu valdošo ideoloģiju koncepcijas un morāles normas, un tas, protams, noved pie grūti pārvaramas saprotamības plaisas – vienkārši tāpēc, ka nav kopīga atskaites punkta starp nacionālsociālistiem un cilvēkiem, kuru domāšanu nosaka pašreizējās kārtības idejas. Nacionālsociālisms vienkārši nozīmē absolūtu, neatgriezenisku un bezkompromisa cīņu pret pašas valdošās pasaules kārtības filozofiskajiem pamatiem. Turpmākajās lappusēs mēs centīsimies izskaidrot šīs sadursmes sekas starp pašreizējo kārtību un bioloģiskā pasaules uzskata vērtību sistēmu.

Machine Translated by Google

Kā jau, iespējams, tika paskaidrots iepriekšējā lappusē, nacionālsociālistiskajai idejai ir ļoti maz sakara ar politiku šī vārda parastajā nozīmē. Nacionālsociālistiskā kustība nav viena no parastajām politiskajām organizācijām, kas pārstāv tikai kādas vairāk vai mazāk materiālistiskas grupas intereses. To mērķis ir tikai salikt kopā politisku programmu, kas ir pietiekami neskaidra un neizteiksmīga, lai piesaistītu nepieciešamo vēlētāju plūsmu parlamentārai platformai, kur viņu "ievēlētie tautas pārstāvji" varētu piesavināties pēc iespējas lielāku kūkas gabalu sev - un, iespējams, saviem partijas biedriem - uz pārējās sabiedrības rēķina.

Nacionālsociālisms ir daudz vairāk nekā tikai tas – tas ir pasaules uzskats, pilnīga dzīves filozofija, kas aptver visus cilvēka eksistences aspektus. Kā šāda pasaules uzskata piekritējs jūs uzlūkojat visas sabiedrības parādības no viena un tā paša skatupunkta, lai katrs atsevišķais aspekts kļūtu par vienota veseluma daļu, tāpat kā jūsu viedokļus visās jomās nosaka tas pats vienojošais princips, kas ļauj jums izprast un izskaidrot visus dzīves aspektus un tās noslēpumus. Tādējādi pasaules uzskats ir pamats tā sekotāju attieksmei pret reliģiju, ētiku, politiku, ekonomiku un tam, kā viņi organizē savu personīgo dzīvi.

Protams, nacionālsociālisms nav vienīgā dzīves filozofija, kas apgalvo, ka aptver visus eksistences aspektus. Citi piemēri ir, piemēram, visas reliģijas, kas principā sniedz ikvienam, kurš tām tic, vadlīnijas viņa rīcībai un attieksmei katrā dzīves situācijā. Tomēr mūsdienās reliģijas ir spiestas iet uz kompromisiem, izmisīgi mēģinot pārvarēt strauji pieaugošo plaisu starp reliģiskajām dogmām un realitāti. Pēdējo 500 gadu laikā šī plaisa ir novedusi pie pastāvīgi pieaugošas kristīgo valstu sekularizācijas vecajā pasaulē, un tā arī lika vairuma islāma valstu rietumnieciskajām valdībām pamest stingro sabiedrības reliģisko struktūru par labu kapitālistiskajam vai komunistiskajam materiālismam.

Piemērs sabiedrībai, kas gāja pretējā virzienā un radikāli uzsver politikas un reliģijas vienotību, ir Homeinī Irāna, un mūsdienās visā musulmaņu pasaulē un ārpus tās ir fundamentālistu grupas, kas cīnās par viduslaiku sabiedrību izveidi, kuru pamatā ir Korāna burts. Vēl viens piemērs ir Izraēla, kas balstās uz reliģisko pārliecību, ka

Machine Translated by Google

Ebreji ir “Dieva izredzētā tauta”, un viņiem ir dievišķas tiesības uz teritoriju, ko viņi pieprasa no arābiem, un kur jo īpaši ortodoksālākās grupas līdz ar to noraida mazāko atkāpi no Talmuda likumiem. Šis likums ir vecās klejotāju sabiedrības produkts, un to nav iespējams piemērot mūsdienu industriālā valstī, kas noved pie vairākām tipiski semītiskām konstrukcijām, lai apietu stingros reliģiskos noteikumus, piemēram, saistībā ar Sabatu un Šmitas gadu, kur visai zemei vajadzētu palikt atmatā, bet tā nav!

Līdzīgas metodes var novērot arābu valstīs, kur Ramadāns bieži tiek vairāk vai mazāk atcelts uz visiem laikiem, jo valstis "karo" ar nabadzību. Visi šādi mēģinājumi "krāpties" skaidri parāda, ka šie pasaules uzskati ir pilnīgi nepietiekami kā vadlīnijas mūsdienu pasaulē ar tās Rietumu tehnoloģijām –
un ka viņi nav bijuši pietiekami spēcīgi, lai atturētu savus sekotājus no vēlēšanās pēc šīs jaunās dzīves, kas nav daļa no viņu kultūras, bet gan veiksmīgas parazītisma rezultāts. Šīs neveiksmes iemesls ir vienkārši tas, ka šīs reliģijas balstās uz aklu ticību, nevis realitāti.

Protams, dievbijīgiem kristiešiem ir tāda pati vēlme saglabāt Bībeli kā augstāko autoritāti un visu domu centrālo punktu.
Tādējādi katoļu baznīca pastāvīgi cenšas palielināt savu ietekmi uz sabiedrības attīstību tradicionāli katoļu valstīs, piemēram, Polijā, Īrijā, Itālijā, Spānijā un Latīņamerikā, un, lai to panāktu, tai ir jāiegūst politiskā vara. Tomēr tās galvenais vājums ir
daudzās iekšējās domstarpības par to, kā šis mērķis būtu jāsasniedz un kuras kristīgās doktrīnas daļas būtu jāuzsver. Arī Ziemeļamerikā kristietībai ir ļoti nozīmīga politiskā ietekme, ko nekādā gadījumā nevajadzētu novērtēt par zemu – lai gan tā samazinās –, un Eiropā lielākajā daļā valstu ir kristīgās politiskās partijas, kas cenšas stiprināt tā sauktās kristīgās vērtības kā daļu no savas politiskās programmas. Tomēr reliģijai kā tādai šajās partijās ir ļoti pieticīga loma – vienkārši tāpēc, ka kristietība ir zaudējusi savu ietekmi uz cilvēkiem – ja tai tāda vispār ir bijusi. Kaut kādā veidā ziemeļu vīri to vienmēr ir uztvēruši kā svešu ideju, un viņu interpretācija par to bieži vien ir bijusi ļoti nekristīga. Mūsdienās tā ir reducēta līdz anakronistiskam reliktam. Piemēram, Dānijā aptuveni 95% iedzīvotāju ir luterāņu valsts baznīcas locekļi. Tomēr

Machine Translated by Google

tikai 2% apmeklē baznīcu un vēl mazāk apgalvo, ka tic šai doktrīnai. Kā garīgs spēks cilvēkos kristietība ir mirusi.

Tomēr marksisms ir arī dzīves filozofija, kas pārstāv pasaules uzskatu, kas pārvalda visus cilvēka dzīves aspektus, turpretī visas pārējās politiskās idejas mūsu pasaules daļā galvenokārt koncentrējas uz nenozīmīgām administratīvām un ekonomiskām problēmām. Šīs idejas ir vāji saistītas ar noteiktu fundamentālu attieksmi pret dzīvi kopumā un attiecībām starp indivīdu un sabiedrību, taču attiecībā uz cilvēka garīgajām vajadzībām tās principā ir pilnīgi nesaistītas. Tās neizslēdz nekādu reliģisko piederību – gluži pretēji, tās vienmēr uzsver pilnīgu reliģisko brīvību un apgalvo, ka reliģijai un politikai nav nekāda sakara vienai ar otru un tās būtu jātur atsevišķi – it kā reliģija būtu kaut kas nenozīmīgs salīdzinājumā ar politiku. Tādējādi visu šo liberālo vai konservatīvo partiju biedri var būt kristieši, ebreji, musulmaņi, ateisti vai budisti. Viņu reliģiskā pārliecība tiek uzskatīta par pilnīgi nebūtisku viņu politiskajā darbā. Tās ir apvienojušās, mēģinot atrisināt dažas diezgan precīzi definētas praktiskas problēmas valsts aparātā, taču tām var būt pilnīgi atšķirīgi garīgie mērķi. Kā jau minēts iepriekš, šī sadrumstalotība patiesībā nav savienojama ar reliģijas būtību, taču reliģiskajām kopienām tā ir jāpieņem vairāk vai mazāk negribīgi, ja tās vispār vēlas ietekmēt sabiedrību.

Patiesai dzīves filozofijai, piemēram, nacionālsociālismam, nav absolūti nekādas vietas šādai atomistiskai dzīves sadalīšanai dažādās nodalījumos, kuriem nav nekādas saistības vienam ar otru. Nacionālsociālisms spēj atrisināt visas praktiskās problēmas sabiedrībā, piemērojot savas pamatfilozofijas principus, un tā sekotājiem nav nepieciešams neviens svešs elements, lai apmierinātu savas garīgās vajadzības. Pats nacionālsociālisms sniedz pilnīgu atbildi uz jebkuru jautājumu, ko cilvēks v
Ir labi zināms fakts, ka reliģijas balstās tikai uz ticību –
kaut kas tāds, ko viņi ar lepnumu atzīst! Tādējādi Dieva eksistence, Bezvainīgā Ieņemšana, Augšāmcelšanās, Otrā Atnākšana utt. ir lietas, ko jūs nevarat pierādīt – ja vien, protams, jūs nepieņemat Dievu kā Bībeles autoru, kas ir vēl viena lieta, kurai jums vienkārši jātic – neskatoties uz jebkādiem pierādījumiem, kas jums varētu būt par pretējo. Ja jūs neticat bez pierādījumiem, jūs esat aizdomīgs – tāpat kā šaubīgais Toms, kurš – acīmredzot kā visgudrākais no mācekļiem – vēlējās pierādījumus tam, ka vīrietis

Machine Translated by Google

viņa priekšā patiesībā bija sists krustā. Pretstatā šim lepnumam neziņā gan marksisms, gan nacionālsociālisms apgalvo, ka balstās uz zinātnisku patiesību. Marksisms tomēr tika izgudrots aiz rakstāmgalda, kas piekrauts ar zinātniskām, filozofiskām grāmatām, taču bez jebkāda kontakta ar realitāti vai zinātni. Ieskatoties tuvāk, marksisms tikpat lielā mērā balstās uz ticību kā jebkura reliģija, proti, uz pilnīgi nezinātnisku uzskatu, ka visas bioloģiskās būtnes, kas staigā uz divām kājām un kurām nav spalvu, ir radītas vienādas, un uz tikpat absurdu ideju, ka tieši ražošanas apstākļi ir noteikuši vēsturi tāpat kā tiek apgalvots, ka vide, nevis gēni, nosaka indivīda attīstību. Tas, protams, nozīmē likt ratus zirgam priekšā. Nav nepieciešams daudz intelekta, lai saprastu, ka patiesībā tieši cilvēks ir veidojis savu vidi un noteicis sociālo kārtību, tostarp ražošanas apstākļus, nevis otrādi.

Atšķirībā no visām šīm citām filozofijām, nacionālsociālisms nekad nav ticis izgudrots – tas ir atvasināts no mūžīgajiem dabas likumiem, kas pastāv tikpat ilgi kā Visums un kas ir pārvaldījuši visu dzīvību kopš pirmā primitīvā organisma parādīšanās. To skaisti un skaidri ir izteikusi Savitri Devi, slavenā nelaiķe nacionālsociālistiskā filozofe, savā grāmatā " Zibens un saule":4

> "Savā būtībā nacionālsociālistiskā ideja pārsniedz ne tikai Vāciju un mūsu laiku, bet arī āriešu rasi un pašu cilvēci, un jebkuru laikmetu; tā galu galā pauž to noslēpumaino un nemainīgo gudrību, saskaņā ar kuru..."
> Daba dzīvo un rada: pirmatnējā meža, okeāna dzīļu un kosmosa tumšo lauku sfēru bezpersonisko gudrību; un Ādolfa Hitlera gods ir ne tikai atgriezties pie šīs dievišķās gudrības, bet arī padarīt to par praktisku atjaunošanas politiku visā pasaulē.

Citiem vārdiem sakot, nacionālsociālismu neizgudroja Ādolfs Hitlers. Tas ir apzināta fundamentālo likumu izpausme.

4 Savitri Devi, "Zibens un saule" (Vevelsburgas arhīva izdevums), 168. lpp.

Machine Translated by Google

Daba pārvalda mūsu dzīvi. Tā balstās uz bezgalīgu mīlestību pret radību visā tās daudzveidībā, dziļu, beznosacījumu cieņu pret dabas gudrību un dedzīgu vēlmi saglabāt dzīvību, kāda tā ir izaugusi no šīs gudrības. Vienīgais veids, kā to izdarīt, ir organizēt cilvēku sabiedrību saskaņā ar šiem pamatlikumiem. Tādējādi nostāties pret nacionālsociālismu ir tikpat absurdi un neloģiski, kā būtu iebilst pret gravitācijas likumu vai faktu, ka Zeme ir apaļa! Nacionālsociālisms patiesībā nav nekas cits kā fizisko un bioloģisko likumu piemērošana cilvēka dzīves politiskajām, ekonomiskajām, sociālajām un reliģiskajām jomām tāpat kā tie mūsdienās tiek piemēroti tehnoloģijām. Šajā gaismā nacionālsociālisms ir patiesi zinātnisks – atšķirībā no jebkura cita pasaules uzskata. Tas nevēlas pielāgot realitāti kādām iepriekš izveidotām teorijām, bet gan pielāgot teorijas realitātei. Tādējādi jauni, epohāliski zinātniski pagrieziena punkti nekavējoties atspoguļotos nacionālsociālistiskās kopienas praktiskajā dzīvē.

Protams, mēs dažreiz varam vēlēties, lai daži no šiem Likumiem būtu nedaudz atšķirīgi, taču mums obligāti jāsamierinās ar to, ka tos mainīt nebūs iespējams. Dabas likumus nevar atcelt vai grozīt ar balsojumu Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālajā asamblejā, ASV Kongresā vai kādā citā valsts parlamentā! Varbūt viss būtu bijis vienkāršāk, ja visi cilvēki un visas rases būtu radīti vienlīdzīgi un ja nebūtu nekādu iedzimtu faktoru, kas regulētu un ierobežotu mūsu individuālās attīstības iespējas. Tomēr tā nav, un nav absolūti nekādu iespēju mainīt šo faktu ar tukšu sapņu palīdzību, t.i., rīkojoties tā, it kā šo Likumu nebūtu. Veidot sabiedrību uz šādiem sapņiem ir nāvējošs grēks, kam var būt tikai postošas sekas.

Šīs sekas ir pārāk skaidri redzamas, ja aplūkojam sabiedrības, ko ir izveidojuši mūsu ienaidnieki Austrumos un Rietumos. Vienbalsīgi viņi nacionālsociālismu dēvē par "ļaunuma evaņģēliju", kamēr paši valda pār pasauli, kas atrodas uz ekonomiskās un morālās katastrofas robežas, pasauli, ko nomoka inflācija, bezdarbs, noziedzība, bezjēdzīga vardarbība, narkotiku lietošana, piesārņojums, pornogrāfija, korupcija, bads un ekoloģiskās katastrofas – pasauli, kas kopš 1945. gada ir piedzīvojusi tikai sešpadsmit miera dienas un kurā šajā laika posmā ir nogalināti neskaitāmi miljoni cilvēku. Un pār šo drūmo pasauli...

Machine Translated by Google

virmo briesmīgi kodolkara draudi, kas iznīcinās visu augstāko dzīvību uz Zemes.

Nav brīnums, ka cilvēks dzīvo pastāvīgās bailēs no tā, ko viņu nesīs nākamā diena! Diemžēl šīs bailes un bezcerība ir visizplatītākā āriešu pasaules daļā, kur dekadence un morālais pagrimums ir visattīstītākais. Šeit cilvēki ir pilnībā atsvešināti no visām veselajām un dabiskajām vērtībām un pārvērsti par bezprātīgiem zombijiem, kuru raizes remdē materiālā labklājība – pastāvīgā sacensībā ar ekonomisko haosu. Neskatoties uz visiem mūsdienu pasaules materiālajiem labumiem, šie cilvēki nav ne laimīgi, ne apmierināti. Viņiem pilnībā trūkst ideālu un entuziasma, un viņi ir zaudējuši visu ticību nākotnei. Ārietis vienkārši nevēlas laist pasaulē bērnus. Tā kā viņš neredz nākotni, viņš dod priekšroku mirkļa greznībai, nevis savas rases un kultūras saglabāšanai. Viņš cenšas nodrošināt sev pēc iespējas ērtāku dzīvi šajā izgāztuvē, un viņa vienīgā cerība ir, ka neizbēgamā katastrofa nenotiks viņa dzīves laikā. Tādējādi viņš pasīvi vēro, kā viņa senču zemi lēnām, bet neatlaidīgi pārņem citplanētieši, kuri vēl neapzinās, ka baltā cilvēka gals nozīmē visas civilizācijas galu, kādu mēs to pazīstam.

Šis ir Zelta laikmets, ko mūsu ienaidnieki solīja pasaulei 1945. gadā – to viņi ir spējuši uzbūvēt septiņdesmit gados, kopš viņiem ir bijusi absolūta vara. Šādos apstākļos nākotnes perspektīvas noteikti ir drūmas. Tomēr tā tam nav jābūt. Tas, ka pasaule atrodas tik draudīgā stāvoklī, ir tikai un vienīgi cilvēka pilnīgas necieņas pret dabas likumiem rezultāts.

ᛉ

Kā nacionālsociālists jūs neizbēgami jūtaties kā cilvēks no citas planētas, kad reiz esat apzinājies pašreizējās kārtības būtību. Jums nav nekādas daļas šajā sistēmā, un ikdienas cīņa par izdzīvošanu šīs sabiedrības ietvaros šķiet kā veltīga laika izšķiešana. Kā nacionālsociālisti mēs iztēlojamies pilnīgi jaunu pasaules kārtību, kas balstīta uz "nepārprotamo gudrību, saskaņā ar kuru daba dzīvo un rada". Tikai šādā jaunā pasaules kārtībā dzīvība uz šīs planētas var izdzīvot ilgtermiņā. Tomēr, lai nodibinātu šo jauno kārtību, cilvēkam ir jāpieņem, ka...

Machine Translated by Google

viņš nav paaugstināts pāri Dabai. Cilvēks nav radības pavēlnieks, bet gan neatņemama Dabas kopuma sastāvdaļa, un viņš ir pakļauts tieši tiem pašiem likumiem kā visi pārējie dzīvie organismi. Tāpat viņam ir jāpieņem arī zinātniski pierādītais fakts, ka cilvēku rases ir atšķirīgas – ne tikai pēc ārējā izskata, bet arī attiecībā uz garīgajām un intelektuālajām īpašībām – un, visbeidzot, ka visi cilvēki ir nevienlīdzīgi radīti indivīdi, un ka viņu dzīvi galvenokārt nosaka iedzimtības faktori, nevis dabiskā vide.

Tas, protams, var šķist "netaisnīgi", taču viena no lietām, kas cilvēkam ir jāatzīst, ir tā, ka dabā nav taisnīguma jēdziena tādā nozīmē, kādā mēs parasti to attiecinām. Kā cilvēki mēs varam – un mums vajadzētu – organizēt sabiedrību, kas balstīta uz juridisko un sociālo taisnīgumu, jo visiem sabiedrības locekļiem ir noderīga funkcija un tāpēc viņi var arī pretendēt uz vienlīdzīgu aizsardzību saskaņā ar likumu un drošību pret ekonomisko ekspluatāciju. Tā ir daļa no drošības, kas ir nepieciešama un dabiska organizētā sabiedrībā – patiesībā tā ir daļa no paša iemesla, kāpēc cilvēki iesaistījās stabilu sociālo struktūru izveidē, ka viņi vēlējās šo drošību. Tomēr mēs nevaram radīt bioloģisko taisnīgumu – tāpat kā mēs nevaram radīt bioloģisko vienlīdzību. No cilvēciskā viedokļa vienmēr šķitīs ārkārtīgi netaisnīgi, ka dažus cilvēkus jaunībā piemeklē briesmīgas, sāpīgas un neārstējamas slimības, savukārt citi var baudīt labu veselību līdz simts gadu vecumam – arī, pat ja tam, kurš nomirst divdesmit piecu gadu vecumā, ir daudz lielākas garīgās dāvanas un viņš varētu dot cilvēcei daudz vairāk nekā tas, kurš sasniedz sirmu vecumu. Lai ko mēs par to domātu, tā tas ir – neskatoties uz visām mūsu medicīniskajām prasmēm – un cilvēkam ir jāiemācās pieņemt, ka Daba neatzīst mūsu taisnīguma jēdzienu, un jebkurš mēģinājums ieviest sava veida dievišķu taisnīgumu nākamajā dzīvē ir jānoraida kā absurds mēģinājums aizbēgt no realitātes.

Šajā sakarā nacionālsociālisma ienaidnieki bieži apgalvo, ka cilvēka dabas bioloģiskā izpratne, kas ir nacionālsociālisma pamats, ir "neētiska". Uz to mēs varam tikai atbildēt, ka tieši šo pretinieku tā sauktā "ētika" ir amorāla, jo tā balstās uz normām un vērtībām, kas nav balstītas uz dabu. Nacionālsociālistiem ir tikai viena patiesība:

Machine Translated by Google

dabas likumi, un viss, kas pilnībā neatbilst šai patiesībai, ir absolūti 100% nepareizi!

Tas, protams, nozīmē pilnīgu kristietības noraidīšanu, kuras nedabiskais duālisms ir dominējošā "morālā" kodeksa pamatā – arī tur, kur šis kodekss ir maskēts zem liberāla/humānistiska vai marksistiska apzīmējuma. Saskaņā ar kristietību cilvēks ieņem ļoti īpašu vietu starp visām radībām, jo viņam ir dievišķa dvēsele. Šī dvēsele ir universāla un nebioloģiska. Tā neatšķiras no rases uz rasi vai no indivīda uz indivīdu, un tā nav atkarīga no intelekta vai kādas citas indivīda garīgās vai fiziskās īpašības, kā arī nav iedzimta vai jebkādā citā veidā ietekmēta no dabas. Tieši šī dvēsele padara visus cilvēkus vienlīdzīgus Dieva acīs neatkarīgi no tā, ko viņi dara vai kas viņi ir, ja vien viņi Viņam tic. Kristietim runāt par cilvēku kā par bioloģisko faktoru produktu ir "nomelnošana". Saskaņā ar kristietību visa cilvēka dzīve ir pastāvīga cīņa starp dievišķo dvēseli (garu) un "matēriju", t.i., Dabu jeb – personīgajā līmenī – miesu, kas pārstāv ļaunumu un ir jāuzvar, lai iegūtu mūžīgo dzīvi nenoteiktā paradīzē mākoņos (vai uz zemes pēc Armagedona). Dzīve uz zemes ir tikai sagatavošanās nākamajai dzīvei – vai nu Ābrahāma klēpī, vai ellē, viss atkarīgs no tā, cik veiksmīgi cilvēki ir cīnījušies ar savu bioloģisko dabu. Dzīvei uz zemes pašai par sevi nav nekādas vērtības, tā ir tikai asaru ieleja.

Tādējādi kristietībai raksturīga izteikta dzīves un dabas nicināšana. Tā ir reliģija zaudētājiem un sapņotājiem, kuri netiek galā ar dzīves izaicinājumiem, bet vienkārši veģetē, paļaujoties, ka "pēdējie būs pirmie, un pirmie būs pēdējie", jo kristietība jebkuru noziedznieku, nekam nederīgu un garīgi atpalikušu muļķi uzskata par vērtīgāku cilvēku nekā strādīgu un radošu pilsoni. Tā pārstāv normu un vērtību kopumu, kas jaunavu liek augstāk par māti, mūku augstāk par ģimenes tēvu un vājos un ciešanu pilnos augstāk par stiprajiem un uzvarošajiem, patiesībā mirušos augstāk par dzīvajiem. Tā nicina jebkādu dzīvesprieku un slavina sevis mocīšanu un sevis pazemošanu kā pozitīvas norādes, ka cilvēks cīnās pret savu miesu un pieņem, ka ir dzimis kā grēka trauks, jo viņš nav pilnībā gars.

Lai no kāda skatupunkta uz to skatītos, kristietība pārstāv perversu un mizantropisku dzīves attieksmi, kas var

Machine Translated by Google

nekādos apstākļos nedrīkst pieļaut veselīgā sabiedrībā. Atklāti sakot. Kristietība ir sava veida garīgs AIDS, kas ir iznīcinājis mūsu dabisko imunitāti pret nebioloģisku domāšanu. Tā ir prāta piesārņojoša slimība, un pret to jācīnās ar visiem spēkiem. nozīmē.

Atšķirībā no kristieša, nacionālsociālistam ir jādzīvo. Viņam ir jāpaplašina savas spējas un jāatklāj sava personība, cik vien tas ir iespējams viņa bioloģiskās dabas robežās – gan fiziski, gan garīgi. Viņš nav...
paredzēts pavadīt dzīvi uz ceļiem Tuvo Austrumu dieva priekšā, lūdzot žēlastību un piedošanu par "grēku" – piedzimšanu Dabā. Mēs vēlamies redzēt lepnus un harmoniskus cilvēkus, kuri ir pārliecināti par sevi un savu dzīves misiju –

nevis nobijušies un nomākti mizantropisku priekšstatu, piemēram, "iedzimtā grēka", produkti, kas cilvēkam atstāj tikai vienu cerību dzīvē: ka "Dievs" viņam piedos, ja viņš tikai noticēs un nožēlos grēkus. Mēs arī nevēlamies plurālistiska pasaules uzskata, kas noliedz absolūtās vērtības, kautrīgos un izmisušos upurus. Nacionālsociālisti nav ateisti. Mēs ticam dievībai, bet mūsu dievība ir absolūts pretstats ebreju-kristiešu Jahvem. Nacionālsociālismam ir tikai viena patiesa dievība: neizdibināmais radošais spēks, kas izpaužas visur Dabā. Šī ir dievība, kurai mēs godinām, izrādot godbijību un cieņu pret Dabas likumu gudrību. Kā nacionālsociālisti mēs nesekojam nevienai citai balsij kā vien Dabas balsij un nevienai citai ētikai kā vien Dabas ētikai, un mēs zinām tikai vienu nāves grēku: mēģināt sacelties pret šo ētiku. Tā nav mistika, kā daži apgalvo, bet gan panteisms – ideja, ka dievišķais tiek izteikts caur Dabu un nekur citur. Panteisma saknes meklējamas tālā vēsturē, un tas ir viens no 19. gadsimta vācu ideālisma un romantisma pamatprincipiem. Tā ir atziņa, ka mēs savu eksistenci esam parādā dzīves principam, kas nav tikai tā ķīmisko komponentu summa. Tādējādi nacionālsociālisms dzīvi uzskata par vairāk nekā materiālistisku cīņu pēc maksimāla patēriņa un pašapmierinātības – dzīve uzliek pienākumu aizsargāt dievišķo principu, kura daļa mēs esam. Daži to varētu saukt par reliģiju, taču tās uzturēšanai nav nepieciešams uz māņticību balstīts naratīvs – un tā noteikti nav "ticība". Tā nav balstīta uz ticību, bet gan uz faktiem.

Machine Translated by Google

Lai gan cilvēks ir dabas sastāvdaļa, nacionālsociālisti, protams, pilnībā apzinās, ka cilvēks atšķiras no visiem citiem dzīvajiem organismiem vienā konkrētā aspektā: savās unikālajās smadzenēs, kas ļauj viņam domāt abstrakti. Šī spēja ir ļāvusi cilvēkam novērst vai mazināt daļu no dabas nežēlības, no kuras cieš citas būtnes. Mūsu smadzenes ir ļāvušas mums izārstēt slimības, kas citādi būtu neārstējamas, un atklāt daudzu dabas likumu pamatprincipus, lai mēs varētu izmantot dažus no šiem principiem savā labā un – labāk vai sliktāk – attīstīt tehnoloģijas, kas bija nepieciešamas, lai izpētītu Zemi un izmantotu tās bagātības.

Diemžēl mūsu smadzenes ir arī devušas mums iespēju apzināti ignorēt dabas likumus, kad mums ērtāk ir mēģināt tos ignorēt, nevis sekot. Primitīvā sabiedrībā jūs drīz vien izjustu šāda pārkāpuma sekas, bet augsti attīstītā tehnoloģiskā sabiedrībā jūs varēsiet diezgan ilgi pārdzīvot dabas likumu pārkāpumu, nejūtot neizbēgamās atriebības. Tomēr agrāk vai vēlāk tās nāks ar nepielūdzamu spēku, un tad kļūdas būs, ja ne neiespējami, tad vismaz ārkārtīgi grūti labot.

Visbeidzot, mūsu unikālās smadzenes ir devušas mums arī sajūtas, kas reti sastopamas nevienā citā dzīvniekā: bailes no nezināmā, nāves pārliecību un līdz ar to arī izmisīgu vajadzību pēc kaut kā tāda, kas varētu sniegt cilvēkam garīgas drošības sajūtu un likt viņam saskatīt dzīves jēgu ārpus cīņas par materiālajiem labumiem. Šī ir vajadzība, kas slēpjas aiz reliģijām, taču atšķirībā no tām nacionālsociālisms koncentrējas uz šo vajadzību apmierināšanu uz Zemes. Šajā sakarā jāatzīmē, ka ne smadzenes, ne jūtas nav izolēti, nebioloģiski faktori, bet gan neatņemama dzīvā organisma sastāvdaļa, un tāpat kā cilvēka fiziskās īpašības, arī "gars" ir pakļauts dabas likumiem attiecībā uz iedzimtību. Kā nacionālsociālisti mēs stingri uzskatām, ka sabiedrība kopumā ir jāorganizē tā, lai tiktu ņemti vērā visi dabas likumu aspekti. Tādējādi nepietiek ar cilvēku materiālo vajadzību apmierināšanu, izveidojot stabilu ekonomisko dzīvi. Ir jāraugās arī uz to, lai tiktu apmierinātas arī garīgās vajadzības!

Machine Translated by Google

Cilvēka ienaidnieks bieži apgalvo, ka nacionālsociālisma garīgais visums ir piespiešanas un manipulāciju visums, kur indivīdam tiek atņemta brīvība un individualitāte, lai viņš kļūtu par daļu no bezprātīgas masas. Tas, protams, ir tālu no patiesības.
Patiesībā tas daudz vairāk atbilst demokrātijas aprakstam. Tieši demokrāti uzskata tautu par lielu pelēku masu, kur atšķirības starp atsevišķiem indivīdiem tiek izskaidrotas tikai kā nejaušu vides ietekmju rezultāts, kas sabiedrībai ir jālabo, lai cilvēkus "socializētu" demokrātiskā veidā. Savukārt nacionālsociālisms respektē indivīdu. Mēs zinām, ka visi cilvēki ir bioloģiski unikāli un ka viņiem ir dažādi talanti un spējas. Visu šo individuālo dāvanu apvienošana sabiedrības ietvaros ir viens no svarīgākajiem nacionālsociālistiskās valsts uzdevumiem.

Tikai tādā veidā ir iespējams izmantot visus tautas garīgos resursus – gan indivīda, gan sabiedrības labā.

Tomēr mēs arī zinām, ka ģēnijs un progress nekad nav nācis no masas, bet gan no atsevišķiem, izciliem indivīdiem, un tikai nodrošinot indivīdam iespēju atrast un attīstīt sevi pēc iespējas brīvāk organizētā sabiedrībā, mēs varam veicināt cilvēka attīstību arvien augstākas pilnības virzienā. Ja vēlamies atrisināt milzīgās problēmas, ar kurām pasaule saskaras pēc septiņdesmit demokrātijas gadiem, tas ir nepieciešams. Tā kā acīmredzami nav iespējams pacelt cilvēkus līdz līmenim, kas pārsniedz viņu iedzimtās attīstības iespējas, visi muļķīgie mēģinājumi padarīt visus cilvēkus vienlīdzīgus visos aspektos neizbēgami noved pie apvienošanās zemākajā līmenī, t.i., pie visu to indivīdu apspiešanas, kuri intelekta vai jebkādā citā veidā paceļas virs vidējā līmeņa. Šī tendence nav nacionālsociālisma, bet gan demokrātijas darbs, un tā, visticamāk, neuzlabos dzīves apstākļus uz Zemes.

Tomēr katrs mēģinājums veicināt elites veidošanos pamatoti tiek uzskatīts par draudu pašiem demokrātiskās sistēmas pamatiem, kur tiek uzskatīts, ka ikvienam ir ne tikai vienlīdzīgas likumīgas tiesības, bet arī vienlīdzīga ietekme uz sabiedriskajām lietām neatkarīgi no tā, vai viņam piemīt nepieciešamās īpašības vai nē. Šāda sistēma var valsti tikai novest bezdibenī. Nacionālsociālistiskā valstī vadību veidos paši labākie valsts pārstāvji. Tikai viņi...

Machine Translated by Google

spēs atrisināt radušās problēmas un uzņemties atbildību. Demokrātiskas sapulces atsevišķus locekļus nevar saukt pie atbildības par savu rīcību, jo visi lēmumi tiek pieņemti balsojot, un ikvienam ir jāpakļaujas vairākumam neatkarīgi no tā, vai viņš piekrīt vai nē. Ir skaidrs, ka šāda veida forums nodrošina plašu telpu sabiedrības visvairāk samaitātajiem elementiem.

Ironiski, ka lieli komercuzņēmumi tērē milzīgu laiku un naudu, lai atrastu un apmācītu labākos cilvēkus vadošajiem amatiem korporācijā, savukārt jebkurš politisks šarlatāns bez jebkādas izglītības var kļūt par savas valsts premjerministru vai prezidentu. Viņam tikai jābūt pareiziem sakariem, un viņš nedrīkst izrādīt pārāk lielu inteliģenci, kas varētu liecināt, ka dažādas interešu grupas viņu nevar tik viegli manipulēt, bez kuru atbalsta viņš nekad neuzvarētu vēlēšanās. Demokrātiska politiķa vissvarīgākā īpašība ir spēja bezkaunīgi melot vēlētājam un dot solījumus, kurus viņš nekad negrasās turēt. Tas ir nožēlojami!

ᛉ

Individualitātes un cilvēku bioloģisko atšķirību noliegšana ir novedusi arī pie pilnīgas "ģenētiskās higiēnas" jēdziena apspiešanas. Mūsdienās higiēna ir tikai roku mazgāšana un zobu tīrīšana.

Tomēr cilvēks zina "ģenētiskās higiēnas" principu. Viņš velta milzīgu laiku un enerģiju zirgu, govju, suņu, baložu, papagaiļu u.c. audzēšanai – visu saskaņā ar labākajiem ģenētiskajiem principiem, bet, kad runa ir par savas sugas pārstāvju vairošanu, viņš pilnībā atsakās no šiem principiem – it kā tie būtu derīgi tikai dzīvnieku pasaulē. Tādējādi viņš labprātīgi veicina pilnīgu cilvēka bioloģisko deģenerāciju.

Dabiskā stāvoklī katra populācija ir pakļauta bioloģiskajai atlasei, kas nozīmē, ka indivīdi, kas vislabāk atbilst dotajiem apstākļiem, izvirzās sabiedrības virsotnē, savukārt tie, kas netiek galā ar dzīvi tādā veidā, kāda tā ir, iet bojā. Šis ir viens no dzelžainajiem, nepielūdzamajiem dabas likumiem, ko cilvēks ir spējis mazināt, veidojot sabiedrības, kurās ir vieta un aizsardzība arī vājākajiem iedzīvotāju elementiem, kuriem arī ir nozīmīga loma attīstītā sabiedrībā. Tomēr, ja mēs...

Machine Translated by Google

Pilnībā aizverot acis uz šī dabas likuma pastāvēšanu, arī mēs virzīsimies uz katastrofu, jo tad vairs nespēsim nodrošināt nepieciešamo bioloģisko kvalitāti populācijā, lai saglabātu sistēmu, kas ir pietiekami spēcīga arī vājāko aizsardzībai.
Neņemot vērā dzīves bioloģiskās realitātes, mēs nonāksim pie brīvas dzīves visiem, kur pirmie ies bojā vājākie indivīdi.

Tādējādi nacionālsociālisms nenozīmēs – kā bieži tiek apgalvots –, ka vājie tiek pamesti un atstāti likteņa varā. Gluži pretēji!
Nacionālsociālisms ir vienīgā garantija, kas vājajiem var būt pret drošu iznīcināšanu. Tomēr šeit jāuzsver
ka vājums nav ideāls – tā ir kaut kas, ar ko jācīnās, un tas ir iespējams tikai ar konsekventu ģenētisko higiēnu. Nacionālsociālistiskā valsts izglītos cilvēkus par bioloģiskajiem mehānismiem un tādējādi nodrošinās, ka cilvēks atjaunos savus dabiskos instinktus šajā jomā, lai cilvēks varētu bioloģiski attīstīties. Tikai muļķi var ticēt, ka cilvēks jau ir sasniedzis augstāko iespējamo attīstības virsotni. Tomēr, lai cilvēks varētu attīstīties tālāk, sabiedrībai ir jānodrošina, lai slimības un vājības netiktu uzkrātas un nekontrolējami pārmantotas. Brīvība apzināti nodot ciešanas saviem bērniem un ģenētiski sadalīt populāciju ir noziegums pret nākamajām paaudzēm!

Vienlaikus sabiedrībai ir jānodrošina arī veselīga vide, lai ārējas ietekmes izraisītas slimības izzustu uz visiem laikiem. Šeit mēs domājam ne tikai par sociālo vidi un apstākļiem darba vietās, bet arī par ekoloģisko vidi. Nacionālsociālistiskā sabiedrībā ir pilnīgi nepieņemami, ka peļņas gūšana un alkatīgs materiālisms pieļauj patogēnas mākslīgas piedevas pārtikā un apģērbā, neveselīgus sintētiskus materiālus mūsu mājās un sabiedriskajās ēkās, kā arī pieaugošo zemes, gaisa un ūdens piesārņojumu.

nemaz nerunājot par nāvējošu radioaktīvo piesārņojumu, kas saglabāsies simtiem tūkstošu gadu. Tas viss ir loģisks rezultāts pilnīgai dzīves patieso vērtību sagrozīšanai, kas redzama šajā neārstējami slimajā sabiedrībā. Ģenētiskā higiēna un vispārējā piesārņojuma kontrole ir tikai divi viena un tā paša mērķa aspekti: dabas un ekoloģiskā līdzsvara saglabāšana, lai nodrošinātu cilvēka nepārtrauktu garīgo un fizisko labklājību. Bez veselīgas vides pat

Machine Translated by Google

labākie gēni tiks iznīcināti, un bez pietiekama šo gēnu daudzuma nebūs neviena, kas varētu radīt veselīgu vidi.

Lai radītu veselīgu vidi dzīvei, mums ir nepieciešamas arī veselīgas ģimenes, kur bērni var augt harmonijā un būt laimīgi. Vēl viens pašreizējās kārtības ļaunums ir tas, ka šāda veida ģimeni iznīcina ierastā nebioloģiskā domāšana un sieviešu brīvību aizstāvju muļķības. Tāpat kā rases ir atšķirīgas, tāpat ir arī dzimumi, un ideja, ka vīrietis un sieviete ir bioloģiski vienlīdzīgi, nopietni apdraud cilvēka izdzīvošanu. Atšķirības starp viņiem nav sociāli konstruētu "dzimumu lomu", bet gan bioloģisko lomu rezultāts! Nav nejaušība, ka tieši sieviete dzemdē bērnus. Viņa ir ne tikai bioloģiski piemērota šim uzdevumam, bet arī garīgi, un kā jaunās paaudzes mātei viņai ir vissvarīgākā loma sabiedrībā. Ideja, ka viņai ir "jāpiepilda sevi", pievienojoties darbaspēkam un iegūstot darbu pie konveijera, kamēr viņas bērni tiek atstāti citiem, ir noziedzīga!

Sievietes var sevi piepildīt tikai savā bioloģiskajā mātes lomā. Bez mātes ģimene sabrūk. Bērni tiek atstāti paši savā vaļā vai valsts izglītībā. Kad viņas atgriežas mājās, nevienam viņām neatliek laika. Viņām nemāca nekādus ideālus, un savus elkus viņas smeļas no televīzijas, sliktas mūzikas un vēl sliktākas literatūras. Viņas pārtiek no ātrās ēdināšanas un kļūst par sliktākā komerciālā materiālisma upuriem. Tas ir, ja sieviete neizvēlas vispār izvairīties no bērnu radīšanas – vai nu lietojot kādu "kontracepcijas" līdzekli, vai nogalinot bērnu, ja viņa tik un tā paliek stāvoklī. Protams, feministes apgalvo, ka tikpat dabiski būtu, ja vīrietis rūpētos par bērniem un sieviete ietu uz darbu. Patiesībā, ja tas būtu tikpat dabiski, vīrietis arī būtu dzemdējis.

Gluži pretēji, sievietes bioloģija vienmēr nozīmēs, ka sieviete darba tirgū atrodas vājākā pozīcijā, jo viņa ir mazāk stabila kā vīrietis. Nemaz nerunājot par darbiem, kas prasa noteiktu fizisko spēku. Nav brīnums, ka Elizabete Badintere, ebreju-franču feministe, savā grāmatā (L'un est l'autre, = “Viens ir otrs”, ko izdevusi O. Džeikobs (!), Parīzē 1986. gadā, un, kas nav pārsteidzoši, tulkota praktiski visās Rietumeiropas valodās) pieprasa, lai dzemde un olnīcas tiktu transplantētas

Machine Translated by Google

vīriešiem nodrošināt vienlīdzību! Sabiedrība, kurā šāda grāmata atrod lasītājus, patiesi ir neārstējami slima!

Cilvēka bioloģiskajai dabai ir raksturīga ne tikai izolēta indivīda, bet arī sociālas būtnes klātbūtne, un viņa sociālais instinkts sniedzas tālāk par ģimenes kodolu. Kopš senākajiem laikiem cilvēki ir dzīvojuši kopā grupās, lai labāk varētu pretoties savas primitīvās eksistences briesmām. Ja viņi to nebūtu darījuši, cilvēks kā suga diez vai būtu izdzīvojis. Citiem vārdiem sakot, dzīve organizētās sabiedrībās ir cilvēka eksistences nosacījums, un tieksme organizēties ir daļa no mūsu dabas. Bez organizētas sabiedrības katram indivīdam būtu pietiekami daudz darāmā, lai savāktu ikdienas nepieciešamās lietas. Nebūtu bijis pārpalikuma mākslai, zinātnei, izglītībai vai jebkādiem veselības aprūpes pakalpojumiem. Augsts organizētības līmenis ir vienkārši gan kultūras, gan tehnoloģiskās attīstības priekšnoteikums. Tāpēc nekādā ziņā nav nejaušība, ka augstākās kultūras vienmēr ir radījušas tautas ar vislabākajām organizēšanās spējām. Starp citu, lielākā daļa no tām bija ārieši.

Tomēr jebkurā organizētā sabiedrībā ir absolūti nepieciešams, lai indivīds pielāgotos normai, kas tiek kopīgā ar citiem šīs kopienas locekļiem, un lai viņš atturētos no sava intelekta un talantu ļaunprātīgas izmantošanas veidā, kas kaitē tieši tai kopienai, kura ir padarījusi iespējamu šo talantu attīstību.

Tomēr nepieciešamā lojalitāte grupas ietvaros nevar balstīties tikai uz materiālistiskiem apsvērumiem. Nepietiek ar kopīgu labklājības dienestu. Ir loģiski atteikties no daļas savas personiskās brīvības tikai kopienā ar kopīgu likteni, kas sastāv no cilvēkiem ar kopīgu izcelsmi, kopīgām normām un vērtībām, kā arī ar kopīgu dzīves mērķi –
cilvēki, kuru senči paaudžu paaudzēs ir iekarojuši un aizstāvējuši vienu un to pašu teritoriju, jo viņi vēlējās saglabāt savu specifisko valodas, kultūras un bioloģisko raksturu.

Tieši šī vēlme ir radījusi mūsu kultūru, kas ir ciešā saskaņā ar mūsu tautas talantiem, priekšstatiem, ideāliem un vērtībām – ar to, ko mēs varam saukt par mūsu tautas dvēseli. Citām tautām ir citi talanti, priekšstati, ideāli un vērtības, un tāpēc tās ir radījušas citas kultūras. Tās var būt tikpat "labas" kā mūsējās, taču tās mums ir svešas, tāpat kā mūsu kultūra ir sveša citām tautām.

Machine Translated by Google

Runāt par gaidāmo, universālo “pasaules kultūru”, kas kopīga visiem cilvēkiem, ir absurdi. “Kultūra”, kas nav dabiski radusies kā tautas dvēseles spogulis, ir vārda “kultūra” pašas nozīmes noliegums, un vēsture ļoti skaidri parāda, ka ikviena civilizācija, kas vairs nav spējusi saglabāt un tālāk attīstīt savu kultūru un tāpēc ir importējusi un integrējusi visus svešos kultūras elementus, ar kuriem tā gadījusies saskarties, ir stāvējusi tieši savas neizbēgamās krišanas priekšā.

Sabiedrība, kas sastāv no nejauši sajaukušās rases, reliģijas un filozofijas, noteikti nav garīgās un kultūras bagātības izpausme, kā to mūsdienās bieži apgalvo. Tas ir absurds juceklis, kura pastāvēšanu nevar attaisnot ne ar ko –
zināma norāde uz nenovēršamu nācijas sabrukumu un visu normu un vērtību pilnīgu izzušanu. Šāda sabiedrība ir deģenerēta patiesas kopienas parodija – un tā nevar pastāvēt ilgstoši, jo sociālo lojalitāti starp dažādām grupām, kas uz laiku dzīvo vienā zemes gabalā, aizstāj daudz spēcīgāka – garīga – lojalitāte pret reliģiskām un filozofiskām idejām, kurām nav pamata pašā nācijā un tās vēsturē.

Visnopietnākais drauds sabiedrības saskaņotībai ir bez salīdzinājuma bioloģiskā rasu sajaukšanās, kas vienmēr ir vai nu gājusi roku rokā ar kultūru sajaukšanos, vai pat bijusi tās priekšnoteikums. Kultūras sairšanu var apturēt jebkurā laikā, un tauta var atgriezties pie savām kultūras normām un vērtībām – ja vien rasu izcelsme ir neskarta. Tomēr rasu sajaukšanās ir neatgriezeniska, un tās sekas ir neaprēķināmas un postošas. Ir fakts, ka daba vienmēr ir attīstījusies uz lielāku rasu daudzveidību, tāpēc rases galu galā ir kļuvušas par sugām. Dabiskās rasu sajaukšanās dēļ mēs tagad esam liecinieki visu dažādo dabisko talantu izlīdzināšanās, kurus visus nosaka rase. Tur, kur viena rase ir attīstījusies vienā noteiktā virzienā un ir izveidojusi kopienu un radījusi kultūru, kuras pamatā ir tās attīstītās īpašības, sajaukšanās ar citām rasēm nozīmē, ka pēc dažām paaudzēm nedzimušie pēcnācēji būs zaudējuši visus nosacījumus, lai saprastu to, ko radījuši viņu senči.

Diemžēl ir pārāk daudz iespēju mācīties
tādas sabiedrības, kādas mums ir radušās rasu sajaukšanās rezultātā.

Machine Translated by Google

Latīņamerika, Indija un Ēģipte ir lieliski piemēri, tāpat kā Hellāda un Romas impērija. Tāpat kā Indijas, Persijas un Ēģiptes kultūras, arī Grieķu un Romas civilizācijas radīja un uzturēja imigrējusi minoritāte, kas galvenokārt sastāvēja no ziemeļnieku rases. Šī augstāk attīstītā minoritāte vispirms apspieda sākotnējo vairākumu un viņu kultūru, bet vēlāk lēnām padevās pakļauto tautu skaitliskajam pārspēkam. Novājināti neskaitāmos karos, kas viņiem bija prasījuši visvērtīgākās asinis, un apgāzti ar Āzijas viltus humānisma idejām, viņi pakāpeniski deva pilsonību arvien lielākam skaitam pakļauto tautu un no savām kolonijām Āfrikā un Āzijā atveda jaunus vergus un strādniekus, kuri pēc tam tika integrēti un ieguva pilsonību nākamajā paaudzē. Šī noteikti ir pazīstama aina, vai ne? Un tieši šī ziemeļnieku rases sabrukums pārvērta lepno Hellādas valsti par mūsdienu Grieķiju un Romu par Itāliju – vai, citiem vārdiem sakot, civilizāciju par haosu! Skolā joprojām vismaz kādu laiku māca bērniem par senajām kultūrām, bet neviens vārds netiek pateikts par cilvēkiem, kas šīs kultūras radīja. Nevienu, šķiet, nemulsina, ka spēja organizēt valsti var tik pilnībā izzust. Patiesība ir tāda, ka lielākajai daļai cilvēku, kas mūsdienās maskējas par "romiešiem", rasu ziņā ir ļoti maz kopīga ar saviem varenajiem priekšgājējiem. Pārāk daudziem viņu senčiem bija mājas uz dienvidiem no Vidusjūras!

Runājot par rasu bioloģiju mūsdienās, drīz vien rodas daudz tabu. Rasu bioloģijas studēšana ir kļuvusi par kaut ko nepieklājīgu – ja vēlaties pētīt cilvēku rases – un pat no ārstiem vai tā sauktajiem antropologiem nevar sagaidīt, ka viņi kaut ko zinās par šo jautājumu. Pat vēlme pēc šādām zināšanām kaitē karjerai, tāpēc kāpēc par to uztraukties?
Tādējādi vienmēr ar nicinošu izsmieklu tiek apgalvots, ka nepastāv nekāda “tīra” baltā rase un ka “āriešu” ir tīri lingvistisks termins utt., kas viss ir domāts, lai pierādītu, ka rasu zinātne ir absurds. Protams, šie argumenti nav pilnīgi nepareizi, bet secinājums ir! Ir taisnība, ka ir pastāvējusi dažādu Eiropas rasu sajaukšanās, taču tas bija cieši radniecīgu rasu sajaukums vienas galvenās rases, tā sauktās Baltās rases, ietvaros, kuru jūs, ļoti iespējams, varētu saukt par āriešu rasi – ja vien jūs definējat, par ko jūs runājat! Turklāt,

Machine Translated by Google

Nav absolūti nekāda pamata apgalvot, ka šis maisījums, kas nekādā ziņā nav bijis pilnīgs, ir absolūti bijis izdevīgs eiropiešiem! Iespējams, ir bijis pretēji, un nav absolūti nekāda laba iemesla turpināt dezintegrācijas procesu, vēl vairāk sagrozot šķirtību.

Nezinātāji arī apgalvo, ka rasu sajaukšanās ir nepieciešama, lai izvairītos no "inbredēšanas". Tā, protams, ir nebioloģiska muļķība.
Inbrīdošana attiecas tikai uz krustošanu starp cieši radniecīgiem indivīdiem, kuri bioloģiskā ziņā neizbēgami līdzinās viens otram. Inbrīdošanas rezultātā mēs iegūstam dažādu ģenētisko faktoru – gan labu, gan sliktu – uzkrāšanos. Ja gan tēvam, gan mātei ir vieni un tie paši gēni, pastāv liela iespēja – vai risks –, ka pēcnācējiem šie gēni summēsies, un, tā kā mēs praktiski visi nēsājam neveiksmīgus gēnus, ir acīmredzami vēlams, lai tie netiktu uzkrāti. Šeit nav svarīgi, ka būs arī pozitīvu gēnu uzkrāšanās: lielāku tieksmi uz neprātības attīstību nevar kompensēt ar citām pozitīvām īpašībām.

Tomēr tuvradniecība ir bīstama tikai ļoti mazās populācijās, piemēram, uz ļoti mazas salas vai tā sauktajās "karaliskajās" vai "dižciltīgajās" ģimenēs. Populācijā ar miljoniem indivīdu tā normālos apstākļos vienkārši nepastāv.

Jebkurā gadījumā rasiski svešu ģenētisko elementu pievienošana nav labs veids, kā izvairīties no tuvradniecības. Tas noved tikai pie neharmoniskiem indivīdiem, jo vecāki ir pārāk atšķirīgi. Uz to nezinātāji varētu iebilst, ka, krustojot dažādas rases, jūs, šķiet, iegūstat ļoti labus rezultātus dzīvnieku pasaulē – un ar augiem. Tas, protams, ir ļoti patiesi, bet šeit mēs runājam par stingri kontrolētu krustošanu, kur zinātnieki iepriekš ir definējuši, kādas konkrētas īpašības viņi vēlas iegūt.

Tādējādi jūs izvēlaties vecākus, paturot prātā šo mērķi, ņemot indivīdus, kuriem piemīt vislabākās īpašības, kuras vēlaties krustot. Kad esat ieguvuši pēcnācējus, jūs atkal izvēlaties indivīdus, kuriem ir visvairāk vēlamo īpašību.

Tos izmanto tālākai vairošanai. Pārējos vienkārši nokauj kā neizbēgamus atkritumus. Turpmāka šo īpatņu vairošanās dotu pretējus rezultātus nekā tie, kurus vēlamies. Nekādā gadījumā nedrīkst pieļaut nejaušu vairošanos. Ja tā notiek kļūdas dēļ – piemēram, ar suņiem –, jūs iznīcināt pēcnācējus!

Machine Translated by Google

Ir ļoti labs iemesls, kāpēc valstis cenšas neļaut eksotiskiem augiem un dzīvniekiem iekļūt savās teritorijās. Tie izjauks dabisko kārtību un var apdraudēt esošās ekosistēmas. Cik bīstama var būt krustošanās, ilustrē tā sauktās "slepkavas bites". Tās ir mākslīgs produkts, mēģinot radīt spēcīgu rasi ar augstu ražas spēju. Rezultāts bija agresīvi bišu spieti ar ļoti atšķirīgiem apputeksnēšanas modeļiem. Nejauši dažas no tām izbēga no laboratorijas, un mūsdienās tās ir nopietns drauds visā Latīņamerikā un ASV dienvidu daļās. Savas uzvedības dēļ tās nav piemērotas komerciālai biškopībai, un, aizstājot Eiropas medus biti Amerikā, slepkavas bites rada nopietnas problēmas augļu plantāciju komerciālajā apputeksnēšanā. Šis ir labs piemērs tam, pie kā var novest rasu sajaukšanās, ja nepieciešamā kontrole neizdodas – un tad iedomājieties, ka cilvēku rasu sajaukšanās izplatība notiek pilnīgi bez jebkādas kontroles!

Droši vien neviens neieteiktu ieviest tādas pašas procedūras cilvēku rasu krustošanā, kādas tiek izmantotas dzīvniekiem – nemaz nerunājot par to, ka šeit mums ir darīšana ar daudz sarežģītākiem faktoriem nekā dzīvnieku gadījumā. To, vai cilvēki spēj tikt galā ar sabiedrības prasībām, nenosaka tik viegli definējamas lietas kā augums, gaļas kvalitāte vai piena ražošanas spēja, bet gan tādi faktori kā rakstura iezīmes, intelekts, radošums un iekšējā harmonija – visas šīs īpašības, kā zināms, ļoti cieš, ja sajaucas rases.

Šajā sakarā ir arī vērts atzīmēt, ka visi cilvēki, kas atbalsta neierobežotu rasu sajaukšanos, pilnībā nav pastāstījuši, ar kādām vēlamām īpašībām svešzemju rasu elementi, kas tagad ieplūst āriešu pasaulē, varētu bagātināt balto rasi!

Jebkurā gadījumā pašreizējās dezintegrācijas tendences visās sabiedrības jomās neizbēgami padara cilvēkus nedrošus un nelaimīgus. Tikai īstā, harmoniskā kopienā, kas sastāv no cilvēkiem ar vienādu kultūras, vēsturisko un bioloģisko izcelsmi un vienādām garīgām nākotnes tieksmēm, indivīds var atrast nepieciešamo mieru un iekšējo drošību. Tikai šeit cilvēks var justies kā dabiska daļa no lielāka veseluma, no kaut kā varenāka par pašu indivīdu un kas turpinās pastāvēt arī pēc indivīda nāves, tāpat kā tas ir bijis līdz šim.

Machine Translated by Google

pastāvēja jau pirms indivīda dzimšanas. Tikai šādā nacionālā likteņa kopienā cilvēks atrod mūžīgo dzīvi, ko viņš vienmēr ir meklējis. Savos bērnos un savā tautā mēs dzīvosim mūžīgi, bet tā ir vienīgā mūžības daļa, kas mums ir. Bez tās mēs tikpat labi nekad nebūtu dzīvojuši!

Ja, no otras puses, cilvēkam sava identitāte un dzīves mērķis jāmeklē ārpus nacionālās kopienas, šī kopiena ir zaudējusi savu jēgu un neizbēgami izjuks kā laulība, kurā partneriem nav nekā cita kā kopīga adrese.

Šis ir fundamentāls nacionālistu viedoklis.

Tomēr lojalitātei grupas ietvaros ir jābūt abpusējai. Ne tikai pilsonim jābūt lojālam pret sabiedrību, bet arī sabiedrībai ir jābūt lojālai pret savu pilsoni. Tādējādi lojalitāte paredz taisnīgus sociālos apstākļus un ekonomisko sistēmu, kurā neviens netiek ekspluatēts un kurā ikviens dara visu iespējamo kopējā labuma vārdā, lai uzturētu kārtību, kas aizsargā kopīgās vērtības, garantē pilsoņu dzīvību un laimi un dod katram indivīdam savu daļu tautas mūžīgajā dzīvē.

Šis ir fundamentāls sociālistiskais viedoklis.

Nacionālisms bez sociālisma ir absurds – un otrādi: sociālismam bez skaidri definētas kopienas nav jēgas.

Mūsdienās bieži tiek apgalvots, ka nacionālsociālistiskā attieksme noved pie kara un mēģinājumiem apspiest citas tautas. Tā ir pilnīga absurda attieksme. Tieši otrādi. Cieņa pret citu tautu kultūras un bioloģisko identitāti ir iespējama tikai tad, ja atzīstat rasu un kultūras atšķirību esamību un vēlamību – un diez vai var cienīt citu tautu identitāti, ja nenovērtējat savējo! Ja noliedzat rasu atšķirību esamību, ir pilnīgi acīmredzams, ka pastāvīgi centīsities uzspiest citām tautām to, ko paši uzskatāt par labāko – neņemot vērā viņu īpašo raksturu. Šāda attieksme ir rasisms, ja tāds vispār ir bijis!

Kristietības, islāma un marksisma kopīgā katastrofālā ideja, ka pastāv tikai viena civilizācija, kas ir pareiza visiem cilvēkiem neatkarīgi no rases, ir pamatā gan iepriekšējā gadsimta Eiropas koloniālajām impērijām, gan mūsdienu nemitīgajiem mēģinājumiem uzspiest mūsdienu industrializētās pasaules neauglīgo materiālistisko dzīvesveidu naivām trešās pasaules tautām, kuras tikai...

Machine Translated by Google

redz spožumu, bet nevar aprēķināt izmaksas. Tas būs viņu posts, tāpat kā mūsu! Patērētāju sabiedrība redz tikai tirgus un patērētājus – un šeit atslēgvārds ir vienveidība. Vienveidīgai klientūrai nav īpašu prasību, un tas padara ražošanu vienkāršāku un lētāku, kas nozīmē lielākus pārdošanas apjomus un lielāku peļņu. Nacionālās īpatnības un atšķirīgie kultūras modeļi un valodas šeit ir traucēklis – tehnisks šķērslis tirdzniecībai – un tāpēc pret tiem cīnās. Daudznacionālajām nozarēm un ķēdēm visi cilvēki ir vienlīdzīgi – ja vien viņi spēj patērēt. Viņiem nav nekādas cieņas pret cilvēciskajām vērtībām. Viņi tās apspiež.

Nacionālsociālismam atšķirības ir daļa no dabiskās kārtības, un mēs vēlamies saglabāt šo kārtību ar visām tās atšķirībām starp rasēm, tautām un indivīdiem.

Mums nav nekādas vēlēšanās piespiest nēģeru cilti praktizēt mūsu reliģiju, ēst mūsu ēdienu vai ievērot mūsu likumus. Mēs vēlamies, lai citas tautas pašas atrastu ceļu uz nākotni.

Protams, mums vajadzētu būt priecīgiem ar viņiem sadarboties, ja tas ir abpusēji izdevīgi, taču mēs viņus netraucēsim. Ja viņi nevar atrast savu ceļu, tā ir viņu problēma, nevis mūsu. Mēs nemeklējam konfliktu ne ar vienu – mēs vienkārši vēlamies, lai mūs liek mierā. Tomēr mēs neesam pacifisti. Mēs zinām, ka reizēm katrai tautai ir jācīnās, lai izdzīvotu kā tautai. Ja tā nenotiks, tā ies bojā, un mēs nevaram vienkārši sēdēt dīkā un ļaut mūsu pašu tautai tikt iznīcinātai. Ja mūsu eksistence ir apdraudēta, mums ir jāaizstāv sevi, un mēs zinām, ka tikai jauna nacionālsociālistiska pasaules kārtība, kas sastāv no neatkarīgām valstīm, kuras savstarpēji ciena viena otru, var nodrošināt ilgstošu mieru un glābt pasauli no gaidāmās katastrofas. Ja pasaule nepieņems nacionālsociālismu kā vienīgo cerību uz nākotni, cilvēce saskarsies ar iznīcību. Tās būs loģiskas sekas viņa nepārtrauktajiem dabas likumu pārkāpumiem.

Tomēr tā nebūs Visuma gals. Raugoties no turienes, planēta Zeme un cilvēki uz tās ir niecīgas un pilnīgi neaizstājamas milzīgas mašīnas daļas. Ja mēs izzudīsim, pēdējo 10 000 gadu dažādās civilizācijas būs tikai niecīga epizode bezgalīgajā un mūžīgajā telpā – eksperiments, kas nogājis greizi. Pat pēc pilnīga kodolkara dažās Zemes vietās, iespējams, joprojām būs pamats bioloģiskajai dzīvībai, un tad attīstība uz arvien augstākām formām sāksies no jauna. Pat ja Zeme šādā karā tiktu pilnībā iznīcināta...

Machine Translated by Google

vai kāda cita iemesla dēļ – ir vairāk nekā iespējams, ka dzīvība pastāv kaut kur uz citas planētas ļoti tālā Saules sistēmā kaut kur kosmosā, iespējams, kvintiljonu gaismas gadu attālumā. Visos gadījumos Daba vienmēr pastāvēs – arī bez cilvēkiem un bez planētas Zeme. Pat bez dzīvības Visumā joprojām pastāvēs dabiska kārtība. Šis Visums nepieņem nekādus īpašus likumus cilvēkam, un, ja viņš to neapzinās, viņš būs pelnījis savu gaidāmo iznīcināšanu, un nekas to nespēs mainīt.

Tomēr mēs uzskatām, ka būtu kauns pieļaut, ka tas notiek. Tāpēc mēs cenšamies panākt, lai cilvēki šajā vēlajā stundā ieklausītos saprātā. Mums nav laika zaudēt. Vai jūs vēlētos pievienoties mums? Ne mūsu dēļ, bet gan savu bērnu dēļ.

Vai varat iedomāties pasauli bez baltajiem cilvēkiem un Vai civilizāciju viņi ir radījuši? Arī mēs to nevaram!

Protams, tas nav politikas jautājums. Mūsu pati eksistence ir... uz spēles. Vai varat atļauties tērēt vairāk laika?

Machine Translated by Google

Nacionālsociālisms Kreisā kustība

Povls H. Rīss-Knudsens

Machine Translated by Google

Pārāk daudzus gadus ir plaši atzīts, ka nacionālsociālisti ir galēji labējie, un tikai reti viņi ir vilcinājušies sevi par tādiem dēvēt. Tomēr kādā brīdī Pasaules Nacionālsociālistu savienības oficiālā politika kļuva izvairīties no termina "labējie", apgalvojot, ka nacionālsociālisms neiederas "labējo" un "kreiso" modelī un tā vietā būtu jāuzskata par tādu, kas stāv pāri šai atšķirībai. Tas noteikti bija solis pareizajā virzienā, taču šajā laikā un pašreizējās cīņas kontekstā tomēr varētu būt lietderīgi pārskatīt visu jautājumu par politiskajiem spārniem un precizēt dažus punktus par terminu "labējie" un "kreisie" nozīmi un to piemērošanu mūsdienu politiskajā arēnā.

Vēsturiski vārdi “labējie” un “kreisie”, atsaucoties uz politiskajiem uzskatiem, radās pirmsrevolūcijas Francijā, kur tie, kas vēlējās saglabāt valdības sistēmu vairāk vai mazāk tādu, kāda tā bija, Nacionālajā asamblejā sēdēja pa labi, savukārt tie, kas vēlējās radikālākas pārmaiņas, sēdēja pa kreisi. Līdz ar to termins “labējie” apzīmē reakcionārus un “kreisie” – revolucionārus – – šie termini kopš tā laika ir kļuvuši vispārēji pazīstami un lietoti.
Tomēr ne vārds “reakcionārs”, ne vārds “revolucionārs” nepasaka neko universālu par attiecīgajiem konkrētajiem uzskatiem. Tie abi ir relatīvi un savu specifisko nozīmi iegūst tikai noteiktā vēsturiskā kontekstā. Tādi agrākie revolucionāri kā, piemēram, 19. gadsimta Eiropas nacionālie liberāļi mūsdienās nešķiet īpaši revolucionāri – gluži pretēji! –, tāpat kā mūsdienu reakcionāri pirms 200 gadiem tiktu uzskatīti par ļoti revolucionāriem. Kad 1917. gadā Krievijā pie varas nāca komunisti, viņi to darīja kā revolucionāri, kas centās gāzt neefektīvu un korumpētu režīmu, turpretī šodien viņi pārstāv reakcionāro iekārtu, kas saskaras ar jaunu revolucionāru izaicinājumu.

Mūsdienās tradicionālais kreisais spārns pārsvarā ir marksistisks – pat tādā mērā, ka pats termins “kreisais spārns” tiek uzskatīts par sinonīmu vārdam “marksists”. Tam, protams, nav nekāda pamata realitātē. Jebkurš revolucionārs ir kreisais spārns – vienkārši marksistiem ir bijusi tik maza konkurence, ka viņi ir bijuši

Machine Translated by Google

spējīgs piesavināties terminu.

Politiskā spektra otrā pusē mums ir labējais spārns, kas sastāv no reakcionāriem, kuri vēlas saglabāt pašreizējo sabiedrību un tā saukto Rietumu kristīgo civilizāciju ar tās materiālismu un kapitālismu. Labējie aizstāv tradicionālās patriotiskās vērtības: viņi ir labi kristieši un labi pilsoņi, kas aizstāv Konstitūciju un ir lojāli savai valstij un savam monarham, ja tāds ir. Viņi ir gatavi karot pret jebkuru citu valsti, lai apliecinātu savu diženumu – pat ja tas nozīmē kodolkara sākšanu pret citu balto valsti, ja viņi uzskata, ka tās valdības sistēma apdraud viņu pašu iekšējo kārtību, lai cik korumpēta un deģenerēta tā būtu. Viņi atbalsta ekonomiku, kas balstīta uz neierobežotu brīvu uzņēmējdarbību, neatkarīgi no sekām, taču viņi ir neapmierināti ar liberālo tendenci politikā, kā arī imigrāciju un rasu integrāciju, jo baidās no jebkādām pārmaiņām, kas varētu izjaukt kārtību, pie kuras viņi ir pieraduši.

Nacionālsociālistu atrašanās vieta šajā spektrā šķiet diezgan skaidra: mēs esam kreisie – par to nav šaubu! Mēs nevēlamies saglabāt pašreizējo sistēmu vai kādu tās daļu. Mēs neticam tādas sistēmas pamatiem, kas ir novedusi mūsu tautu pašreizējās ciešanās! Mēs nevēlamies atbalstīt nevienu institūciju, kas ir atbildīga par diviem pasaules kariem starp baltajām tautām, kā arī neskaitāmiem mazākiem kariem, kodolieroču pārapbruņošanos, vides piesārņojumu, bezdarbu, jauniešu pilnīgu vilšanos, kuri ir zaudējuši visu ticību nākotnei, narkotiku lietošanu, pornogrāfiju un visām citām pilnīgas deģenerācijas formām, kas mūsdienās izpaužas. Mēs, nacionālsociālisti, vēlamies visradikālākās pārmaiņas: mēs vēlamies pilnīgu visas Vecās Kārtības gāšanu!

Kamēr marksismam ir kopīga egalitāra filozofija ar veco kārtību un tas sevi definē kā materiālistisku kustību, kuras mērķis ir tikai materiālo labumu pārdale, nacionālsociālisms cenšas izveidot pilnīgi jaunu kārtību, kuras pamatā ir ideālisms un dziļa dabas likumu cieņa visos dzīves aspektos.

Šī noteikti ir šī gadsimta revolucionārākā ideja –
un tādējādi ļoti kreiss! – un tas noteikti nav marksists!

Machine Translated by Google

Salīdzinot ar nacionālsociālismu, marksisms nav nekas cits kā pseidorevolucionāra ideja, ko izgudroja kristietība un atbalstīja liberālā demokrātija: ja visi cilvēki ir radīti vienlīdzīgi, kāpēc gan visa bagātība netiktu sadalīta vienādi starp visiem cilvēkiem? Raugoties no šīs perspektīvas, marksisms ir vienkārši daļa no vecās kārtības, ko mēs vēlamies iznīcināt.

Ja nacionālsociālisms pēc būtības ir kreisa kustība, protams, ir paradoksāli, ka nacionālsociālisti ir veltījuši tik daudz laika un enerģijas tradicionālo labējo uzskatu apmierināšanai, savukārt viņi ir izvairījušies no visām iespējām kreisajam spārnam. Vai tad jābrīnās, ka visi mēģinājumi uz šīs bāzes izveidot nacionālsociālistisku kustību ir bijuši pilnīgi neveiksmīgi?

Pirmais priekšnoteikums jebkā radīšanai šajā pasaulē ir skaidrs priekšstats par to, ko vēlaties sasniegt un kā to var izdarīt.

iespējams to sasniegt. Tēlnieks, kurš vēlas radīt mākslas darbu, sāk ar prāta koncepciju un pēc tam ķeras pie tās īstenošanas izvēlētajā materiālā. Viņš ne tikai ikdienišķi ķeras pie kalta pie marmora gabala, domājot par gala rezultātu.

Tādēļ ir svarīgi apzināties, ka nacionālsociālisms nav tikai galēji labējā spārna paveids. Ikvienam mūsu rindās, kam joprojām ir šādi priekšstati, vajadzētu veltīt sevi nacionālsociālisma idejas izpētei, lai atrastu tās patieso nozīmi un nozīmi, vai, ja viņam nav enerģijas vai spēju to darīt, viņam vajadzētu atrast citu izpausmi savām aktivitātēm. Šajā kustībā nav vietas neapmierinātiem naidniekiem vai reliģiskiem sapņotājiem, bet tikai pārliecinātiem nacionālsociālistiskiem revolucionāriem!

ᛉ

Atzīsim to reāli: labējais spārns lielākoties ir nožēlojams cilvēku konglomerāts ar ļoti neskaidrām idejām. Viņi saprot, ka kaut kas nav kārtībā. Bet viņi atsakās pamest Veco Kārtību.
Tā vietā viņi pieķeras tam ar visu spēku un vēlas atgriezties pie situācijas, kāda tā bija pirms 75 vai 100 gadiem, domājot, ka tas atrisinās visas viņu problēmas. Viņi vienkārši nespēj saskatīt, ka haoss, kurā mēs atrodamies šodien, ir loģisks rezultāts sistēmai, kas mums bija pirms 100 gadiem.

Machine Translated by Google

– ka šīs sistēmas pamati nebija pietiekami labi un stabili, lai pasargātu mūs no pašreizējās attīstības. Lielākās daļas mūsu problēmu tēvs ir meklējams tieši šajā kristīgajā idejā, kuras egalitārā filozofija un svešās un nedabiskās mācības ir aplaupījušas mūsu tautai tās dvēseli, bet kuru viņi turpina slavēt kā pašu vairogu pret lejupslīdi, ko viņi redz visapkārt. Kad visi viņu veltīgie mēģinājumi apturēt attīstību cieš neveiksmi, viņi kļūst neapmierināti un pārvēršas par vienkāršiem naidniekiem, jo viņiem nav īstas vīzijas un ideoloģijas.

Ir vēsturisks fakts, ka no labējiem nekad nav nācis nekas labs. Ja nebūtu bijuši tādi revolucionāri kā Koperniks, Keplers, Džordano Bruno un Galileo, mēs joprojām ticētu, ka Zeme ir plakana un Visuma centrs. Kad attīstījās kapitālisms, establišments necentās risināt rūpnieciskās revolūcijas radītās sociālās problēmas, bet gan nežēlīgi ekspluatēja jauno strādnieku šķiru, tādējādi radot revolucionāras domas, kas izpaužas marksisma ideoloģijā.

Un visi nepieciešamie un taisnīgie sociālie uzlabojumi, ko esam redzējuši pēdējo 100 gadu laikā, ir ieviesti tikai pēc spēcīga kreisā spārna spiediena, labējiem konservatīvajiem pastāvīgi atkāpjoties, žēlīgi cenšoties saglabāt pēc iespējas vairāk sev.

Tas, protams, nenozīmē, ka jebkurš mēģinājums gāzt iedibinātu sistēmu pats par sevi ir labs. Ja cilvēkam izdodas radīt jaunu dabisko kārtību, kas nesafārņojas, bet paliek dzīvs organisms un attīstās dabisko likumu robežās, pieņemot jaunas zinātniskas un filozofiskas atziņas par dzīvības dabu, nepieķeroties novecojušiem priekšstatiem, tad mēģinājums izjaukt šo kārtību un atgriezties pie egoistiska materiālisma, kristietības vai jebkuras citas nedabiskas filozofijas patiešām būtu ļoti nopietns pārkāpums. To, kas ir labs un slikts, var spriest, tikai pamatojoties uz dabiskajiem likumiem – jo tuvāk tiem, jo labāk.

Gandrīz vispārēji atzīts, ka starp nacionālsociālismu un marksismu pastāv plaisa. Tomēr arī nacionālsociālisti noteikti nav labējie. Vienīgā kopīgā puse, kas nacionālsociālismam, šķiet, ir ar labējiem, ir rasu jautājums. Taču arī šeit pastāv krasa atšķirība

Machine Translated by Google

perspektīvā. Labējie uzskata, ka baltās rases būtībai piemīt absolūta vērtība pati par sevi, kas paceļ āriešu rasi pār visiem citiem dzīvajiem organismiem un dod tai tiesības darīt ar pasauli, ko tā vēlas. Tomēr kā nacionālsociālisti mēs neesam tikai norūpējušies par savas rases dzīvību un labklājību. Mēs uzskatām balto rasi par daļu no Visuma dabiskās kārtības, un mūsu vēlme to saglabāt ir saistīta ar mūsu vēlmi saglabāt visu dabisko vidi, tostarp citas cilvēku rases, dziļas cieņas pret dabas neizdibināmo gudrību dēļ.

Nav šaubu, ka mūsu rasei piemīt lielas intelektuālās iespējas, taču tās spējām kā tādām nav absolūti nekādas vērtības, ja tās netiek pareizi izmantotas saskaņā ar dabas likumiem. Pārāk ilgi mēs esam pievienojušies korī, kas apgalvo par "Balto varu", un ignorējuši skumjo faktu, ka mūsu rasei ir bijusi absolūta vara vismaz 2000 gadus. Un tieši šī vara ir novedusi pie tādas sabiedrības, kāda mums ir šodien.

Tādējādi mēs nepiekrītam labējiem uzskatiem par nepārtrauktu tehnoloģisko un ekonomisko ekspansiju, kas jau ir novedusi pie gaisa un ūdens piesārņojuma un padarījusi milzīgas pasaules teritorijas nepiemērotas dzīvošanai visām sugām – attīstība, kas nozīmē, ka atmosfēras ozona slānis tiek sistemātiski iznīcināts, lai nākamās paaudzes tiktu pakļautas dzīvībai bīstamam starojumam, ka tropiskie meži, kas mūs apgādāja ar skābekli, tiek izcirsti, lai atbrīvotu vietu rūpnieciskajai izaugsmei, un ka tuksneši tiek apūdeņoti, lai gruntsūdens līmenis auglīgās teritorijās pazemināts, kas savukārt kļūst par tuksnešiem. Tas viss ir āriešu ģēnija rezultāts, bez kura tas nebūtu pastāvējis – ģēnijs, kas nav izmantots, lai radītu labāku pasauli mūsu bērniem un mazbērniem, bet tikai lai apmierinātu mirkļa cilvēku alkatību, lai nodrošinātu patīkamu dzīvi tagad, nedomājot par nākotni. Šo liktenīgo tendenci, kas pēc dabas likumu standartiem pavisam noteikti ir pārvērtusi Rietumu industrializētās baltās valstis par daudz deģenerētāku valsti nekā jebkura tā sauktā primitīvā Trešās pasaules sabiedrība, vardarbīgi atbalsta labējie, kas, šķiet, domā, ka viss būtu kārtībā, ja tiktu padzīti tikai melnādainie, ebreji un laivu ļaudis. Mēs zinām, ka pats par sevi tas neko nemainītu.

Machine Translated by Google

vispār.

Mūsu mērķis ir pilnīga garīga atdzimšana, un mūsu tiešais mērķis ir definēt un likt pamatus šai atdzimšanai – kas ir vienīgais, kas var piešķirt rasu cīņai jebkādu jēgu. Un šī cīņa nav jāsaprot kā cīņa pret citām rasēm, bet gan kā nežēlīga cīņa pret mūsu pašu rases dekadenci. Atsevišķa atsauce uz rasi kā jaunas sabiedrības pamatu ir bezjēdzīga, ja vien mēs nevaram pārvarēt šo dekadenci un atrast ceļu atpakaļ pie dabiskajām vērtībām. Ja mūsu rase var izdzīvot tikai pašreizējās sistēmas kontekstā, mēs nevēlamies, lai tā izdzīvotu, jo tad tā nepārstāvētu neko citu kā rupjāko antidabiskās deģenerācijas formu. Prasība par "balto varu" var iegūt jebkādu jēgu tikai tad, ja ar to mēs domājam vēlmi atjaunot dabas spēku, kāds tas latentā veidā slēpjas baltā cilvēka ģēnijā, kura pienākums ir izmantot šo spēku, lai uzturētu pašu dzīvības principu.

Protams, tas nenozīmē, ka mēs atbalstām jebkāda veida multirasismu. Rase ir viens no dabiskās kārtības stūrakmeņiem, un tāpēc tā ir jāaizstāv tāpat kā visi citi dabas principi.
Tas noteikti nenozīmē, ka cilvēka ādas baltā krāsa obligāti ir cilvēka kvalitātes pazīme. Baltā rase ir ļāvusi pasaulei nonākt uz katastrofas robežas, un, ja vien tā netiks vesta pie atziņas, ka dzīves kvalitāti var uzlabot, aizstājot materiālistisko patērētāju sabiedrību – kas ir gan marksisma, gan liberālisma augstākais mērķis – ar dabiskām un garīgām vērtībām, tā ir lemta bojāejai un absolūtā norietā tikai iznīcinās visu planētu.

Protams, nacionālsociālisti neuzskata, ka mums vajadzētu atgriezties akmens laikmeta alās, taču mēs uzskatām, ka mums nekad nevajadzētu paņemt no dabas vairāk, nekā mēs tai atdodam atpakaļ. Dzīves kvalitātei mums vajadzētu nozīmēt vairāk nekā materiālo labumu kvantitātei.

Mūsdienu ilūziju zaudējušajā sabiedrībā arvien vairāk cilvēku to apzinās un, turklāt, protestē pret valdošo kārtību.
Tomēr viņi nekļūst par nacionālsociālistiem viena vienkārša iemesla dēļ: viņi neapzinās, ka nacionālsociālisms – un tikai nacionālsociālisms! – var atrisināt mūsdienu kritiskās problēmas. Tā vietā viņi ļauj savas protesta kustības pārņemt...

Machine Translated by Google

Marksisti, kuri savu produktu pārdod labāk nekā mēs, neskatoties uz to, ka neviena marksistiska valdība nekad nav ne mazākajā mērā mēģinājusi risināt šos jautājumus – vienkārši tāpēc, ka pats marksisma jēdziens ir materiālistisks un nevienā brīdī nav saistīts ar dabiskajām vērtībām. Marksisti vienkārši izmanto tautas neapmierinātību ar iekārtu, lai veicinātu marksismu. Paši neapmierinātie indivīdi nemaz nav marksisti.

Kamēr nacionālsociālisti skraida apkārt, cenšoties iekarot nelielas tradicionālo labējo marginālās grupas ar visām viņu politiskajām un reliģiskajām nekonfliktēm, bēdīgi slaveno megalomāniju un apņemšanās trūkumu kādai lietai – kas rodas no viņu pastāvīgās aizsardzības pozīcijas, cenšoties glābt to, kas jāizzūd –, marksisti iegūst atbalstu noraizējušos pilsoņu vidū, kuri atsakās no neierobežota materiālisma, ideālistisku rūpju par mūsu planētas nākotni dēļ. Lielākoties šie cilvēki neapzinās, ka dabiskās kārtības saglabāšana prasa tālejošākus pasākumus nekā piesārņojuma kontrole un kodolenerģijas un atombumbas atcelšana. Viņi neredz, ka tas prasa arī rasu atšķiršanu un vispārēju garīgu atdzimšanu, kas var atgriezt cilvēku pie dzīvības avotiem. Tomēr arī viņi to var iemācīties – vai drīzāk, viņi to nevar neredzēt –, ja viņiem tiek sniegta nepieciešamā informācija un ieskatījumi, nevis viņi tiek pakļauti tikai muļķīgu marksisma mācību ietekmei. Šie cilvēki ir ideālistiski un atbalsta Dabu, tāpēc viņi patiesi pieder mums — un viņi parasti ir daudz vērtīgāki kā cīnītāji nekā daudzi vīlušies jaunieši, kas sevi dēvē par nacionālsociālistiem, cenšoties paaugstināt savu ego un slēpt savas personīgās problēmas un nedrošību aiz pašpasludinātas uniformas un smieklīgām pakāpēm un tituliem. Taču vides aizstāvjus nepiesaista ne Stormtroopers, ne naida propaganda, kas viss tikai apstiprina viņu negatīvo iespaidu par nacionālsociālismu. Nepalīdz arī runāt ar viņiem par rases nozīmi, jo viņi vēl nav tikuši tik tālu savā attīstībā, lai spētu saskatīt rasu jautājuma aktualitāti. Viņiem jāvēršas tur, kur viņi atrodas, un jautājumos, kas viņus skar šeit un tagad. Lai to izdarītu, ir nepieciešams radīt labu materiālu par vides jautājumiem.

Machine Translated by Google

problēmas no nacionālsociālisma viedokļa, un ieiet grupās, kur šie cilvēki pulcējas, protestējot pret kodolieročiem, piesārņojumu un kodolkaru. Mēs nevaram gaidīt, ka vides aizstāvji nāks pie mums, jo viņiem nav nekādas iespējas saprast, kas īsti ir nacionālsociālisms; un, ja mums neizdosies ar viņiem sazināties, viņi pazudīs marksistiem, kuru rokās viņi nekad neapzināsies savas attieksmes pilnās sekas.

Šie jaunie protestētāji ir pret mums naidīgi – vienkārši gadu desmitiem ilgās ienaidnieka propagandas dēļ, kas ne tikai ir atsvešinājusi saprātīgus un inteliģentus cilvēkus no jebkāda veida kustības, kas atklāti pauž nacionālsociālistiskas idejas, bet arī ir veiksmīgi piesaistījusi mūsu kustībai lielu skaitu indivīdu, kuri pārāk labi atbilst šim nacionālsociālisma propagandas tēlam un kuri nāk pie mums vienkārši tāpēc, ka vēlas tam atbilst. Viņi vēlas būt tādi slepkavnieciski, asinskāri zvēri, kādus viņi ir iepazinuši no neskaitāmām Holivudas filmām un dzeltenās preses aprakstiem par briesmīgajiem "nacistiem".

Pārāk ilgi mēs esam uzņēmuši šādus psihopātus savās rindās un pārāk ilgi neesam spējuši norobežoties no citām organizācijām, kas dara to pašu. Tas, ka cilvēki sevi dēvē par nacionālsociālistiem un vicina svastiku, nepadara viņus par mūsu biedriem! Daudzas organizācijas to joprojām neapzinās, un, kamēr tās to nedara, tās ir lemtas bojāejai – un,

diemžēl arī mēs, ja neizmantojam katru iespēju, lai tos publiski nosodītu. Bieži ir teikts, ka mums nevajadzētu "mazgāt netīro veļu" ienaidnieku priekšā un ka visi "iekšējie konflikti" jāpatur mūsu pašu ziņā.

savas sienas. Tomēr šī nav mūsu veļa un noteikti nav “iekšēja nesaskaņa” – tā ir nepieciešama tīrīšanas operācija, un tā jāveic publiski.

Mūsu ļaunākie ienaidnieki nav ebreji vai komunisti, bet gan tie paši cilvēki, kas, sevi dēvējot par nacionālsociālistiem, ar savu uzvedību noniecina nacionālsociālistiskās filozofijas pamatjēdzienus, tādējādi apstiprinot mūsu idejas sagrozīto iespaidu, ko sabiedrībai sniedz mūsu ienaidnieks.

Patiešām, mēs nevaram just nekādu lojalitāti pret šādiem cilvēkiem un nē

Machine Translated by Google

draudzība. Gluži pretēji, mums ir jāatbrīvojas no jebkādas saiknes ar viņiem un jāpieliek visas pūles, lai parādītu cilvēkiem, ka viņi nepieder mums. Galvenais, mums vajadzētu pielikt lielas pūles, lai darītu tieši to, kas no mums netiek sagaidīts. Mēs tiek sagaidīts, ka mēs atbalstīsim gandrīz jebkuru labējo, kurš vicina svastiku, un mūs noteikti negaida, ka atradīsim kaut kur tuvu kreisajiem, vienkārši tāpēc, ka cilvēkiem atkal un atkal ir teikts, ka mēs esam labējie. Līdz ar to mums vajadzētu apzināti parādīt viņiem, ka viņi ir tikuši maldināti. Pārsteiguma efekts, visticamāk, liks vismaz dažiem cilvēkiem ieklausīties tajā, kas mums sakāms. Turklāt tas liks cilvēkiem divreiz padomāt par to, ko viņiem stāsta par nacionālsociālismu, kad viņi sapratīs, ka viņiem reiz par šo tēmu ir melots.

Šajā sakarā jāatzīmē, ka mēs neesam vēsturiska apvienība. Daudzi nacionālsociālisti, šķiet, domā, ka mēs atdzīvināsim nacionālsociālistisko Vāciju un pārcelsim to uz citām pasaules daļām. Tā mūsu ienaidnieks vēlētos mūs parādīt, bet tā nav! Nacionālsociālistiskā Vācija ir mēģinājums — un ne pilnībā veiksmīgs mēģinājums!

organizēt nacionālsociālistisku kopienu noteiktā laikā un noteiktā vēsturiskā kontekstā. Tas var mūs iedvesmot, un mēs varam no tā mācīties, taču mēs to nevaram atdzīvināt, un mums nekad nevajadzētu to mēģināt. Tas bija eksperiments, kas paredzēts, lai risinātu virkni problēmu, kas tolaik radīja lielas bažas vācu tautai, bet kuras mūsdienu cilvēki ne vienmēr uzskata par tikpat svarīgām.

Kad Hitlers pirms aptuveni 60 gadiem uzsāka savu vēsturisko misiju reorganizēt Vāciju, visa vācu tauta bija ekonomiski, militāri un politiski sabrukusi. Pēc sakāves Pirmajā pasaules karā Vācija ne tikai zaudēja visas savas kolonijas, bet arī milzīgu daļu savas Eiropas teritorijas, kurā dzīvoja vairāki miljoni vāciešu, kuri atradās atrauti no savas dzimtenes, dzīvojot nožēlojamu dzīvi kā minoritātes svešās valstīs, kuru vienīgais mērķis bija viņus iznīcināt. Tas, kas bija palicis pāri no Vācijas, bija pilnībā...

Machine Translated by Google

demilitarizēta, un iekarotāju izvirzīto neticamo reparāciju prasību smagums izraisīja visbriesmīgāko inflāciju pasaules vēsturē un iznīcināja jebkādu ekonomiskās atveseļošanās iespēju. Šādā situācijā neliela ebreju imigrantu minoritāte no Austrumiem lēnām ieguva kontroli pār sagrauto ekonomiku, kā arī visu valsts kultūras un politisko dzīvi.

Salīdzinot ar šo situāciju, visas runas par pašreizējo ekonomisko krīzi ir absurdas. Materiālā ziņā jebkura Rietumu valsts un lielākā daļa komunistisko valstu klājas daudz labāk nekā Vācija 20. gados. Mūsdienās tas ir ģimenes automašīnas pārdošanas un, iespējams, pārcelšanās uz lētāku dzīvokli jautājums. Vācijā tas bija vienkārši izdzīvošanas jautājums.

ᛉ

Tomēr morāli mēs saskaramies ar daudz nopietnākiem draudiem nekā Hitlers. Viņa Vācija joprojām bija diezgan homogēna valsts, kurā lielākajai daļai cilvēku bija kopīgas vērtības un normas, kā arī kopīga ticība nācijas kultūras tradīcijām. Viņi vēlējās atgūt savu agrāko varu – viņi vēlējās būt stipri un cienīti citu tautu vidū. Hitleram nebija jāsaka, lai viņi mīl savu tautu un savu rasi. Viņš varēja uzskatīt par pašsaprotamu, ka viņi to darīja. Viņu vērtības un normas ne vienmēr atbilda nacionālsociālistiskajai filozofijai, taču tās bija stabils pamats, uz kura bez pārāk lielām grūtībām varēja uzcelt nacionālsociālistisku valsti, un tādējādi Hitlers varēja koncentrēt savu politisko propagandu uz ikdienišķākām lietām.

Viņš dzīvoja pilnīgi revolucionārā laikā, kad darba un pārtikas nepieciešamība bija ārkārtīgi svarīga, un viņš zināja, ka programma, kas varētu nodrošināt šīs lietas, sniegtu viņam vēlētāju atbalstu un tādējādi ļautu viņam iegūt varu, lai viņš varētu mēģināt īstenot savu politisko vīziju, kas, protams, sniedzās daudz tālāk par tūlītēju materiālo lietu nepieciešamību.

Tomēr, kā mēs visi zinām, nacionālsociālisms nebija vienīgais revolucionārais spēks Vācijā tajā laikā. Komunistiem bija tieši tādas pašas priekšrocības kā Hitleram: badā mirstoša tauta, kas bija gatava izmēģināt gandrīz jebko, lai izdzīvotu. Viņiem bija arī

Machine Translated by Google

priekšrocība pār Hitleru, ka viņi varēja norādīt uz veiksmīgo revolūciju Krievijā. Hitleram nebija nekā tāda, ar ko viņš varētu saistīt savu cīņu. Un ir ievērības cienīgs, ka viņš nesaistīja savu kustību ne ar vienu no pagātnes spēcīgajām labējām ideoloģijām, piemēram, monarhiju vai baznīcām. Viņa pieeja bija pilnīgi kreisa un vienlīdz pretēja gan iestrādei, gan Komunistiskajai partijai. Kad viņš beidzot iekaroja komunistus, tas nebija ar viņu apklusināšanu, bet gan ar viņu atbalsta atņemšanu, uzņemoties tos pašus jautājumus, ko komunisti, un norādot uz labāku risinājumu – un tas viss

pārliecināja vācu strādnieku, ka viņš var būt labāks un produktīvāks kompetentāks vadītājs nekā Tālmans, kurš bija Vācijas Komunistiskās partijas vadītājs. Viņš runāja ar cilvēkiem par to, kas viņus satrauca, sava laika valodā un pieņēma militāru stilu, kas bija populārs valstī, kurā bija daudz bijušo karavīru, kuriem bija pamats justies nodotiem no valdības puses, un kas bija noderīgs arī situācijā, kad bija jācīnās ar daudzajām komunistu slepkavu bandām, kuras lietoja ļoti līdzīgu stilu un valodu kā Hitlers.

Mēģinājums atdarināt Hitlera stilu mūsdienās būtu politiska pašnāvība. Patiesībā tas ir bijis katras grupas beigas, kas to līdz šim ir mēģinājušas. Jūs arī nevarat pārņemt Hitlera propagandas materiālus.

To tulkot, pārpublicēt vai atdarināt citā kontekstā kā kaut ko citu, nevis vēsturisku mācību materiālu, ir smieklīgi. Hitlers apkalpoja vācu masas 20. gadsimta 30. gados. Papildus visam pārējam mums ir jāsaprot un jāpieņem, ka pašreizējā situācijā nav iespējams iekarot masu atbalstu. Šodien mēs meklējam nelielu skaitu ideālistu. Lai tos atrastu, mums ir jāvēršas pie sava...

uzmanību problēmām, kas skar tieši tāda veida cilvēkus, kādus mēs meklējam: piesārņojums, kodoldraudi, daudznacionālā kapitālisma lāsts utt. Lielākā daļa šo problēmu Hitlera laikabiedriem nebija zināmas, taču tas nav iemesls tās nerisināt! Mūsu pasaule ir kļuvusi daudz sarežģītāka nekā pirms 50 gadiem, un jebkura politiska kustība, kas to neņem vērā, sevi reducē līdz anakronistiskai fosilijai.

Mums jāatzīst, ka parasti mēs mēdzam runāt un rakstīt pārāk daudz par nacionālsociālistisko Vāciju. Neskatoties uz visu

Machine Translated by Google

labi, ka mēs varētu pierādīt, ka Hitlers to izdarīja Vācijas labā, cilvēki, kurus mēs šodien meklējam, patiesībā nav īpaši ieinteresēti tajā, kas notika pirms 50 gadiem. Viņi ir noraizējušies par savu laiku – un nākotni.

Kad mēs tik izmisīgi pieķeramies pagātnei, viens no iemesliem, protams, ir tas, ka nacionālsociālistiskā Vācija ir vienīgais pielietotā nacionālsociālisma piemērs, ko pasaule jebkad ir redzējusi, un ka šie 12 īsie gadi ir vienīgā slava un panākumi, ko mūsu kustība jebkad ir guvusi. Tas ir saprotams. Mums tas ir vajadzīgs šajos grūtajos pazemojuma un vajāšanas laikos. Mums tas ir vajadzīgs, lai parādītu sev, ka nacionālsociālisms reiz uzvarēja – par spīti visām grūtībām. Tomēr ir ārkārtīgi bīstami, ja šī cieņa un apbrīna pret pagātni, tā vietā, lai būtu produktīvs iedvesmas avots, kļūst par nostalģisku fiksāciju uz aizgājušu laikmetu, aklu mīlestību pret NSDAP atribūtiku, uniformām, simboliem, rindām, matu griezumiem un pat pret 30. gadu valodas stilu. Svarīgs nav ārējais izskats, bet gan iekšējā ideja, un mums ir jāturpina ceļš. Tāpat kā Hitleram, mums ir jāizvairās no iesprūšanas vēsturē. Citiem vārdiem sakot, mums ir jāparāda, kā nacionālsociālisms mūsdienās var atrisināt bezdarba problēmu –

ne tikai to, kā Hitlers to atrisināja 1933. gadā.

Nacionālsociālisma ideja sniedzas tālāk par Hitleru un pašu nacionālsociālismu. Hitlers to attiecināja uz agrāku laiku un vietu; mums tā jāattiecina uz savējo. Tā ir mūžīga, jo tā atspoguļo pašu principu, saskaņā ar kuru Daba dzīvo un rada. Tā pastāv kopš laika sākuma un pastāvēs mūžīgi, kamēr vien pastāvēs Visums, neatkarīgi no tā, vai āriešu rase – vai cilvēce kā tāda – pastāv vai nē.

Cilvēks ir atteicies no šī principa, un mūsu uzdevums ir parādīt viņam, ka viņš to nevar izdarīt nesodīts un ka visas viņa pašreizējās problēmas ir radušās neprātīgās pārliecības dēļ, ka cilvēks ir pacelts pāri Dabai.
Tā rīkojoties, mums vajadzētu būt tikpat maz saistītiem ar nacionālsociālistisko Vāciju, cik citi kreisie ir saistīti ar Padomju Savienību.

Machine Translated by Google

Mums arī daudz jāmācās no tā, kā ir organizētas citas kreisās grupas. Ir ierasts apgalvot, ka marksistiskās organizācijas sastāv no cilvēku atkritumiem. Tas, protams, var attiekties uz dažu grupu sekotājiem, taču nopietnu marksistisku organizāciju kodols ir organizēts tā, lai nodrošinātu kvalitāti un uzticību. Biedriem ļoti bieži tiek maksāta desmitā tiesa, un viņiem katru nedēļu jāpavada noteikts skaits nakšu ideoloģiskā apmācībā un praktiskās aktivitātēs. Kopumā...

Prasības, kas tiek izvirzītas marksistam, krietni pārsniedz visu, ko mēs jebkad esam uzdrošinājušies sagaidīt no saviem biedriem. Tas liecina par kvalitāti un arī izskaidro, kāpēc marksistiem klājas tik daudz labāk nekā mums – neskatoties uz to, ka tas, ko viņi sludina, ir pilnīgas muļķības.

Tomēr nacionālsociālistu vidū tādu nostāju ieņemšana vai metožu pieņemšana, kuras parasti tiek uzskatītas par marksistiskām, šķiet, tiek uztverta ar lielām bailēm no kaut kādas "piesārņošanas" ar marksismu. Viņi apgalvo, ka tas mums radītu sliktu reputāciju gan draugu, gan ienaidnieku acīs. Nu, mums jau tā ir slikta reputācija – godīgi sakot, tā diez vai varētu kļūt vēl sliktāka. Bet, tā kā mēs pārāk neuztraucamies par tradicionālo konservatīvo pārliecināšanu, kāda tam nozīme? Ja viņi nespēj atšķirt komunismu no nacionālsociālisma, tā ir viņu problēma, nevis mūsu!

Tādā gadījumā viņiem trūkst intelekta, kas viņus jebkurā gadījumā padara mums nederīgus. Mēs nevaram ļaut saviem ienaidniekiem noteikt, kurš ir nacionālsociālisma viedoklis un kurš nav, un mēs noteikti nevaram atstāt visus labos mērķus marksistiem, tikai lai izpatiktu cilvēkiem, kuri mums tāpat ir izrādījušies pilnīgi nederīgi. Mēs to jau esam darījuši pārāk ilgi, un tas ir vēl viens iemesls, kāpēc marksisti ir bijuši tik veiksmīgi un ir...

ir spējuši pārņemt plašus mūsu kultūras un intelektuālās dzīves segmentus, kamēr nacionālsociālisti ir ļāvuši sev justies spiesti teikt "jā" NATO, Eiropas kopējam tirgum, bumbai, kapitālismam, neierobežotai "brīvajai uzņēmējdarbībai" utt. Ir pienācis laiks to mainīt! Neturpināsim darīt to, ko cilvēki no mums ir mācīti sagaidīt. Darīsim to, ko nacionālsociālisms mums māca darīt, nevis to, ko cilvēki domā, ka tam vajadzētu mums mācīt.

Šajā sakarā skumjā patiesība ir tāda, ka daudzi nacionālsociālisti savā tradicionālajā domāšanā ir kļuvuši par vissliktāko veidu upuriem.

Machine Translated by Google

labējā spārna, antikomunistiskās propagandas. Galvenie draudi cilvēcei noteikti nenāk no Maskavas, Pekinas vai Havanas. Nav absolūti nekāda iemesla vainot komunistus par mūsdienu pasaules bēdīgo stāvokli — narkotiku lietošanu, noziedzību, pornogrāfiju, kodolieroču pārapbruņošanos, rasu integrāciju, piesārņojumu un tā tālāk. Vainīga ir mūsu pašu pašreizējā valdības sistēma — ne komunisti, ne ebreji! Mums jāapzinās, ka šos ļaunumus ir radījuši mūsu pašu korumpētie un morāli samaitātie politiķi un biržas mākleri, un ka mēs, pasaules āriešu tautas, paši esam pieļāvuši, ka situācija kļūst tik slikta. Ne jau kāda ārzemju valdība, bet gan šī pašreizējā sistēma apdraud planētas pastāvēšanu, un bez šīs sistēmas mūsdienās nebūtu ne Padomju Savienības, ne citas komunistiskas valsts. Komunisms būtu iznīcināts Otrā pasaules kara laikā, ja Rietumi nebūtu devuši Padomju Savienībai nepieciešamos ieročus un tehnoloģijas. Pat mūsdienās visas komunistiskās valstis nekavējoties sabruktu, ja tās pastāvīgi neatbalstītu Rietumu valdības un baņķieri, kas pelna bagātības tirdzniecībā ar šīm valstīm un aizdod tām naudu. Komunisti to noteikti zina, un viņiem ir vairāk nekā pietiekami daudz darāmā, lai noturētu Austrumeiropu savaldībā un nodrošinātu komunistiskā režīma spēku Afganistānā, lai radītu nopietnus draudus Rietumiem. Interesanti, ka tās pašas daudznacionālās korporācijas, kas gūst milzīgu peļņu tirdzniecībā ar komunistisko bloku, pelna vēl vienu bagātību, ražojot ieročus, par kuriem mūsu politiķi cenšas mūs pārliecināt, ka tie ir nepieciešami, lai aizstāvētos pret komunistiem – it kā jūs varētu aizstāvēt jebko, iznīcinot visu dzīvību kodolkarā. Tas, protams, ir pilnīgi smieklīgi, taču tā tomēr ir politiskā un finanšu sistēma, ko tik enerģiski atbalsta labējie.

Nav šaubu: komunisms noteikti būtu ļoti nepatīkama lieta, taču tas nebūtu pasaules gals.
Kristīgā liberālā demokrātija, visticamāk, to darītu! Austrumeiropā ir daudz lielāka rasu tīrība nekā jebkur citur Rietumos – vienkārši tāpēc, ka viņu neefektīvā ekonomiskā sistēma nepiesaista liela mēroga imigrāciju no Trešās pasaules valstīm; un krievu rasu apziņa, kuri ir dominējošā nācija pasaulē

Machine Translated by Google

Padomju Savienība noteikti sola labākas āriešu rases izdzīvošanas izredzes nekā liberālo un konservatīvo amerikāņu politiķu vīzijas. Protams, ir taisnība, ka komunisms teorētiski neatbalsta rasu principus, taču komunisma gadījumā teorija un prakse ir divas ļoti atšķirīgas lietas. Nav šaubu, ka Rietumu piedāvātais materiālisms šeit un tagad ir pievilcīgāks, taču šai patīkamajai dzīvei, visticamāk, sekos plūdi, kas varētu iznīcināt visu dzīvību uz Zemes. Tomēr ar stabilu politisko sistēmu Rietumos komunistiskās valstis nevarētu pastāvēt.

Viņi vienkārši nespētu izdzīvot paši, un viņu izsalkušā populācija saceltos. Līdzīgi notiktu, ja komunisti pārņemtu varu Rietumos — viņu režīms ilgi nepastāvētu.

Šajā brīdī kāds varētu uzdrošināties jautāt, vai mums nevajadzētu tad atcelt visas runas par nacionālsociālismu un svastiku un maskēties kā "īstiem" kreisajiem spārniem ar jaunu ideju, ko varētu viegli pārdot cilvēkiem ar citu nosaukumu. Tas, protams, nav iespējams. Izmēģināt šādu pieeju nozīmē nenovērtēt mūsu ienaidniekus. Viņiem patiesībā nerūp ne nosaukums, ne simbols.

Viņus interesē tikai šī ideja, un to nevarēja noslēpt līdz nepazīšanai. Mūsu ienaidnieks vienmēr pretosies visam labajam.
mūsu tautai, un viņi – pamatoti! – apgalvotu, ka mēs esam tikai "nacisti". Tad mums būtu jāpieliek daudz pūļu, lai "pierādītu", ka mēs neesam. Tas būtu smieklīgi. Daudzas organizācijas to ir mēģinājušas; nevienai tas nekad nav izdevies.

Ir tikai grūtais ceļš: pierādīt, ka nacionālsociālisms nav tas, ko cilvēki par to domā, un ka tas ir vienīgais veids, kā nodrošināt dzīvības izdzīvošanu uz šīs planētas. Mēs zinām, ka atrodamies vājā pozīcijā, bet, atklāti sakot, mums drīzāk vajadzētu priecāties, ka mums nav jāuztraucas par varas pārņemšanu tieši šeit un tagad. Mēs vienkārši ar to netiktu galā. Šis ir viens no nepatīkamajiem faktiem, ko daudzi nacionālsociālisti – un cilvēki, kas sevi dēvē par nacionālsociālistiem –, šķiet, pilnībā ignorē. Mums nebūtu lielas jēgas rīt iekarot masu sirdis, kad...

Machine Translated by Google

Mums nav nepieciešamā skaita nacionālsociālistisko ekspertu, lai nacionālsociālistiska valsts darbotos. Mums ir nepieciešami ekonomisti, juristi, administratori, biologi utt., kas vienlaikus ir arī nacionālsociālisti. Vara nekad nedrīkst būt pašmērķis. Mēs vēlamies radīt Jaunu Kārtību, jo vēlamies labāku pasauli, bet labāka pasaule nevar rasties no zila gaisa. Šāda uzdevuma veikšanai ir nepieciešams daudz apņēmīgu cilvēku ar vispusīgu izglītību: un šobrīd ir svarīgāk iekarot vairāku šo cilvēku sirdis, nevis cīnīties zaudējošā cīņā ielās, lai atstātu iespaidu uz vairākiem fanātiķiem un zaudētājiem.

Atkal nacionālsociālistiskā Vācija sniedz mums ļoti pamācošu piemēru. Viens no iemesliem, kāpēc eksperiments radīt nacionālsociālistisku iekārtu jau no paša sākuma nevarēja tikt pabeigts un jauna valsts nevarēja izturēt spiedienu no ārpasaules, bija tas, ka Ādolfam Hitleram bija jāpaļaujas uz lielu skaitu ekspertu, kuriem nebija nekā cita kā vien nicinājums pret nacionālsociālismu. Viņam vienkārši nebija laika apmācīt un izglītot pietiekami daudz nacionālsociālistu, jo viņam bija jākoncentrējas uz tautas iekarošanu, pirms komunisti varēja pārņemt varu. Mums vajadzētu būt pateicīgiem, ka mums nav šādu raižu. Pašreizējos apstākļos mēs nekad nevarētu gūt revolucionāru uzvaru, tāpēc koncentrēsimies uz stabila pamata izveidi nākotnes masu kustībai.

Tomēr būsim reālisti. Arī šī cīņa varētu izrādīties zaudējums. Mums nav nekādu garantiju, ka jebkad uzvarēsim. Godīgi sakot, mums nav nekā cita kā vien ļoti vāja cerība, kas pamatotu pārliecību, ka varam uzvarēt. Tomēr pati Daba var noslaucīt cilvēci no zemes virsmas, jo tā ir atstājusi novārtā Visuma likumus. Varbūt tieši tas mūs sagaida. Mēs, nacionālsociālisti, tomēr esam nolēmuši nepieņemt šādu attīstību bez cīņas – pat pret visām prognozēm! Bet mums nav nekādas vēlmes kļūt par mocekļiem zaudētas lietas dēļ – un tieši tādi mēs būsim, ja turēsimies pie vecajiem ceļiem. Kā kustība mēs līdz šim esam bijuši ievērojami neveiksmīgi. Ir pienācis laiks mosties un atzīt mūsu ideju patieso nozīmi. Pirmais solis ir kļūt par revolucionāriem profesionāļiem. Mums jāatstāj aiz muguras visas puslīdz labējās nostājas un jāsaprot, ka mēs esam kreisi...

Machine Translated by Google

spārni. Turklāt mums vajadzētu beigt vainot citus par savām ciešanām. Mēs paši esam bijuši savi ļaunākie ienaidnieki visos aspektos, un mums nav vajadzīgi grēkāži! Jebkurām pārmaiņām, kuras mēs vēlamies, jāsākas ar mūsu pašu cilvēku pamata attieksmes maiņu. Tas ir smags uzdevums, taču doma par to, kas notiks, ja mēs neuzvarēsim, liek to mēģināt!